II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2022/439 AL COMISIEI

din 20 octombrie 2021

de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare pentru precizarea metodelor de evaluare pe care trebuie să le urmeze autoritățile competente în contextul evaluării conformității instituțiilor de credit și a firmelor de investiții cu cerințele prevăzute pentru utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating

(Text cu relevanță pentru SEE)

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 ([1]), în special articolul 144 alineatul (2) al treilea paragraf, articolul 173 alineatul (3) al treilea paragraf și articolul 180 alineatul (3) al treilea paragraf,

întrucât:

(1) Cerința din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ca autoritățile competente să evalueze conformitatea unei instituții cu cerințele pentru utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating (IRB) se referă la toate cerințele pentru utilizarea abordării IRB, indiferent de importanța acestora, și se referă la respectarea cerințelor în orice moment. Prin urmare, cerința respectivă nu se referă numai la evaluarea cererii inițiale a unei instituții pentru aprobarea utilizării sistemelor de rating în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii, ci și la: evaluarea oricăror cereri suplimentare ale unei instituții pentru aprobarea utilizării sistemelor de rating implementate în conformitate cu planul aprobat al instituției de implementare progresivă a abordării IRB; evaluarea cererii de modificări importante ale abordărilor interne pentru care instituția a primit aprobarea să le utilizeze în conformitate cu articolul 143 alineatul (3) din regulamentul respectiv și cu Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 al Comisiei ([2]); modificări ale abordării IRB care fac obiectul notificării în conformitate cu articolul 143 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014; analiza continuă a abordării IRB pentru care instituția a primit aprobarea de a o utiliza în conformitate cu articolul 101 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([3]); evaluarea cererilor de aprobare a revenirii la utilizarea unor abordări

([1]) JO L 176, 27.6.2013, p. 1.

([2]) Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 al Comisiei din 12 martie 2014 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare pentru evaluarea gradului de importanță al extinderilor și al modificărilor abordării bazate pe modele interne de rating și ale abordării avansate de evaluare (JO L 148, 20.5.2014, p. 36).

([3]) Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivelor 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

mai puțin sofisticate, în conformitate cu articolul 149 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Autoritățile competente ar trebui să aplice aceleași criterii tuturor acestor aspecte specifice ale evaluării conformității cu cerințele de utilizare a abordării IRB. Normele care prevăd metodele de evaluare respective ar trebui, prin urmare, să se aplice în toate cazurile respective, pentru a asigura armonizarea metodelor de evaluare de către autoritățile competente și pentru a evita riscul arbitrajului de reglementare.

(2) Metodologia de evaluare ar trebui să constea în metode care urmează să fie utilizate de autoritățile competente, fie facultative, fie obligatorii, și să prevadă criterii care fac obiectul verificării de către autoritățile competente.

(3) Pentru a asigura o evaluare coerentă a conformității cu cerințele care trebuie îndeplinite pentru utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating în întreaga Uniune, este necesar ca autoritățile competente să aplice aceleași metode pentru evaluarea respectivă. Prin urmare, este necesar să se stabilească un set de metode care să fie aplicate de toate autoritățile competente. Cu toate acestea, având în vedere natura evaluării modelului și diversitatea și particularitățile modelelor, autoritățile competente ar trebui, de asemenea, să își exercite puterea discreționară în materie de supraveghere în aplicarea metodelor respective în ceea ce privește modelele specifice examinate. Metodologia de evaluare din prezentul regulament ar trebui să specifice criteriile minime pe baza cărora autoritățile competente trebuie să verifice conformitatea cu cerințele de utilizare a abordării bazate pe modele interne de rating și să prevadă obligația autorităților competente de a verifica orice alte criterii relevante necesare în acest scop. În plus, în anumite cazuri în care autoritatea competentă a efectuat evaluări recente pentru sisteme de rating similare din aceeași clasă de expuneri, este oportun să se permită utilizarea rezultatelor unor astfel de evaluări, mai degrabă decât repetarea lor obligatorie de către autoritățile competente, în cazul în care autoritatea competentă, după aplicarea puterii sale discreționare, constată că acestea nu au suferit modificări semnificative. Aceasta ar trebui să evite complexitatea, sarcinile inutile și dublarea eforturilor.

(4) În cazul în care autoritățile competente trebuie să evalueze conformitatea unei instituții cu cerințele de utilizare a abordării IRB în alte scopuri decât cererea inițială de aprobare, autoritățile competente ar trebui să aplice numai acele norme care sunt relevante pentru domeniul de aplicare al evaluării în aceste alte scopuri și, în fiecare caz, trebuie să utilizeze drept punct de plecare concluziile evaluărilor anterioare.

(5) În cazul în care evaluarea se referă la cereri pentru aprobările menționate la articolul 20 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se aplică standardele tehnice de punere în aplicare menționate la alineatul (8) din articolul respectiv în legătură cu procesul de adoptare a deciziei comune.

(6) Autoritățile competente au obligația de a verifica respectarea de către instituții a cerințelor de reglementare specifice pentru utilizarea abordării IRB, precum și de a evalua calitatea globală a soluțiilor, sistemelor și abordărilor puse în aplicare de o instituție și de a solicita îmbunătățiri și adaptări constante la circumstanțele modificate, pentru a asigura respectarea continuă a cerințelor respective. O astfel de evaluare presupune, în mare măsură, ca autoritățile competente să își exercite puterea discreționară. Normele privind metodologia de evaluare ar trebui, pe de o parte, să permită autorităților competente să își exercite puterea discreționară prin efectuarea de verificări suplimentare față de cele specificate în prezentul regulament, după caz, și ar trebui, pe de altă parte, să asigure armonizarea și comparabilitatea practicilor de supraveghere din diverse jurisdicții. Din aceleași motive, autoritățile competente ar trebui să dispună de flexibilitatea necesară pentru a aplica metoda opțională cea mai adecvată sau orice altă metodă necesară pentru verificarea anumitor cerințe, având în vedere, printre altele, importanța tipurilor de expuneri acoperite de fiecare sistem de rating, complexitatea modelelor, particularitățile situației, soluția specifică pusă în aplicare de instituție, calitatea dovezilor furnizate de instituție, resursele aflate la dispoziția autorităților competente. În plus, din aceleași motive, autoritățile competente ar trebui să poată efectua testele și verificările suplimentare necesare în cazul în care există îndoieli cu privire la îndeplinirea cerințelor abordării IRB în conformitate cu principiul proporționalității, având în vedere natura, amploarea și complexitatea activității și structurii unei instituții.

(7) Pentru a asigura coerența și exhaustivitatea evaluării abordării IRB globale, în cazul cererilor ulterioare de aprobare pe baza planului aprobat al unei instituții de implementare progresivă, autoritățile competente ar trebui să își bazeze evaluarea cel puțin pe normele privind testul de utilizare și testul de experiență, încadrarea în clase de rating sau grupe de risc, sistemele de rating și cuantificarea riscurilor, întrucât aceste aspecte ale evaluării se referă la fiecare sistem de rating individual din cadrul abordării IRB.

(8) Pentru a evalua caracterul adecvat al aplicării abordării IRB, ar trebui verificate toate sistemele de rating și procesele conexe în cazul în care o instituție a delegat sarcini, activități sau funcții legate de conceperea, implementarea și validarea sistemelor de rating către o terță parte sau a obținut un sistem de rating sau date centralizate de la un furnizor terț. În special, ar trebui să se verifice dacă au fost puse în aplicare controale adecvate la nivelul instituției și dacă este disponibilă o documentație completă. În plus, întrucât organul de conducere al instituției este responsabil în ultimă instanță de procesele delegate și de performanța sistemelor de rating obținute de la un furnizor terț, ar trebui să se verifice dacă instituția dispune, pe plan intern, de o suficientă comprehensiune a proceselor delegate și a sistemelor de rating achiziționate. Toate sarcinile, activitățile și funcțiile care au fost delegate și sistemele de rating obținute de la furnizorii terți ar trebui, prin urmare, să fie evaluate de autoritățile competente într-un mod similar celui în care abordarea IRB a fost dezvoltată integral prin intermediul proceselor interne ale instituției.

(9) Pentru a împiedica instituțiile să finalizeze doar parțial implementarea progresivă a abordării IRB pentru o perioadă lungă de timp, autoritățile competente ar trebui să verifice caracterul adecvat al termenului-limită pentru punerea în aplicare a așa-numitului „plan de implementare”, respectarea acestui termen și necesitatea unor modificări ale planului de implementare. Ar trebui să se verifice dacă toate expunerile care fac obiectul planului de implementare au un termen maxim definit și rezonabil pentru punerea în aplicare a abordării IRB.

(10) Este important să se evalueze soliditatea funcției de validare și, prin urmare, independența față de unitatea de control al riscului de credit, exhaustivitatea, frecvența și caracterul adecvat al metodelor și procedurilor, precum și fiabilitatea procesului de raportare, pentru a verifica dacă are loc o evaluare obiectivă a sistemelor de rating și dacă există un stimulent limitat pentru a masca deficiențele și punctele slabe ale modelului. Atunci când verifică dacă există un nivel adecvat de independență a funcției de validare, autoritățile competente ar trebui să țină seama de dimensiunea și complexitatea instituției.

(11) Întrucât sistemele de rating reprezintă elementul central al abordării IRB, iar calitatea lor poate avea un impact semnificativ asupra nivelului cerințelor de fonduri proprii, performanța sistemelor de rating ar trebui să fie revizuită periodic. Având în vedere că estimările parametrilor de risc trebuie să facă obiectul unei revizuiri cel puțin o dată pe an, că sistemele de rating ar trebui să fie evaluate periodic de către autoritățile competente și de către funcția de audit intern și având în vedere că, pentru îndeplinirea acestei sarcini, este necesară contribuția funcției de validare, este oportun să se verifice dacă validarea performanței sistemelor de rating care acoperă portofoliile semnificative și testarea *ex post* a tuturor celorlalte sisteme de rating se efectuează cel puțin o dată pe an.

(12) Toate domeniile abordării IRB trebuie să fie acoperite în mod eficace de audituri interne. Cu toate acestea, ar trebui să se verifice dacă resursele de audit intern sunt utilizate în mod eficient, cu accent pe domeniile cele mai riscante. O anumită flexibilitate este importantă în special în cazul instituțiilor care utilizează numeroase sisteme de rating. În consecință, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă se efectuează evaluări anuale pentru a stabili domeniile care necesită evaluări mai amănunțite în cursul anului.

(13) Pentru a asigura un nivel minim de armonizare în ceea ce privește sfera de utilizare a sistemelor de rating (așa-numitul „test de utilizare”), autoritățile competente ar trebui să verifice dacă sistemele de rating sunt încorporate în procedurile relevante ale instituției în contextul procedurilor mai ample de gestionare a riscurilor, de aprobare a creditelor și de luare a deciziilor, de alocare a capitalului intern și al cadrului de administrare. Acestea sunt domenii de bază în care procesele interne necesită utilizarea unor parametri de risc și, prin urmare, în cazul în care există diferențe între parametrii de risc utilizați în domeniile respective și cei utilizați în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii, ar trebui să se verifice dacă aceștia sunt justificați.

(14) În ceea ce privește cerințele privind testul de experiență, atunci când autoritățile competente evaluează dacă sistemele de rating utilizate de instituție înainte de cererea de utilizare a abordării IRB au fost „în linii generale, în conformitate" cu cerințele IRB, acestea ar trebui să verifice în special dacă, timp de cel puțin trei ani înainte de utilizarea abordării IRB, sistemul de rating a fost utilizat în procedurile instituției de măsurare și de gestionare internă a riscurilor și dacă a făcut obiectul monitorizării, validării interne și auditului intern. O astfel de specificare a metodologiei de evaluare este necesară pentru a asigura un nivel minim de armonizare. Autoritățile competente ar trebui să verifice dacă sistemele de rating au fost implementate cel puțin în domeniile de utilizare cele mai elementare pentru a se asigura că sistemele de rating au fost utilizate efectiv de instituție și că atât personalul, cât și conducerea sunt familiarizate cu acești parametri și înțeleg bine sensul și punctele slabe ale acestora. În fine, monitorizarea, validarea și auditul intern pe parcursul perioadei de experiență ar trebui să arate că sistemele de rating au fost conforme cu cerințele de bază ale abordării IRB și că sistemele de rating au fost îmbunătățite treptat în perioada respectivă.

(15) Independența procesului de încadrare a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc este necesară pentru expunerile care nu sunt de tip retail, deoarece aplicarea raționamentului profesional este, de regulă, necesară în cadrul procesului. În cazul expunerilor de tip retail, procesul de încadrare este de obicei complet automat, întemeindu-se pe informații obiective cu privire la debitor și la tranzacțiile sale. Corectitudinea procesului de încadrare este asigurată prin punerea corespunzătoare în aplicare a sistemului de rating în cadrul sistemelor și procedurilor informatice ale instituției. Cu toate acestea, în cazul în care este permisă modificarea încadrărilor, raționamentul profesional trebuie aplicat în procesul de rating. Prin urmare, și având în vedere că persoanele responsabile de inițierea sau reînnoirea expunerilor sunt, în general, înclinate să atribuie ratinguri mai bune pentru a crește vânzările și volumele de credite, în cazul în care este permisă modificarea încadrărilor, inclusiv în cazul expunerilor de tip retail, ar trebui să se verifice dacă încadrarea a fost aprobată de o persoană sau de un comitet independent de persoanele responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor.

(16) În cazul în care ratingurile sunt mai vechi de 12 luni sau în cazul în care revizuirea încadrării nu a fost efectuată în timp util, în conformitate cu politica instituției, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă au fost efectuate ajustări prudente în ceea ce privește calculul activelor ponderate la risc. Motivele care stau la baza acestei situații sunt multiple. În cazul în care ratingul este caduc sau se bazează pe informații caduce, evaluarea riscurilor ar putea să nu fie exactă. În special, dacă situația debitorului s-a deteriorat în ultimele 12 luni, aceasta nu se reflectă în rating, iar riscul este subestimat. În plus, în conformitate cu regula generală privind estimarea parametrilor de risc, în cazul în care estimarea parametrilor de risc se bazează pe date sau ipoteze insuficiente, ar trebui adoptată o marjă mai mare de prudență. Aceeași regulă ar trebui să se aplice procesului de încadrare a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc, și anume, în cazul în care nu s-au luat în considerare informații suficiente în procesul de încadrare, ar trebui să se adopte o marjă suplimentară de prudență la calcularea ponderilor de risc. Metoda de aplicare a marjei suplimentare de prudență la calcularea ponderilor de risc nu ar trebui specificată, deoarece instituția poate ajusta în mod direct fie ratingul, fie estimarea parametrilor de risc, fie ponderea de risc. Ajustarea ar trebui să fie proporțională cu durata perioadei în care ratingul sau informațiile care stau la baza ratingului sunt caduce.

(17) Instituțiile au obligația de a formaliza definițiile specifice ale stării de nerambursare și pierderii, pe care le utilizează intern, și de a asigura coerența acestora cu definițiile prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Atunci când evaluează această coerență, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă instituțiile dispun de politici clare care specifică momentul clasificării unui debitor sau a unei tranzacții ca fiind în stare de nerambursare. Aceste politici trebuie să fie în conformitate cu principiile generale privind identificarea stării de nerambursare. ABE a adoptat Ghidul privind aplicarea definiției stării de nerambursare în temeiul articolului 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Aceste politici ar trebui, de asemenea, să fie integrate în procedurile și sistemele instituțiilor de gestionare a riscurilor, deoarece Regulamentul (UE) nr. 575/2013 impune în special ca ratingurile interne, și anume inclusiv încadrarea într-o clasă de rating pentru starea de nerambursare, să joace un rol esențial în gestionarea riscurilor și în alte procese interne ale unei instituții, care ar trebui, de asemenea, să facă obiectul verificării de către autoritățile competente.

(18) Informațiile privind performanța unui debitor și expunerile în stare de nerambursare și cele care nu se află în stare de nerambursare constituie baza proceselor interne ale instituției, a cuantificării parametrilor de risc și a calculării cerințelor de fonduri proprii. Prin urmare, nu numai identificarea debitorilor aflați în stare de nerambursare, ci și procesul de reclasificare a debitorilor aflați în stare de nerambursare în debitori care nu se află în stare de nerambursare trebuie să fie solide și eficace. Autoritățile competente ar trebui să verifice dacă procesul prudent de reclasificare garantează că debitorii nu sunt reclasificați la un statut care nu se află în stare de nerambursare în cazul în care instituția preconizează că expunerea va reveni probabil în stare de nerambursare într-o perioadă scurtă de timp.

(19) Pentru a oferi autorităților competente o imagine de ansamblu coerentă și precisă a sistemelor de rating pe care instituția le-a utilizat, precum și a îmbunătățirii sistemelor de rating de-a lungul timpului, este necesar ca autoritățile competente să evalueze caracterul complet al registrului versiunilor actuale și istorice ale sistemelor de rating utilizate de instituție („registrul sistemelor de rating”). Având în vedere faptul că cerințele testului de experiență se referă la perioada de trei ani care precedă momentul examinării unei cereri de aprobare a unui model intern și că autoritățile competente trebuie să efectueze o revizuire globală a modelului intern în mod periodic și cel puțin o dată la trei ani, este necesar ca autoritățile competente să verifice dacă un astfel de registru al sistemelor de rating acoperă cel puțin versiunile modelelor interne utilizate de instituție în ultimii trei ani.

(20) Raționamentul profesional se aplică în diverse etape ale dezvoltării și utilizării sistemelor de rating. Aplicarea rezonabilă a raționamentului profesional poate spori calitatea modelului și acuratețea previziunilor acestuia. Cu toate acestea, întrucât raționamentul profesional modifică estimările bazate pe experiența anterioară într-un mod subiectiv, aplicarea raționamentului profesional ar trebui să facă obiectul unui control. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă aplicarea raționamentului profesional este justificată de contribuția sa pozitivă la acuratețea previziunilor. Astfel, un număr mare de modificări ale încadrărilor în raport cu rezultatele modelului ar putea indica faptul că unele informații importante nu sunt incluse în sistemul de rating. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă numărul modificărilor încadrărilor și justificarea acestora sunt analizate cu regularitate de către instituții și dacă orice punct slab detectat al modelului este remediat în mod adecvat în cadrul revizuirii modelelor.

(21) În toate cazurile, autoritățile competente ar trebui să evalueze dacă instituția a adoptat o marjă suficientă de prudență în cadrul estimărilor efectuate privind parametrii de risc. Această marjă de prudență ar trebui să ia în considerare orice deficiențe identificate în ceea ce privește datele sau metodele utilizate pentru cuantificarea riscurilor și nivelul sporit de incertitudine care ar putea rezulta, de exemplu, din modificările politicilor de creditare sau de recuperare. În cazul în care o instituție nu mai respectă cerințele pentru abordarea IRB, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă aceasta îndeplinește cerința ca sistemele de rating să fie corectate în timp util. Aplicarea marjei de prudență nu ar trebui utilizată ca alternativă la corectarea modelelor și asigurarea conformității depline a acestora cu cerințele Regulamentului (UE) nr. 575/2013.

(22) În ceea ce privește cuantificarea riscurilor, este de dorit ca estimările probabilității de nerambursare (PD) să fie relativ stabile de-a lungul timpului pentru a evita ciclicitatea excesivă a cerințelor de fonduri proprii. Autoritățile competente ar trebui să verifice dacă estimările PD se bazează pe media pe termen lung a ratelor de nerambursare anuale. În plus, întrucât fondurile proprii ar trebui să ajute instituțiile să supraviețuiască în situații de criză, estimările de risc ar trebui să țină seama de posibila deteriorare a condițiilor economice chiar și în perioadele de prosperitate. În fine, ori de câte ori există un nivel sporit de incertitudine care rezultă din lipsa datelor suficiente, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă a fost adoptată o marjă suplimentară de prudență. În cazul în care lungimea seriilor temporale disponibile nu include variabilitatea preconizată a ratelor de nerambursare, ar trebui adoptate metode adecvate pentru a ține seama de datele lipsă.

(23) Estimarea pierderilor în caz de nerambursare (LGD) se bazează pe media pierderilor efective în caz de nerambursare ponderată cu numărul de stări de nerambursare. În cazul în care valoarea expunerii este un factor de risc relevant, aceasta ar trebui luată în considerare, printre alți factori de risc potențiali, pentru segregarea sau diferențierea în funcție de risc a LGD, pentru a se asigura că parametrul este calculat pentru clase de rating sau grupe de tranzacții omogene. Autoritățile competente ar trebui să verifice dacă această abordare este aplicată în mod adecvat, deoarece asigură coerența cu calculul parametrului PD și o aplicare pertinentă a formulei ponderii de risc. Regulamentul (UE) nr. 575/2013 face distincție între metoda de estimare a pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile individuale în scopul valorilor ponderate la risc ale expunerilor și media estimărilor LGD calculate la nivel de portofoliu. Spre deosebire de estimarea individuală a pierderii în caz de nerambursare, pragul LGD pentru expunerile de tip retail garantate cu bunuri imobile, aplicat la nivelul global al portofoliului, este definit ca o pierdere medie în caz de nerambursare ponderată în funcție de expunere. Pentru a asigura niveluri adecvate ale parametrilor de risc pentru expunerile garantate cu bunuri imobile, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă pragurile LGD sunt aplicate corect.

(24) Expunerile aflate în stare de nerambursare care, după revenirea la statutul de a nu se afla în stare de nerambursare, sunt reclasificate ca fiind în stare de nerambursare într-o perioadă scurtă de timp ar trebui tratate ca fiind în stare de nerambursare din primul moment în care s-a produs evenimentul de nerambursare, deoarece reclasificarea temporară la statutul de a nu se afla în stare de nerambursare este, cel mai probabil, efectuată pe baza unor informații incomplete cu privire la situația reală a debitorului. Prin urmare, tratarea cazurilor multiple de

nerambursare ca un singur caz de nerambursare reprezintă mai bine experiența reală în materie de nerambursare. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă, la estimarea parametrilor de risc, cazurile multiple de nerambursare ale aceluiași debitor într-o perioadă scurtă de timp sunt tratate ca un singur caz de nerambursare. În plus, tratarea cazurilor multiple de nerambursare ale aceluiași debitor ca fiind nerambursări separate ar putea duce la erori semnificative în estimările parametrilor de risc, deoarece rate mai mari de nerambursare ar conduce la estimări mai mari ale probabilității de nerambursare. Pe de altă parte, pierderea în caz de nerambursare ar fi subestimată, deoarece primele cazuri de nerambursare ale debitorului ar fi tratate drept cazuri de remediere fără pierderi legate de acestea, în condițiile în care instituția a suferit o pierdere. În plus, având în vedere legătura dintre estimările PD și LGD și pentru a asigura o estimare realistă a pierderilor așteptate, tratarea cazurilor multiple de nerambursare ar trebui să fie consecventă în scopul estimării probabilității de nerambursare și a pierderii în caz de nerambursare.

(25) Sfera informațiilor de care dispune instituția cu privire la expunerile aflate în stare de nerambursare diferă în mare măsură de cea referitoare la expunerile performante. În special, sunt disponibili doi factori de risc suplimentari pentru expunerile aflate în stare de nerambursare, și anume perioada stării de nerambursare și recuperările efective. Prin urmare, estimarea LGD efectuată înainte de starea de nerambursare nu este suficientă, deoarece estimările de risc ar trebui să ia în considerare toți factorii de risc semnificativi. În plus, în cazul expunerilor aflate în stare de nerambursare, se știe deja care erau condițiile economice la momentul evenimentului de nerambursare. În plus, pierderea în caz de nerambursare pentru expunerile aflate în stare de nerambursare ar trebui să reflecte suma pierderilor așteptate în condițiile economice actuale și a eventualelor pierderi neașteptate care ar putea apărea în cursul perioadei de recuperare. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă pierderea în caz de nerambursare pentru expunerile aflate în stare de nerambursare („LGD în stare de nerambursare") este estimată fie direct, fie ca sumă a celei mai bune estimări a pierderii așteptate („EL_{BE}") și o majorare care reflectă pierderea neașteptată care ar putea apărea în cursul perioadei de recuperare. Indiferent de abordarea aplicată, estimarea LGD în stare de nerambursare ar trebui să ia în considerare informațiile privind perioada stării de nerambursare și recuperările efective până la momentul estimării și să aibă în vedere o posibilă modificare negativă a condițiilor economice pe durata preconizată a procesului de recuperare.

(26) În cazul instituțiilor care utilizează estimări proprii ale LGD, cerințele interne pentru administrarea garanțiilor reale ar trebui să fie în general conforme cu cerințele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 4 secțiunea 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Autoritățile competente ar trebui să se concentreze asupra cerințelor privind evaluarea garanțiilor reale și securitatea juridică, deoarece este important să se asigure o evaluare periodică și fiabilă a garanțiilor, iar evaluarea să reflecte valoarea de piață reală în condițiile actuale de piață. Frecvența și caracterul reevaluării ar trebui ajustate în funcție de tipul de garanție, deoarece evaluarea caducă sau inexactă ar putea duce la subestimarea riscului legat de expunerile din credite. De asemenea, este esențial să se asigure că garanțiile sunt eficace din punct de vedere juridic și au caracter executoriu în toate jurisdicțiile relevante. În caz contrar, expunerea ar trebui tratată ca negarantată; în cazul în care o astfel de garanție reală este recunoscută în cuantificarea riscului, aceasta poate conduce la subestimarea riscului.

(27) Autoritățile competente ar trebui să verifice dacă, în scopul abordării IRB avansate, și anume, dacă se utilizează estimări proprii ale pierderilor în caz de nerambursare (LGD), garanții sunt considerați eligibili în cazul în care sunt evaluați utilizând un sistem de rating aprobat în cadrul abordării IRB; alți garanți pot fi, de asemenea, eligibili, cu condiția să fie clasificați drept instituție, administrație centrală sau bancă centrală ori entitate corporativă care dispune de o evaluare a creditului efectuată de o ECAI (instituție externă de evaluare a creditului), iar garanția să îndeplinească cerințele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 4 secțiunea 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, care sunt aplicabile și în cazul abordării standardizate.

(28) În evaluarea procesului de încadrare a expunerilor în clase de expuneri, ar trebui stabilite cerințe specifice pentru verificarea de către autoritățile competente a încadrării expunerilor în expuneri de tip retail având în vedere tratamentul preferențial al acestora în ceea ce privește calculul valorilor ponderate la risc ale expunerilor. Unele clase de expuneri sunt definite pe baza caracteristicilor tranzacției, iar altele pe baza tipului de debitor; prin urmare, pot exista expuneri care îndeplinesc criteriile pentru mai multe clase de expuneri. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă instituția aplică ordinea corectă a clasificării pentru a asigura o încadrare coerentă și neechivocă a expunerilor în clase de expuneri.

(29) Autoritățile competente ar trebui să verifice dacă rezultatele simulărilor de criză sunt luate în considerare în procedurile de gestionare a riscurilor și a capitalului, deoarece integrarea rezultatelor simulărilor de criză în procesele decizionale asigură faptul că scenariile și impactul acestora asupra cerințelor de fonduri proprii sunt elaborate și realizate în mod semnificativ și că aspectele prospective ale cerințelor de fonduri proprii sunt luate în considerare la nivelul conducerii instituției.

(30) Instituțiile care utilizează propriile estimări ale LGD și ale factorilor de conversie ar trebui să calculeze scadența efectivă a expunerilor conform abordării IRB în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii. În cazul expunerilor reînnoibile, o instituție este expusă riscului pentru o perioadă mai lungă decât data de rambursare a tragerii curente, dat fiind că debitorul poate efectua trageri suplimentare. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă respectivul calcul al scadenței efective a expunerilor reînnoibile se bazează pe data expirării tranzacției.

(31) Calcularea diferenței dintre valorile pierderilor așteptate, pe de o parte, și ajustările pentru riscul de credit, ajustările de valoare suplimentare și alte reduceri ale fondurilor proprii, pe de altă parte („deficit IRB”) ar trebui efectuată la nivel agregat separat pentru portofoliul de expuneri aflate în stare de nerambursare și pentru portofoliul de expuneri care nu se află în stare de nerambursare. Separarea între expunerile aflate în stare de nerambursare și cele care nu se află în stare de nerambursare este necesară pentru a se asigura că sumele negative rezultate din calculul efectuat pentru portofoliul aflat în stare de nerambursare nu sunt utilizate pentru a compensa sumele pozitive rezultate din calculul efectuat pentru portofoliul de expuneri care nu se află în stare de nerambursare. În afară de aceasta, calculul global este în conformitate cu conceptul general de fonduri proprii, conform căruia fondurile proprii ar trebui să fie disponibile în totalitate pentru a acoperi pierderile neașteptate în caz de insolvență a instituției. Deoarece valorile ajustărilor pentru riscul de credit, ale ajustărilor de valoare suplimentare și ale altor reduceri ale fondurilor proprii incluse în calculul deficitului IRB au fost deja deduse din fondurile proprii pentru a acoperi pierderile așteptate („EL”), partea lor excedentară din totalul EL este în totalitate disponibilă pentru a acoperi pierderile identificate pentru toate expunerile aflate în stare de nerambursare. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă ajustările fondurilor proprii pe baza deficitului IRB sunt calculate și aplicate corect.

(32) Datele nefiabile, inexacte, incomplete sau caduce pot conduce la erori în estimarea riscurilor și în calcularea cerințelor de fonduri proprii. În plus, atunci când sunt utilizate în cadrul procedurilor de gestionare a riscurilor la nivelul instituției, astfel de date pot conduce, de asemenea, la decizii deficitare în materie de credite și de administrare. Pentru a asigura fiabilitatea și calitatea ridicată a datelor, infrastructura și procedurile legate de colectarea și stocarea datelor ar trebui să fie bine documentate și să conțină o descriere completă a caracteristicilor și a surselor de date pentru a asigura utilizarea corespunzătoare a acestora în procesele interne și în procesele de calculare a cerințelor de fonduri proprii. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice calitatea și documentarea datelor utilizate în procesul de estimare a parametrilor de risc, în încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc și în calcularea cerințelor de fonduri proprii.

(33) Calitatea datelor, acuratețea estimării riscurilor și corectitudinea calculării cerințelor de fonduri proprii depind în mare măsură de fiabilitatea sistemelor informatice utilizate pentru abordarea IRB. În plus, continuitatea și coerența proceselor de gestionare a riscurilor și calcularea cerințelor de fonduri proprii pot fi asigurate numai atunci când sistemele informatice utilizate în aceste scopuri sunt sigure, securizate și fiabile, iar infrastructura informatică este suficient de solidă. Prin urmare, este necesar ca autoritățile competente să verifice, de asemenea, fiabilitatea sistemelor informatice ale instituției și soliditatea infrastructurii informatice.

(34) Autoritățile competente ar trebui să verifice dacă, pe cât posibil, observațiile care nu se suprapun cu privire la randamentul expunerilor din titluri de capital sunt utilizate atât pentru elaborarea, cât și pentru validarea modelelor interne pentru expunerile din titluri de capital. Observațiile care nu se suprapun asigură o calitate mai bună a previziunilor, având în vedere că tuturor observațiilor li se aplică aceeași pondere, iar observațiile nu sunt strâns corelate între ele.

(35) Utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating necesită aprobarea autorităților competente și orice modificări importante ale abordării respective trebuie aprobate. Prin urmare, autoritățile competente ar trebui să verifice dacă procedura internă de gestionare și, în special, procedura internă de aprobare a unor astfel de modificări asigură faptul că sunt puse în aplicare numai modificările care sunt în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 și că, în acest context, clasificarea modificărilor este consecventă pentru a se evita orice arbitraj de reglementare.

(36) Dispozițiile prezentului regulament sunt strâns legate între ele, deoarece toate se referă la aspecte ale metodologiei de evaluare pe care autoritățile competente trebuie să o aplice atunci când evaluează conformitatea unei instituții cu abordarea IRB. În vederea asigurării coerenței între aceste dispoziții, care ar trebui să intre în vigoare simultan, și pentru a permite persoanelor supuse acestor obligații să aibă o imagine de ansamblu asupra dispozițiilor și un acces sintetic la acestea, este de dorit ca toate standardele tehnice de reglementare referitoare la metodologia de evaluare a abordării IRB, prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, să fie cuprinse într-un singur regulament.

(37) Prezentul regulament se bazează pe proiectele de standarde tehnice de reglementare prezentate Comisiei de Autoritatea Bancară Europeană.

(38) Autoritatea Bancară Europeană a organizat consultări publice deschise cu privire la proiectele de standarde tehnice de reglementare pe care se bazează prezentul regulament, a analizat costurile și beneficiile potențiale aferente și a solicitat avizul Grupului părților interesate din domeniul bancar, instituit în conformitate cu articolul 37 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ([4]),

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL 1

DISPOZIȚII GENERALE PRIVIND METODOLOGIA DE EVALUARE

Articolul 1

Evaluarea conformității cu cerințele de utilizare a abordării bazate pe modele interne de rating

(1) Autoritățile competente trebuie să aplice prezentul regulament pentru evaluarea conformității unei instituții cu cerințele prevăzute pentru utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating („abordarea IRB”), după cum urmează:

(a) în scopul evaluării cererilor inițiale de aprobare a utilizării abordării bazate pe modele interne de rating, astfel cum se prevede la articolul 144 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să aplice toate dispozițiile prezentului regulament;

(b) în scopul evaluării cererilor de aprobare a extinderii abordării bazate pe modele interne de rating în conformitate cu planul de implementare progresivă aprobat, astfel cum se prevede la articolul 148 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să aplice capitolele 4, 5, 7 și 8 și orice altă parte din prezentul regulament care este relevantă pentru cererea respectivă;

(c) în scopul evaluării cererilor de aprobare prealabilă a modificărilor menționate la articolul 143 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să aplice toate părțile din prezentul regulament care sunt relevante pentru modificările respective;

(d) în scopul evaluării modificărilor sistemelor de rating și abordărilor bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital care au fost notificate în conformitate cu articolul 143 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să aplice toate părțile din prezentul regulament care sunt relevante pentru modificările respective;

(e) în scopul efectuării de revizuiri permanente ale utilizării abordării bazate pe modele interne de rating, în temeiul articolului 101 din Directiva 2013/36/UE, autoritățile competente trebuie să aplice toate părțile din prezentul regulament care sunt relevante pentru revizuirea respectivă;

(f) în scopul evaluării cererilor de aprobare a revenirii la utilizarea unor abordări mai puțin sofisticate, în conformitate cu articolul 149 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să aplice articolele 6-8 din prezentul regulament.

([4]) Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea bancară europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

(2) În plus față de criteriile prevăzute în dispozițiile prezentului regulament menționate la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să verifice orice alte criterii relevante necesare pentru evaluarea conformității cu cerințele de utilizare a abordării bazate pe modele interne de rating.

Articolul 2

Metode care trebuie aplicate de autoritățile competente

(1) În scopul evaluării cererilor inițiale de aprobare a utilizării abordării bazate pe modele interne de rating, autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele obligatorii prevăzute în prezentul regulament. De asemenea, autoritățile competente pot aplica și alte metode prevăzute în prezentul regulament în conformitate cu alineatul (7) și orice alte metode în conformitate cu alineatul (8).

(2) În scopul evaluării cererilor de aprobare a extinderii abordării bazate pe modele interne de rating în conformitate cu un plan de implementare progresivă, autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele obligatorii prevăzute în capitolele 4, 5, 7 și 8. De asemenea, autoritățile competente pot aplica și alte metode prevăzute în prezentul regulament în conformitate cu alineatul (7) și orice alte metode în conformitate cu alineatul (8).

(3) În scopul evaluării cererilor de aprobare prealabilă a modificărilor abordării IRB, autoritățile competente trebuie să revizuiască documentele care se impun a fi prezentate de instituții în ceea ce privește modificarea în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014. De asemenea, autoritățile competente pot aplica orice metode prevăzute în prezentul regulament în conformitate cu alineatul (7) și orice alte metode în conformitate cu alineatul (8).

(4) În scopul evaluării modificărilor sistemelor de rating și abordărilor bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital care au fost notificate, autoritățile competente trebuie să revizuiască documentele care se impun a fi prezentate de instituții în ceea ce privește modificarea în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 și pot aplica orice metode prevăzute în prezentul regulament în conformitate cu alineatul (7) și orice alte metode în conformitate cu alineatul (8).

(5) În scopul efectuării de revizuiri permanente ale utilizării abordării bazate pe modele interne de rating, autoritățile competente pot aplica orice metode prevăzute în prezentul regulament în conformitate cu alineatul (7) și orice alte metode în conformitate cu alineatul (8).

(6) În scopul evaluării cererilor de revenire la utilizarea unor abordări mai puțin sofisticate, autoritățile competente pot aplica oricare dintre metodele prevăzute în capitolul 2 din prezentul regulament în conformitate cu alineatul (7) și orice alte metode în conformitate cu alineatul (8).

(7) În cazul în care prezentul regulament prevede utilizarea opțională a metodelor, autoritățile competente pot aplica oricare dintre metodele care sunt corespunzătoare și adecvate naturii, amplorii și gradului de complexitate specifice activității economice și structurii organizatorice ale instituției, ținând seama de:

(a) importanța semnificativă a tipurilor de expuneri acoperite de sistemele de rating;

(b) complexitatea modelelor de rating și a parametrilor de risc și punerea lor în aplicare.

(8) În plus față de metodele prevăzute în prezentul regulament, autoritățile competente pot utiliza alte metode, care sunt corespunzătoare și adecvate naturii, amplorii și gradului de complexitate specifice activității economice și structurii organizatorice ale instituției, în cazul în care acest lucru este necesar pentru evaluarea conformității cu cerințele de utilizare a abordării IRB.

(9) Atunci când aplică metodele prevăzute în prezentul regulament, autoritățile competente pot lua în considerare rezultatele evaluărilor recente efectuate de ele însele sau de alte autorități competente, dacă evaluările respective îndeplinesc cumulativ următoarele două condiții:

(a) evaluarea s-a bazat integral sau parțial pe metodele obligatorii;

(b) obiectul evaluării a inclus același sistem de rating sau un sistem similar de rating din aceeași clasă de expuneri.

Articolul 3

Calitatea documentației

(1) Pentru a verifica conformitatea instituției cu cerința privind documentația prevăzută la articolul 144 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă documentația aferentă sistemelor de rating, astfel cum sunt definite la articolul 142 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 („sisteme de rating”):

(a) este suficient de detaliată și de precisă pentru a fi utilizată în mod eficient;

(b) este aprobată la nivelul corespunzător de conducere al instituției;

(c) conține, pentru fiecare document, cel puțin o înregistrare a tipului de document, a autorului, a evaluatorului, a agentului care a acordat autorizarea, a titularului, a datelor de elaborare și de aprobare, a numărului versiunii și a istoricului modificărilor aduse documentului;

(d) permite terților să examineze și să confirme funcționarea sistemelor de rating și, în special, să examineze și să confirme că:

(i) documentația privind conceperea sistemului de rating este suficient de detaliată pentru a permite părților terțe să înțeleagă raționamentul care stă la baza tuturor aspectelor sistemului de rating, inclusiv ipotezele, formulele matematice și, în cazul în care este implicat raționamentul profesional, deciziile, precum și procedurile de dezvoltare a sistemului de rating;

(ii) documentația sistemului de rating este suficient de detaliată pentru a permite părților terțe să înțeleagă modul de funcționare, limitările și ipotezele principale ale fiecărui model de rating și ale fiecărui parametru de risc, precum și să reproducă dezvoltarea modelului;

(iii) documentația aferentă procesului de rating este suficient de detaliată pentru a permite părților terțe să înțeleagă metoda de încadrare a expunerilor în clase sau grupe și încadrarea efectivă a acestora în clase sau grupe și să reproducă încadrarea.

(2) În sensul alineatului (1), autoritatea competentă trebuie să verifice dacă instituția a instituit politici care definesc standarde specifice pentru documentație, asigurând următoarele:

(a) documentația internă este suficient de detaliată și de exactă;

(b) anumitor persoane sau unități li se atribuie responsabilitatea de a se asigura că documentația este completă, consecventă, exactă, actualizată, aprobată după caz și securizată;

(c) instituția își documentează în mod adecvat politicile, procedurile și metodologiile referitoare la aplicarea abordării IRB.

Articolul 4

Implicarea terților

(1) Pentru a evalua conformitatea cu cerința privind soliditatea și integritatea sistemelor de rating prevăzută la articolul 144 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în cazul în care o instituție a delegat unei părți terțe sarcini, activități sau funcții legate de conceperea, implementarea și validarea sistemelor sale de rating sau a achiziționat un sistem de rating ori date centralizate de la un terț, autoritatea competentă trebuie să verifice dacă delegarea sau achiziția respectivă nu împiedică aplicarea prezentului regulament și dacă:

(a) conducerea superioară a instituției, astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2013/36/UE („conducerea superioară”), precum și organul de conducere al instituției sau comitetul desemnat de organul de conducere respectiv sunt implicați activ în supravegherea și luarea deciziilor cu privire la sarcinile, activitățile sau funcțiile delegate terței părți sau cu privire la sistemele de rating obținute de la terți;

(b) personalul instituției are cunoștințe și o înțelegere suficiente cu privire la sarcinile, activitățile sau funcțiile delegate unor părți terțe și cu privire la structura datelor și a sistemelor de rating obținute de la terți;

(c) se asigură continuitatea funcțiilor sau a proceselor externalizate, inclusiv prin intermediul unei planificări adecvate pentru situații neprevăzute;

(d) auditul intern sau alt control al sarcinilor, activităților și funcțiilor delegate unor părți terțe nu este limitat sau împiedicat de implicarea terței părți;

(e) autorității competente i se acordă acces deplin la toate informațiile relevante.

(2) În cazul în care o parte terță este implicată în sarcinile de dezvoltare a unui sistem de rating și de estimare a riscului pentru o instituție, autoritatea competentă trebuie să verifice dacă:

(a) cerințele prevăzute la alineatul (1) literele (a)-(e) sunt respectate;

(b) activitățile de validare cu privire la respectivele sisteme de rating și respectivele estimări ale riscurilor nu sunt efectuate de partea terță respectivă;

(c) partea terță furnizează instituției informațiile necesare pentru desfășurarea activităților de validare respective.

(3) În cazul în care, în scopul dezvoltării unui sistem de rating și al estimării parametrilor de risc, instituția utilizează date care sunt centralizate la nivelul instituțiilor, iar o parte terță dezvoltă sistemul de rating, partea terță poate acorda asistență instituției în contextul activităților sale de validare prin îndeplinirea sarcinilor de validare care necesită acces la datele centralizate.

(4) În scopul aplicării alineatelor (1), (2) și (3), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele prevăzute în continuare:

(a) revizuirea acordurilor cu partea terță și alte documente relevante care specifică sarcinile terței părți;

(b) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant al instituției sau a terței părți căreia îi este delegată sarcina, activitatea sau funcția, ori intervievarea acestora;

(c) obținerea declarațiilor scrise din partea conducerii superioare sau a organului de conducere al instituției sau a terței părți căreia îi este delegată sarcina, activitatea sau funcția, sau din partea comitetului instituției desemnat de organul de conducere, ori intervievarea acestora;

(d) examinarea altor documente relevante ale instituției sau ale terței părți, dacă este necesar.

Articolul 5

Neconformitatea temporară cu cerințele abordării IRB

În scopul aplicării articolului 146 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritatea competentă trebuie:

(a) să verifice dacă planul instituției de redresare rapidă în vederea respectării cerințelor este suficient pentru a remedia neconformitatea și calendarul este rezonabil, luând în considerare toate elementele care urmează:

(i) importanța neconformității;

(ii) amploarea măsurilor necesare în vederea respectării cerințelor;

(iii) resursele aflate la dispoziția instituției;

(b) să monitorizeze cu regularitate progresele înregistrate în ceea ce privește realizarea planului instituției de redresare rapidă în vederea respectării cerințelor;

(c) să verifice conformitatea instituției cu cerințele relevante după punerea în aplicare a planului, prin aplicarea metodologiilor de evaluare prevăzute în prezentul regulament.

CAPITOLUL 2

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU PLANURILE DE IMPLEMENTARE PROGRESIVĂ ȘI UTILIZAREA PARȚIALĂ PERMANENTĂ A ABORDĂRII STANDARDIZATE

Articolul 6

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua conformitatea instituției cu condițiile de punere în aplicare a abordării IRB prevăzute la articolul 148 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu condițiile de utilizare parțială permanentă prevăzute la articolul 150 din regulamentul respectiv, autoritățile competente trebuie să verifice cumulativ următoarele două condiții:

(a) acoperirea inițială și planul instituției de implementare progresivă a abordării IRB sunt adecvate, în conformitate cu articolul 7;

(b) clasele de expuneri, tipurile de expuneri sau unitățile operaționale în care se aplică abordarea standardizată sunt eligibile pentru exceptarea permanentă de la abordarea IRB.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) revizuirea planului instituției pentru implementarea progresivă a abordării IRB;

(b) revizuirea politicilor și procedurilor interne relevante ale instituției, inclusiv metodele de calcul pentru ponderea expunerilor care urmează să fie acoperite de implementarea progresivă a abordării IRB și exceptarea permanentă de la abordarea IRB;

(c) revizuirea rolurilor și a responsabilităților unităților și ale organelor de conducere implicate în încadrarea expunerilor individuale în abordarea IRB sau în abordarea standardizată;

(d) revizuirea proceselor-verbale relevante ale reuniunilor organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere sau ale comitetelor;

(e) revizuirea constatărilor relevante ale funcției de audit intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(f) revizuirea rapoartelor relevante privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor;

(g) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot iniția următoarele:

(a) revizuirea documentației funcționale a sistemelor informatice utilizate în procesul de încadrare a expunerilor individuale în abordarea IRB sau în abordarea standardizată;

(b) efectuarea testelor prin eșantionare și revizuirea documentelor referitoare la caracteristicile debitorilor și la inițierea și păstrarea expunerilor incluse în eșantion;

(c) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 7

Implementarea progresivă a abordării IRB

(1) Atunci când evaluează acoperirea inițială și planul instituției pentru implementarea progresivă a abordării IRB în conformitate cu articolul 148 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) planul de implementare progresivă include cel puțin următoarele:

(i) o specificare a sferei de aplicare a fiecărui sistem de rating, precum și a tipurilor de expuneri care sunt evaluate pe baza fiecărui model de rating;

(ii) datele planificate pentru aplicarea abordării IRB în ceea ce privește fiecare tip de expuneri;

(iii) informații privind valorile totale ale expunerilor la momentul evaluării și valorile ponderate la risc ale expunerilor calculate în conformitate cu abordarea aplicată la momentul evaluării pentru fiecare tip de expuneri;

(b) planul de implementare progresivă cuprinde toate expunerile instituției și, după caz, ale întreprinderii-mamă, precum și toate expunerile filialelor instituției, cu excepția cazului în care expunerile sunt evaluate în conformitate cu articolul 8;

(c) implementarea este planificată a fi realizată în conformitate cu articolul 148 alineatul (1) al doilea și al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(d) în cazul în care instituției i se permite să utilizeze abordarea bazată pe modele interne de rating pentru orice clasă de expuneri, utilizarea abordării IRB pentru expunerile din titluri de capital, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 148 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(e) ordinea și perioadele de implementare ale abordării IRB sunt specificate pe baza capacităților reale ale instituției, având în vedere disponibilitatea datelor, sistemele de rating și perioadele de experiență menționate la articolul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și nu sunt utilizate în mod selectiv pentru a reduce cerințele de fonduri proprii;

(f) ordinea implementării abordării bazate pe modele interne de rating garantează că se acordă prioritate implementării în ceea ce privește expunerile din credite legate de activitatea de bază a instituției;

(g) pentru fiecare tip de expuneri și unități operaționale se stabilește un termen precis pentru implementarea abordării IRB, care este rezonabil în funcție de natura și amploarea activităților instituției.

(2) Autoritățile competente stabilesc dacă termenul menționat la alineatul (1) litera (g) este rezonabil pe baza tuturor elementelor care urmează:

(a) complexitatea operațiunilor instituției, inclusiv cele ale întreprinderii-mamă și ale filialelor acesteia;

(b) numărul de unități operaționale și linii de activitate la nivelul instituției și, după caz, al întreprinderii-mamă și al filialelor instituției;

(c) numărul și complexitatea sistemelor de rating care urmează să fie implementate de toate entitățile vizate de planul de implementare progresivă;

(d) planurile de implementare a sistemelor de rating la nivelul filialelor stabilite în țări terțe în care există dificultăți semnificative de ordin juridic sau de altă natură în ceea ce privește aprobarea modelelor IRB;

(e) disponibilitatea unor serii temporale exacte, adecvate și complete;

(f) capacitatea operațională a instituției de a dezvolta și implementa sistemele de rating;

(g) experiența anterioară a instituției în gestionarea anumitor tipuri de expuneri.

(3) Atunci când evaluează conformitatea instituției cu planul de implementare progresivă a abordării IRB, care a făcut obiectul aprobării autorităților competente în conformitate cu articolul 148 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente pot considera modificările aduse ordinii și perioadei ca fiind adecvate numai dacă sunt îndeplinite una sau mai multe dintre următoarele condiții:

(a) există modificări semnificative la nivelul mediului de afaceri și, în special, schimbări de strategie, fuziuni și achiziții;

(b) există modificări semnificative ale cerințelor de reglementare relevante;

(c) au fost identificate deficiențe semnificative ale sistemelor de rating de către autoritatea competentă, de către auditul intern sau de către funcția de validare;

(d) elementele menționate la alineatul (2) au suferit modificări semnificative sau oricare dintre elementele menționate la alineatul (2) nu a fost luat în considerare în mod adecvat în planul de implementare progresivă a abordării IRB care a fost aprobat.

Articolul 8

Condiții de utilizare parțială permanentă

(1) Atunci când evaluează conformitatea instituției cu condițiile de utilizare parțială permanentă a abordării standardizate în ceea ce privește expunerile menționate la articolul 150 alineatul (1) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) disponibilitatea datelor externe pentru contrapărțile reprezentative este evaluată și luată în considerare de către instituție;

(b) costul suportat de instituție în raport cu dezvoltarea unui sistem de rating pentru contrapărțile din clasa de expuneri relevantă este evaluat ținând seama de dimensiunea instituției și de natura și amploarea activităților sale;

(c) capacitatea operațională a instituției de a dezvolta și de a pune în aplicare un sistem de rating este evaluată ținând seama de natura și amploarea activității instituției.

(2) Atunci când evaluează conformitatea instituției cu condițiile de utilizare parțială permanentă a abordării standardizate în ceea ce privește expunerile menționate la articolul 150 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția a verificat și a luat în considerare cel puțin unul dintre următoarele elemente:

(a) expunerile, inclusiv numărul de portofolii și linii de activitate administrate separat, nu sunt suficient de omogene pentru a permite dezvoltarea unui sistem de rating robust și fiabil;

(b) valoarea ponderată la risc a expunerilor, calculată în conformitate cu abordarea standardizată, este semnificativ mai mare decât valoarea așteptată ponderată la risc a expunerilor, calculată în conformitate cu abordarea IRB;

(c) expunerile se referă la o unitate operațională sau la o linie de activitate a instituției care este planificată să fie întreruptă;

(d) expunerile includ portofolii care fac obiectul consolidării proporționale a filialelor deținute parțial, în conformitate cu articolul 18 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(3) Atunci când evaluează conformitatea instituției cu condițiile de utilizare parțială permanentă a abordării standardizate, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția monitorizează periodic conformitatea cu cerințele prevăzute la articolul 150 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

CAPITOLUL 3

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU FUNCȚIA DE VALIDARE A ESTIMĂRILOR INTERNE, PRECUM ȘI PENTRU CADRUL DE ADMINISTRARE ȘI SUPRAVEGHEREA UNEI INSTITUȚII

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 9

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua dacă o instituție respectă cerințele privind cadrul de administrare, inclusiv cerințele privind conducerea superioară și organul de conducere, raportarea internă, controlul riscului de credit și auditul intern, supravegherea și validarea, autoritățile competente verifică toate elementele care urmează:

(a) soliditatea măsurilor, a mecanismelor și a proceselor de validare a sistemelor de rating ale unei instituții și adecvarea personalului responsabil cu executarea validării („funcția de validare”), astfel cum se menționează la articolul 144 alineatul (1) literele (c) și (f), la articolul 174 litera (d), la articolul 185 și la articolul 188 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în ceea ce privește:

(i) independența funcției de validare, în conformitate cu articolul 10;

(ii) exhaustivitatea și frecvența aplicării procesului de validare, în conformitate cu articolul 11;

(iii) caracterul adecvat al metodelor și procedurilor funcției de validare, în conformitate cu articolul 12;

(iv) soliditatea procesului de raportare și a procesului de abordare a concluziilor, constatărilor și recomandărilor privind validarea, în conformitate cu articolul 13;

(b) cadrul de administrare și supravegherea instituției, inclusiv a unității de control al riscului de credit și a auditului intern al instituției, astfel cum se menționează la articolele 189, 190 și 191 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește:

(i) rolul conducerii superioare și al organului de conducere, în conformitate cu articolul 14;

(ii) rapoartele de administrare, în conformitate cu articolul 15;

(iii) unitatea de control al riscului de credit, în conformitate cu articolul 16;

(iv) auditul intern, în conformitate cu articolul 17.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor și a procedurilor interne relevante ale instituției;

(b) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(c) examinarea rapoartelor relevante referitoare la sistemele de rating, precum și a oricăror concluzii și decizii luate pe baza acestor rapoarte;

(d) examinarea rapoartelor relevante privind activitățile funcțiilor de control al riscului de credit, de audit intern, de supraveghere și de validare, întocmite de personalul responsabil pentru fiecare dintre aceste funcții sau de orice altă funcție de control din cadrul instituției, precum și a concluziilor, constatărilor și recomandărilor funcțiilor respective;

(e) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În ceea ce privește evaluarea funcției de validare, pe lângă metodele menționate la alineatul (2), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea rolurilor și a responsabilităților întregului personal implicat în funcția de validare;

(b) examinarea caracterului adecvat și pertinent al planului anual de lucru în materie de validare;

(c) examinarea manualelor de validare utilizate de funcția de validare;

(d) examinarea procesului de clasificare a constatărilor și a recomandărilor relevante în funcție de importanța lor semnificativă;

(e) examinarea coerenței concluziilor, a constatărilor și a recomandărilor funcției de validare;

(f) examinarea rolului funcției de validare în procedura internă de aprobare a sistemelor de rating și a tuturor modificărilor aferente;

(g) examinarea planului de acțiune al fiecărei recomandări relevante, inclusiv în ceea ce privește monitorizarea sa, astfel cum a fost aprobat de către nivelul de conducere corespunzător.

(4) Pentru evaluarea unității de control al riscului de credit, menționată la articolul 144 alineatul (1) litera (c) și la articolul 190 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în plus față de cerințele menționate la alineatul (2), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea rolurilor și a responsabilităților întregului personal relevant și ale conducerii superioare a unității de control al riscului de credit;

(b) examinarea rapoartelor relevante prezentate de unitatea de control al riscului de credit și de conducerea superioară, organului de conducere sau comitetului desemnat în acest scop.

(5) Pentru evaluarea auditului intern sau a unei alte unități de audit independente comparabile, astfel cum se menționează la articolul 191 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în plus față de cerințele menționate la alineatul (2), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea rolurilor și a responsabilităților ce revin întregului personal relevant implicat în auditul intern;

(b) examinarea caracterului adecvat și pertinent al planului anual de lucru în materie de audit intern;

(c) examinarea manualelor de audit și a programelor de lucru relevante, precum și a constatărilor și a recomandărilor incluse în rapoartele relevante de audit;

(d) examinarea planului de acțiune al fiecărei recomandări relevante, inclusiv în ceea ce privește monitorizarea sa, astfel cum a fost aprobat la nivelul de conducere corespunzător.

(6) Pe lângă metodele enumerate la alineatul (2), autoritățile competente pot examina alte documente relevante ale instituției în scopul verificării prevăzute la alineatul (1).

SECȚIUNEA 2

Metodologia de evaluare a funcției de validare

Articolul 10

Independența funcției de validare

(1) Atunci când evaluează independența funcției de validare în sensul articolului 144 alineatul (1) litera (f), al articolului 174 litera (d), al articolului 185 și al articolului 188 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă unitatea responsabilă pentru funcția de validare sau, în cazul în care nu există o unitate separată dedicată exclusiv funcției de validare, personalul care îndeplinește funcția de validare îndeplinește toate condițiile care urmează:

(a) funcția de validare este independentă față de personalul și față de funcția de conducere responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor și cu conceperea sau dezvoltarea modelului;

(b) personalul care îndeplinește funcția de validare este diferit de personalul responsabil cu conceperea și dezvoltarea sistemului de rating și de personalul responsabil de funcția de control al riscului de credit;

(c) raportează direct conducerii superioare.

(2) În sensul alineatului (1), în cazul în care unitatea responsabilă cu funcția de validare este separată din punct de vedere organizațional de unitatea de control al riscului de credit și fiecare unitate raportează diferiților membri ai conducerii superioare, autoritățile competente trebuie să verifice cumulativ următoarele două aspecte:

(a) funcția de validare dispune de resurse adecvate, inclusiv de personal experimentat și calificat pentru îndeplinirea sarcinilor sale;

(b) remunerarea personalului și a membrilor conducerii superioare responsabili pentru funcția de validare nu este corelată cu îndeplinirea sarcinilor legate fie de controlul riscului de credit, fie de inițierea sau reînnoirea expunerilor.

(3) În sensul alineatului (1), în cazul în care unitatea responsabilă pentru funcția de validare este separată din punct de vedere organizațional de unitatea de control al riscului de credit și ambele unități raportează aceluiași membru al conducerii superioare, autoritățile competente trebuie să verifice toate aspectele care urmează:

(a) funcția de validare dispune de resurse adecvate, inclusiv de personal experimentat și calificat pentru îndeplinirea sarcinilor sale;

(b) remunerarea personalului și a membrilor conducerii superioare responsabili pentru funcția de validare nu este corelată cu îndeplinirea sarcinilor legate fie de controlul riscului de credit, fie de inițierea sau reînnoirea expunerilor;

(c) există un proces decizional pentru a garanta luarea în considerare în mod corespunzător a concluziilor, constatărilor și recomandărilor funcției de validare de către conducerea superioară a instituției;

(d) nu se exercită nicio influență nejustificată asupra concluziilor, constatărilor și recomandărilor funcției de validare;

(e) toate măsurile corective care se impun în vederea abordării concluziilor, constatărilor și recomandărilor funcției de validare sunt stabilite și puse în aplicare în timp util;

(f) auditul intern evaluează periodic îndeplinirea condițiilor menționate la literele (a)-(e).

(4) În sensul alineatului (1), în cazul în care nu există o unitate separată responsabilă pentru funcția de validare, autoritățile competente trebuie să verifice toate elementele care urmează:

(a) funcția de validare dispune de resurse adecvate, inclusiv de personal experimentat și calificat pentru îndeplinirea sarcinilor sale;

(b) remunerarea personalului și a membrilor conducerii superioare responsabili pentru funcția de validare nu este corelată cu îndeplinirea sarcinilor legate fie de controlul riscului de credit, fie de inițierea sau reînnoirea expunerilor;

(c) există un proces decizional pentru a garanta luarea în considerare în mod corespunzător a concluziilor, constatărilor și recomandărilor funcției de validare de către conducerea superioară a instituției;

(d) nu se exercită nicio influență nejustificată asupra concluziilor, constatărilor și recomandărilor funcției de validare;

(e) toate măsurile corective care se impun în vederea abordării concluziilor, constatărilor și recomandărilor funcției de validare sunt stabilite și puse în aplicare în timp util;

(f) auditul intern evaluează periodic îndeplinirea condițiilor menționate la literele (a)-(e);

(g) există o separare efectivă între personalul care îndeplinește funcția de validare și personalul care îndeplinește celelalte sarcini;

(h) instituția nu este o instituție globală de importanță sistemică sau o altă instituție de importanță sistemică în sensul articolului 131 din Directiva 2013/36/UE.

(5) Atunci când evaluează independența funcției de validare, autoritățile competente evaluează, de asemenea, dacă alegerea instituției în ceea ce privește organizarea funcției de validare, astfel cum se menționează la alineatele (2), (3) și (4), este adecvată, ținând seama de natura, dimensiunea și amploarea instituției și de complexitatea riscurilor inerente modelului său de afaceri.

Articolul 11

Exhaustivitatea și frecvența procesului de validare

(1) Atunci când evaluează exhaustivitatea funcției de validare în sensul cerințelor prevăzute la articolul 144 alineatul (1) litera (f), la articolul 174 litera (d), la articolul 185 și la articolul 188 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) instituția a definit și a documentat un proces complet de validare pentru toate sistemele de rating;

(b) instituția efectuează procesul de validare menționat la litera (a) cu o frecvență adecvată.

(2) Atunci când evaluează exhaustivitatea procesului de validare, astfel cum se menționează la alineatul (1) litera (a), autoritățile competente trebuie să verifice dacă funcția de validare:

(a) examinează în mod critic toate aspectele specificațiilor ratingurilor interne și ale parametrilor de risc, inclusiv procedurile de colectare a datelor și de curățare a datelor, opțiunile privind metodologia și structura modelului, precum și procesul de selectare a variabilelor;

(b) verifică adecvarea punerii în aplicare a ratingurilor interne și a parametrilor de risc în sistemele informatice și dacă definițiile claselor de rating și ale grupelor de risc sunt aplicate în mod consecvent la nivelul tuturor departamentelor și zonelor geografice ale instituției;

(c) verifică performanța sistemelor de rating luând în considerare cel puțin diferențierea și cuantificarea riscurilor, stabilitatea ratingurilor interne și a parametrilor de risc, precum și specificațiile modelului;

(d) verifică toate modificările referitoare la ratingurile interne și la parametrii de risc, precum și importanța acestora în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 și urmărește în mod consecvent propriile concluzii, constatări și recomandări.

(3) Atunci când evaluează dacă frecvența procesului de validare menționat la alineatul (1) litera (b) este adecvată, autoritățile competente trebuie să verifice dacă procesul de validare este efectuat în mod regulat pentru toate sistemele de rating ale instituției pe baza unui plan anual de lucru și dacă:

(a) în cazul tuturor sistemelor de rating, procesele prevăzute la articolul 185 litera (b) și la articolul 188 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 („testare *ex post*") se efectuează cel puțin o dată pe an;

(b) în cazul sistemelor de rating care acoperă tipuri semnificative de expuneri, verificarea performanței sistemelor de rating menționată la alineatul (2) litera (c) are loc cel puțin o dată pe an.

(4) În cazul în care o instituție solicită aprobarea de a utiliza ratingurile interne și parametrii de risc ai unui sistem de rating sau orice modificare semnificativă a ratingurilor interne și a parametrilor de risc ai unui sistem de rating, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția efectuează validarea menționată la alineatul (2) literele (a), (b) și (c) înainte ca sistemul de rating să fie utilizat pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii și în scopul gestionării interne a riscurilor.

Articolul 12

Caracterul adecvat al metodelor și procedurilor funcției de validare

Atunci când evaluează caracterul adecvat al metodelor și procedurilor de validare în sensul cerințelor prevăzute la articolul 144 alineatul (1) litera (f), articolul 174 litera (d), articolul 185 și articolul 188 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă metodele și procedurile respective permit o evaluare consecventă și pertinentă a performanței sistemelor de rating intern și de estimare a riscurilor, precum și dacă:

(a) metodele și procedurile de validare sunt adecvate pentru evaluarea acurateței și coerenței sistemului de rating;

(b) metodele și procedurile de validare sunt adecvate naturii, gradului de complexitate și sferei de aplicare a sistemelor de rating ale instituției și disponibilității datelor;

(c) metodele și procedurile de validare specifică în mod clar obiectivele, standardele și limitările în materie de validare, conțin o descriere a tuturor testelor de validare, seturilor de date și proceselor de curățare a datelor, precizează sursele de date și perioadele de timp de referință și stabilesc țintele fixe și toleranțele pentru indicatorii definiți, pentru validarea inițială și, respectiv, pentru validarea periodică;

(d) metodele de validare utilizate și, în special, testele efectuate, setul de date de referință utilizat pentru validare și curățarea datelor respective se aplică în mod consecvent de-a lungul timpului;

(e) metodele de validare includ testarea *ex post* și analiza comparativă, astfel cum se prevede la articolul 185 litera (c) și la articolul 188 litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(f) metodele de validare țin seama de modul în care ciclurile economice și variabilitatea sistematică aferentă a experienței în caz de nerambursare sunt luate în considerare în cadrul ratingurilor interne și al parametrilor de risc, în special în ceea ce privește estimarea probabilității de nerambursare.

Articolul 13

Soliditatea procesului de raportare și a procesului de abordare a concluziilor, constatărilor și recomandărilor privind validarea

Atunci când evaluează soliditatea procesului de raportare și a procesului de abordare a concluziilor, constatărilor și recomandărilor privind validarea, în sensul cerințelor prevăzute la articolul 144 alineatul (1) litera (f), articolul 174 litera (d), articolul 185 și articolul 188 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) rapoartele de validare identifică și descriu metodele de validare utilizate, testele efectuate, setul de date de referință utilizat și procesele respective de curățare a datelor și includ rezultatele testelor respective, concluziile validării, constatările și recomandările respective;

(b) concluziile, constatările și recomandările rapoartelor de validare sunt comunicate direct conducerii superioare și organului de conducere ale instituției sau comitetului desemnat de aceasta;

(c) concluziile, constatările și recomandările rapoartelor de validare se reflectă în modificări și îmbunătățiri în conceperea ratingurilor interne și a estimărilor de risc, inclusiv în situațiile descrise la articolul 185 litera (e) prima teză și la articolul 188 litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(d) procesul decizional al instituției se desfășoară la nivelul corespunzător de conducere.

SECȚIUNEA 3

Metodologia de evaluare a cadrului de administrare și a supravegherii

Articolul 14

Rolul conducerii superioare și al organului de conducere

Atunci când evaluează guvernanța corporativă a instituției, astfel cum se menționează la articolul 189 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) procesul decizional al instituției, ierarhia acesteia, liniile sale de raportare și nivelurile de responsabilitate sunt stabilite în mod clar în documentația internă a instituției și sunt reflectate în mod consecvent în procesele-verbale ale organelor sale interne;

(b) atât organul de conducere, cât și comitetul desemnat de acesta și conducerea superioară aprobă cel puțin următoarele aspecte semnificative ale sistemelor de rating:

  (i) toate politicile relevante referitoare la conceperea și implementarea sistemelor de rating și la aplicarea abordării IRB, inclusiv politicile referitoare la toate aspectele semnificative ale proceselor de acordare a ratingurilor și de estimare și validare a parametrilor de risc;

  (ii) toate politicile relevante de gestionare a riscurilor, inclusiv cele legate de infrastructura informatică și de planificarea pentru situații neprevăzute;

  (iii) parametrii de risc ai tuturor sistemelor de rating utilizate în procesele de gestionare internă a riscurilor și la calcularea cerințelor de fonduri proprii;

(c) organul de conducere sau comitetul desemnat de acesta instituie o structură organizatorică adecvată pentru implementarea riguroasă a sistemelor de rating printr-o decizie oficială;

(d) organul de conducere sau comitetul desemnat de acesta aprobă, printr-o decizie oficială, specificarea nivelului acceptabil de risc, ținând seama de sistemul de rating intern al instituției;

(e) conducerea superioară dovedește o bună înțelegere în ceea ce privește toate sistemele de rating ale instituției, concepția și funcționarea acestora, cerințele privind abordarea IRB și abordarea instituției în vederea îndeplinirii acestor cerințe;

(f) conducerea superioară informează organul de conducere sau comitetul desemnat de acesta cu privire la modificările semnificative ale politicilor stabilite sau la derogările de la acestea, care au un impact semnificativ asupra funcționării sistemelor de rating ale instituției;

(g) conducerea superioară este în măsură să asigure permanent funcționarea corectă a sistemelor de rating;

(h) conducerea superioară ia măsuri relevante în cazul în care funcțiile de control al riscului de credit, de validare, de audit intern sau orice altă funcție de control identifică deficiențe ale sistemelor de rating.

Articolul 15

Rapoarte de administrare

Atunci când evaluează caracterul adecvat al rapoartelor de administrare menționate la articolul 189 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) rapoartele de administrare includ informații cu privire la toate elementele care urmează:

(i) profilul de risc al debitorilor sau al expunerilor, pe clase de rating;

(ii) migrarea între clase de rating;

(iii) o estimare a parametrilor de risc relevanți pentru fiecare clasă de rating;

(iv) o comparație a ratelor de nerambursare efective și, în cazul în care se utilizează estimările proprii, a pierderilor în caz de nerambursare efective și a factorilor de conversie efectivi în raport cu previziunile;

(v) ipotezele și rezultatele simulărilor de criză;

(vi) performanța procesului de rating, aspectele care necesită îmbunătățiri și stadiul eforturilor de remediere a deficiențelor identificate anterior în ceea ce privește sistemele de rating;

(vii) rapoarte de validare;

(b) forma și frecvența rapoartelor de administrare sunt adecvate, având în vedere importanța și tipul informațiilor, precum și nivelul pe care beneficiarul îl ocupă în ierarhie, ținând seama de structura organizatorică a instituției;

(c) rapoartele de administrare facilitează monitorizarea de către conducerea superioară a riscului de credit în portofoliul global de expuneri care fac obiectul abordării bazate pe modele interne de rating;

(d) rapoartele de administrare sunt proporționale cu natura, amploarea și gradul de complexitate specifice activității economice și structurii organizatorice ale instituției.

Articolul 16

Unitatea de control al riscului de credit

(1) Atunci când evaluează cadrul de administrare și supravegherea instituției în raport cu unitatea de control al riscului de credit menționată la articolul 190 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) unitatea sau unitățile de control al riscului de credit sunt separate și independente de personalul și de funcțiile de conducere responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor;

(b) unitatea sau unitățile de control al riscului de credit sunt funcționale și adecvate pentru sarcinile lor.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (a), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) unitatea sau unitățile de control al riscului de credit sunt structuri organizatorice distincte în cadrul instituției;

(b) șeful unității de control al riscului de credit sau șefii acestor unități fac parte din conducerea superioară;

(c) funcția de gestionare a riscului de credit este organizată ținând seama de principiile stabilite la articolul 76 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE;

(d) personalul și conducerea superioară responsabile de unitatea sau unitățile de control al riscului de credit nu sunt responsabile de inițierea sau reînnoirea expunerilor;

(e) membrii conducerii superioare a unității sau unităților de control al riscului de credit și a unităților responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor raportează diverșilor membri ai organului de conducere al instituției sau ai comitetului desemnat de acesta;

(f) remunerarea personalului și a membrilor conducerii superioare responsabili de unitatea sau unitățile de control al riscului de credit nu depinde de îndeplinirea sarcinilor legate de inițierea sau reînnoirea expunerilor.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (b), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) unitatea sau unitățile de control al riscului de credit sunt proporționale cu natura, amploarea și gradul de complexitate specifice activității și structurii organizatorice ale instituției și, în special, cu complexitatea sistemelor de rating și punerea acestora în aplicare;

(b) unitatea sau unitățile de control al riscului de credit dispun de resurse adecvate și de personal calificat și cu experiență pentru a întreprinde toate activitățile relevante;

(c) unitatea sau unitățile de control al riscului de credit sunt responsabile cu conceperea sau selectarea, implementarea, supravegherea și funcționarea sistemelor de rating, astfel cum se prevede la articolul 190 alineatul (1) a doua teză din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, iar responsabilitățile unității sau unităților respective le includ pe cele enumerate la articolul 190 alineatul (2) din regulamentul respectiv;

(d) unitatea sau unitățile de control al riscului de credit informează cu regularitate conducerea superioară cu privire la funcționarea sistemelor de rating, la aspectele care necesită îmbunătățiri și la stadiul eforturilor de ameliorare a deficiențelor identificate anterior.

Articolul 17

Audit intern

(1) Atunci când evaluează cadrul de administrare și supravegherea instituției în raport cu auditul intern sau cu o altă unitate de audit independentă comparabilă, astfel cum se menționează la articolul 191 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) auditul intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă examinează, cel puțin anual, următoarele:

(i) toate sistemele de rating ale instituției;

(ii) operațiunile funcției de control al riscului de credit;

(iii) operațiunile procesului de aprobare a creditelor;

(iv) operațiunile funcției de validare internă;

(b) examinarea prevăzută la litera (a) facilitează specificarea, în planul anual de lucru, a aspectelor care necesită o examinare detaliată a conformității cu toate cerințele aplicabile abordării IRB prevăzute la articolele 142-191 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) auditul intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă este funcțională și adecvată pentru sarcinile sale.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (c), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) auditul intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă furnizează conducerii superioare și organului de conducere al instituției suficiente informații cu privire la conformitatea sistemelor de rating cu toate cerințele aplicabile pentru abordarea IRB;

(b) auditul intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă sunt proporționale cu natura, amploarea și gradul de complexitate specifice activității și structurii organizatorice ale instituției și, în special, cu complexitatea sistemelor de rating și punerea acestora în aplicare;

(c) auditul intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă dispun de resurse adecvate și de personal calificat și cu experiență pentru a întreprinde toate activitățile relevante;

(d) auditul intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă nu sunt implicate în niciun aspect al funcționării sistemelor de rating pe care le examinează în conformitate cu alineatul (1) litera (a);

(e) auditul intern sau o altă unitate de audit independentă comparabilă sunt independente de personalul și de conducerea responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor și raportează direct conducerii superioare;

(f) remunerarea personalului și a membrilor conducerii superioare responsabili pentru funcția de audit intern nu este corelată cu îndeplinirea sarcinilor legate de inițierea sau reînnoirea expunerilor.

CAPITOLUL 4

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU TESTUL DE UTILIZARE ȘI TESTUL DE EXPERIENȚĂ

Articolul 18

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua dacă o instituție respectă cerințele privind utilizarea sistemelor de rating în sensul articolului 144 alineatul (1) litera (b), al articolului 145, al articolului 171 alineatul (1) litera (c), al articolului 172 alineatul (1) litera (a), al articolului 172 alineatul (1) litera (c), al articolului 172 alineatul (2) și al articolului 175 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) ratingurile interne și estimările situațiilor de nerambursare și ale pierderilor ale sistemelor de rating utilizate pentru calcularea fondurilor proprii joacă un rol esențial în gestionarea riscurilor, în mecanismul de aprobare a creditelor și în procesul decizional, în conformitate cu articolul 19;

(b) ratingurile interne și estimările situațiilor de nerambursare și ale pierderilor ale sistemelor de rating utilizate pentru calcularea fondurilor proprii joacă un rol esențial în procesul de alocare a capitalului intern, în conformitate cu articolul 20;

(c) ratingurile interne și estimările situațiilor de nerambursare și ale pierderilor ale sistemelor de rating utilizate pentru calcularea fondurilor proprii joacă un rol esențial în cadrul de administrare, în conformitate cu articolul 21;

(d) datele și estimările utilizate de instituție pentru calcularea fondurilor proprii și cele utilizate în scopuri interne sunt consecvente și, în cazul în care există discrepanțe, acestea sunt pe deplin documentate și rezonabile;

(e) sistemele de rating sunt, în linii generale, în conformitate cu cerințele prevăzute la articolele 169-191 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și au fost aplicate de instituție timp de cel puțin trei ani înainte de utilizarea abordării IRB, astfel cum se prevede la articolul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolul 22.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor și a procedurilor interne relevante ale instituției;

(b) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor implicate în guvernanța gestionării riscului de credit;

(c) examinarea repartizării competențelor de luare a deciziilor în materie de credite, a manualelor de gestionare a creditelor și a sistemelor de canale comerciale;

(d) examinarea analizei efectuate de instituție cu privire la mecanismele de aprobare a creditelor și a datelor privind cererile de credit respinse, inclusiv toate elementele care urmează:

  (i) decizii de acordare a creditelor care se abat de la politica de creditare a instituției („excepții”);

  (ii) situațiile în care raționamentul profesional generează abateri de la datele de intrare sau de ieșire ale sistemelor de rating („modificări ale încadrărilor”) și justificările acestor modificări;

(iii) expunerile fără rating și motivele pentru ratingurile care lipsesc;

(iv) deciziile manuale și punctele de referință;

(e) examinarea politicilor instituției de restructurare a creditelor;

(f) examinarea rapoartelor periodice documentate cu privire la riscul de credit;

(g) examinarea documentației privind calculul capitalului intern al instituției și alocarea capitalului intern pe tipuri de risc, filiale și portofolii;

(h) examinarea constatărilor relevante ale auditului intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(i) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor relevante;

(j) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) examinarea documentației privind sistemele de alertă timpurie;

(b) examinarea metodologiei ajustărilor pentru riscul de credit și a analizei documentate a coerenței acesteia cu calculul cerințelor de fonduri proprii;

(c) examinarea analizei documentate a rentabilității ajustate la risc a instituției;

(d) examinarea politicilor instituției de stabilire a prețurilor;

(e) examinarea procedurilor de colectare și recuperare a datoriilor;

(f) examinarea manualelor de planificare și a rapoartelor privind includerea în buget a costurilor aferente riscului;

(g) examinarea politicii de remunerare și a proceselor-verbale ale comitetului de remunerare;

(h) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 19

Testul de utilizare în procesul de gestionare a riscurilor, de luare a deciziilor și de aprobare a creditelor

(1) Atunci când evaluează dacă ratingurile interne și estimările situațiilor de nerambursare și ale pierderilor ale sistemelor de rating utilizate pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii joacă un rol esențial în procesul de gestionare a riscurilor și în procesul decizional la nivelul instituției, precum și în mecanismul său de aprobare a creditelor, astfel cum se prevede la articolul 144 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în ceea ce privește încadrarea în clase de rating sau grupe de risc în conformitate cu articolul 171 alineatul (1) litera (c) și alineatul (2) din regulamentul respectiv, în ceea ce privește încadrarea expunerilor în conformitate cu articolul 172 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din regulamentul respectiv, precum și în ceea ce privește documentația aferentă sistemelor de rating în conformitate cu articolul 175 alineatul (3) din regulamentul respectiv, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) numărul expunerilor fără rating și al ratingurilor caduce este nesemnificativ;

(b) aceste ratinguri interne și estimări ale situațiilor de nerambursare și ale pierderilor joacă un rol important, în special în situațiile menționate în continuare:

(i) luarea deciziilor cu privire la aprobarea, respingerea, restructurarea și reînnoirea unei facilități de credit;

(ii) elaborarea politicilor de creditare prin influențarea fie a limitelor maxime de expunere, a tehnicilor de diminuare a riscului și a îmbunătățirii calității creditului, fie a oricărui alt aspect al profilului global de risc de credit al instituției;

(iii) desfășurarea procesului de monitorizare a debitorilor și a expunerilor.

(2) În cazul în care instituțiile utilizează ratinguri interne și estimări ale situațiilor de nerambursare și ale pierderilor în oricare dintre următoarele domenii, autoritățile competente evaluează modul în care utilizarea în cauză contribuie la respectivele ratinguri și estimări care joacă un rol esențial în procesele de gestionare a riscurilor și în procesul decizional la nivelul instituției, precum și în mecanismul său de aprobare a creditelor, astfel cum se menționează la alineatul (1):

(a) stabilirea prețurilor pentru fiecare facilitate de credit sau debitor;

(b) sistemele de avertizare timpurie utilizate pentru gestionarea riscului de credit;

(c) stabilirea și punerea în aplicare a politicilor și proceselor de colectare și recuperare;

(d) calcularea ajustărilor pentru riscul de credit, în cazul în care aceasta este în conformitate cu cadrul contabil aplicabil;

(e) atribuirea sau delegarea de competențe pentru procesul de aprobare a creditelor de către consiliul de administrație comitetelor interne, conducerii superioare și personalului.

Articolul 20

Testul de utilizare în alocarea capitalului intern

(1) Atunci când evaluează dacă ratingurile interne și estimările situațiilor de nerambursare și ale pierderilor ale sistemelor de rating utilizate pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii joacă un rol esențial în alocarea capitalului intern al instituției, astfel cum se menționează la articolul 144 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze dacă aceste ratinguri și estimări joacă un rol important în:

(a) evaluarea valorii capitalului intern pe care instituția îl consideră adecvat pentru a acoperi natura și nivelul riscului la care este sau ar putea fi expusă, astfel cum se menționează la articolul 73 din Directiva 2013/36/UE;

(b) alocarea capitalului intern în funcție de tipuri de risc, filiale și portofolii.

(2) În cazul în care instituțiile iau în considerare ratinguri interne și estimări ale situațiilor de nerambursare și ale pierderilor în scopul calculării costului cu riscul la nivelul instituției în scopuri bugetare, autoritățile competente trebuie să evalueze modul în care luarea în considerare a elementelor în cauză contribuie la respectivele ratinguri și estimări care joacă un rol esențial în alocarea capitalului intern al instituției.

Articolul 21

Testul de utilizare în cadrul de administrare

(1) Atunci când evaluează dacă ratingurile interne și estimările situațiilor de nerambursare și ale pierderilor ale sistemelor de rating utilizate pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii joacă un rol esențial în cadrul de administrare al instituției, astfel cum se menționează la articolul 144 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze dacă aceste ratinguri și estimări joacă un rol important în:

(a) rapoartele de administrare;

(b) monitorizarea riscului de credit la nivel de portofoliu.

(2) În cazul în care instituțiile iau în considerare ratinguri interne și estimări ale situațiilor de nerambursare și ale pierderilor în oricare dintre următoarele domenii, autoritățile competente trebuie să evalueze modul în care luarea în considerare a elementelor în cauză contribuie la respectivele ratinguri și estimări care joacă un rol esențial în cadrul de administrare al instituției, menționat la alineatul (1):

(a) planificarea auditului intern;

(b) modul în care sunt concepute politicile de remunerare.

Articolul 22

Testul de experiență

(1) Atunci când evaluează dacă instituția a aplicat sisteme de rating care au fost, în linii generale, în conformitate cu cerințele prevăzute la articolele 169-191 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 timp de cel puțin trei ani înainte de utilizarea abordării bazate pe modele interne de rating în scopul calculării cerințelor de fonduri proprii, astfel cum se menționează la articolul 145 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) respectivele sisteme de rating au fost utilizate în procesele de gestionare a riscurilor și în procesul decizional la nivelul instituției, precum și în mecanismul de aprobare a creditelor menționate la articolul 19 alineatul (1) litera (b);

(b) este disponibilă o documentație adecvată privind funcționarea eficace a sistemelor de rating pentru perioada de trei ani, în special în ceea ce privește rapoartele de monitorizare, validare și audit respective.

(2) În scopul evaluării unei cereri de aprobare a extinderii abordării bazate pe modele interne de rating în conformitate cu planul de implementare progresivă, alineatul (1) se aplică și în cazul în care extinderea vizează expuneri care sunt semnificativ diferite de sfera inițială de aplicare, astfel încât experiența dobândită nu poate fi considerată suficientă pentru respectarea cerințelor prevăzute la articolul 145 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în ceea ce privește expunerile suplimentare, astfel cum se prevede la articolul 145 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

CAPITOLUL 5

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU ÎNCADRAREA EXPUNERILOR ÎN CLASE DE RATING SAU GRUPE DE RISC

Articolul 23

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua conformitatea instituției cu cerințele privind încadrarea debitorilor sau a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc prevăzute la articolele 169, 171, 172 și 173 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice cumulativ următoarele două condiții:

(a) caracterul adecvat al definițiilor, proceselor și criteriilor utilizate de instituție pentru încadrarea sau revizuirea încadrării expunerilor în clase de rating sau grupe de risc, inclusiv tratamentul modificărilor în materie de încadrări, în conformitate cu articolul 24;

(b) integritatea procesului de încadrare, astfel cum se menționează la articolul 173 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv independența procesului de încadrare, precum și revizuirile încadrării, în conformitate cu articolul 25.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor și a procedurilor interne relevante ale instituției;

(b) examinarea rolurilor și a responsabilităților ce revin atât unităților responsabile cu inițierea și reînnoirea expunerilor, cât și unităților responsabile cu încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc;

(c) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(d) examinarea rapoartelor interne ale instituției cu privire la performanța procesului de încadrare;

(e) examinarea constatărilor relevante ale auditului intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(f) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele procesului de încadrare sau de revizuire și pentru a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor;

(g) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora;

(h) revizuirea criteriilor utilizate de personalul responsabil cu raționamentul profesional în încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice relevante;

(b) efectuarea testelor prin eșantionare și examinarea documentelor referitoare la caracteristicile unui debitor și la inițierea și păstrarea expunerilor;

(c) efectuarea propriilor teste pe baza datelor instituției sau solicitarea efectuării de teste specifice de către instituție;

(d) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 24

Definițiile, procesele și criteriile încadrării

(1) Atunci când evaluează caracterul adecvat al definițiilor, al proceselor și al criteriilor utilizate de instituție pentru a încadra sau revizui încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc în conformitate cu articolele 169, 171, 172 și 173 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) existența procedurilor și a mecanismelor adecvate pentru a garanta o încadrare consecventă a debitorilor sau a tranzacțiilor într-un sistem de rating corespunzător;

(b) existența procedurilor și a mecanismelor adecvate pentru a garanta că fiecare expunere deținută de instituție este încadrată într-o clasă de rating sau într-o grupă de risc în conformitate cu sistemul de rating;

(c) în ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale și în ceea ce privește expunerile din titluri de capital în cazul cărora instituția folosește metoda PD/LGD prevăzută la articolul 155 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, existența procedurilor și a mecanismelor adecvate pentru a garanta că toate expunerile față de același debitor sunt încadrate în aceeași clasă de rating a debitorilor, inclusiv expunerile la nivelul diverselor linii de activitate, departamente, zone geografice, entități juridice din cadrul grupului și sisteme informatice, precum și pentru a garanta aplicarea corectă atât a exceptării de la obligația de a avea o scală de rating a debitorilor care să reflecte exclusiv cuantificarea riscului de nerambursare asociat debitorilor pentru expunerile provenind din finanțări specializate, prevăzută la articolul 170 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cât și a exceptării de la obligația de a încadra expuneri distincte față de același debitor în aceeași clasă de rating al debitorului, prevăzută la articolul 172 alineatul (1) litera (e) din regulamentul respectiv;

(d) detalierea suficientă a definițiilor și a criteriilor utilizate pentru încadrare pentru a asigura o înțelegere comună și o încadrare consecventă în clase de rating sau grupe de risc de către întregul personal responsabil la nivelul tuturor liniilor de activitate, departamentelor, zonelor geografice, entităților juridice din cadrul grupului, indiferent de sistemul informatic utilizat;

(e) existența procedurilor și a mecanismelor adecvate pentru a obține toate informațiile relevante cu privire la debitori și la tranzacții;

(f) luarea în considerare a tuturor informațiilor relevante, disponibile în prezent și cele mai actualizate;

(g) în ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale și în ceea ce privește expunerile din titluri de capital în cazul cărora o instituție folosește metoda PD/LGD, luarea în considerare atât a informațiilor financiare, cât și a informațiilor nefinanciare;

(h) în cazul în care informațiile necesare pentru încadrarea expunerilor în clase de rating sau grupe de risc lipsesc sau nu sunt actualizate, stabilirea de către instituție a toleranțelor pentru indicatorii definiți și adoptarea normelor pentru a ține seama de acest fapt într-un mod adecvat și prudent;

(i) considerarea situațiilor financiare mai vechi de 24 de luni a fi perimate și abordarea cu prudență a acestora;

(j) încadrarea în clase de rating sau grupe de risc ca parte a procesului de aprobare a creditelor, în conformitate cu articolul 19;

(k) consecvența criteriilor de încadrare în clase de rating sau grupe de risc cu normele de creditare ale instituției și cu politicile sale privind tratamentul aplicat debitorilor și tranzacțiilor în dificultate.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să evalueze situațiile în care raționamentul profesional este utilizat pentru a prima asupra oricăror date de intrare sau de ieșire ale sistemului de rating, în conformitate cu articolul 172 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. Autoritățile competente trebuie să verifice:

(a) existența unor politici formalizate care stabilesc motivele și limita maximă a modificărilor încadrărilor și care precizează în ce etape ale procesului de încadrare sunt permise modificările încadrărilor;

(b) justificarea suficientă a modificărilor încadrărilor prin raportare la motivele prevăzute în politicile menționate la litera (a) și documentarea respectivei justificări;

(c) efectuarea în mod regulat de către instituție a unei analize a performanței expunerilor în cazul cărora încadrarea ratingului a fost modificată, inclusiv o analiză a modificărilor încadrărilor efectuate de fiecare membru al personalului care aplică modificările încadrărilor, și luarea în considerare a rezultatelor acestei analize în procesul decizional la un nivel adecvat de conducere;

(d) colectarea de către instituție a informațiilor complete cu privire la modificările încadrărilor, inclusiv a informațiilor atât prealabile, cât și ulterioare modificărilor încadrărilor, monitorizarea în mod regulat a numărului și justificărilor modificărilor încadrărilor și analizarea efectului modificărilor încadrărilor asupra performanței modelului;

(e) lipsa indicării deficiențelor semnificative ale modelului de rating de către numărul și justificările modificărilor încadrărilor.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să verifice dacă definițiile, procesele și criteriile de încadrare îndeplinesc toate condițiile care urmează:

(a) identificarea grupurilor de clienți aflați în legătură, astfel cum sunt definite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) la atribuirea unei clase de rating a debitorilor, luarea în considerare a informațiilor privind ratingurile și situațiile de nerambursare ale altor entități relevante din cadrul grupului de clienți aflați în legătură, astfel încât clasele de rating ale fiecărei entități relevante din cadrul grupului să reflecte situația diferită a fiecărei entități relevante și relațiile sale cu celelalte entități relevante ale grupului;

(c) documentarea și justificarea cazurilor în care debitorii sunt încadrați într-o clasă mai bună de rating decât entitățile-mamă ale acestora.

Articolul 25

Integritatea procesului de încadrare

(1) Atunci când evaluează independența procesului de încadrare în conformitate cu articolul 173 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) membrii personalului și ai conducerii responsabili cu aprobarea finală a încadrării sau a examinării încadrării expunerilor în clase de rating sau grupe de risc nu sunt implicați în inițierea sau reînnoirea expunerilor și nici nu sunt responsabili de inițierea sau reînnoirea acestora;

(b) membrii conducerii superioare a unităților responsabile cu aprobarea finală a încadrării sau a revizuirii încadrării expunerilor în clase de rating sau grupe de risc și membrii conducerii superioare a unităților responsabile cu inițierea sau reînnoirea expunerilor raportează diverșilor membri ai organului de conducere sau comitetului desemnat relevant al instituției;

(c) remunerarea personalului și a membrilor conducerii, responsabili cu aprobarea finală a încadrării sau a revizuirii încadrării expunerilor în clase de rating sau grupe de risc, nu depinde de îndeplinirea sarcinilor legate de inițierea sau reînnoirea expunerilor;

(d) aceleași practici ca cele menționate la literele (a), (b) și (c) se aplică modificărilor încadrărilor din clasa expunerilor de tip retail.

(2) Atunci când evaluează caracterul adecvat și frecvența procesului de încadrare, astfel cum se prevede la articolul 173 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) politicile adecvate și detaliate specifică frecvența examinării și criteriile pentru necesitatea unor examinări mai frecvente, având în vedere riscul mai ridicat al debitorilor sau expunerile problematice și faptul că politicile respective sunt aplicate în mod consecvent de-a lungul timpului;

(b) se efectuează o examinare a încadrării în termen de maximum 12 luni de la aprobarea încadrării și orice ajustări ale acesteia care se constată a fi necesare în cursul examinării sunt efectuate în termenul respectiv;

(c) se efectuează o examinare a încadrării atunci când devin disponibile noi informații semnificative cu privire la debitor sau la expunere și orice ajustări ale acesteia care se constată a fi necesare în cursul examinării sunt efectuate fără întârzieri nejustificate;

(d) instituția a definit criterii și procese de evaluare a caracterului semnificativ al noilor informații și a necesității ulterioare de reîncadrare și aceste criterii și procese sunt aplicate în mod consecvent;

(e) cele mai recente informații disponibile sunt utilizate la examinarea încadrării;

(f) în cazul în care, din motive practice, încadrarea nu a fost revizuită astfel cum se prevede la literele (a)-(e), există politici adecvate pentru identificarea, monitorizarea și remedierea situației și se iau măsuri pentru a se asigura revenirea la situația de respectare a cerințelor prevăzute la literele (a)-(e);

(g) conducerea superioară este informată periodic cu privire la examinările încadrării expunerilor în clase de rating sau grupe de risc și cu privire la orice întârzieri în examinarea încadrării menționate la litera (f);

(h) există politici adecvate pentru obținerea cu eficacitate și actualizarea cu regularitate a informațiilor relevante și acest lucru se reflectă în mod corespunzător în termenii contractelor cu debitorii.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (2), autoritățile competente trebuie să evalueze valoarea și numărul expunerilor care nu au fost examinate în conformitate cu alineatul (2) literele (a)-(e) și să verifice dacă expunerile respective sunt tratate cu prudență în momentul calculării valorilor ponderate la risc ale expunerilor. Evaluarea și verificarea se efectuează separat pentru fiecare sistem de rating și pentru fiecare parametru de risc.

CAPITOLUL 6

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU IDENTIFICAREA CAZURILOR DE NERAMBURSARE

Articolul 26

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua dacă instituția identifică toate situațiile care trebuie considerate stări de nerambursare, în conformitate cu articolul 178 alineatele (1)-(5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu Regulamentul delegat (UE) 2018/171 al Comisiei ([5]), autoritățile competente trebuie să verifice toate elementele care urmează:

(a) specificarea detaliată și aplicarea practică a factorilor declanșatori pentru identificarea stării de nerambursare a unui debitor, în conformitate cu articolul 27;

(b) soliditatea și eficacitatea procesului utilizat de o instituție pentru identificarea stării de nerambursare a unui debitor, în conformitate cu articolul 28;

(c) factorii declanșatori și procesul utilizat de o instituție pentru reclasificarea unui debitor aflat în stare de nerambursare în debitor care nu se află în stare de nerambursare, în conformitate cu articolul 29.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea criteriilor, a politicilor și a procedurilor interne ale instituției pentru a stabili dacă a survenit o stare de nerambursare („definiția stării de nerambursare") și pentru tratamentul expunerilor aflate în stare de nerambursare;

(b) examinarea rolurilor și a responsabilităților ce revin unităților și organelor de conducere implicate în identificarea stării de nerambursare a unui debitor și în gestionarea expunerilor aflate în stare de nerambursare;

([5]) Regulamentul delegat (UE) 2018/171 al Comisiei din 19 octombrie 2017 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare pentru pragul de semnificație al obligațiilor din credite restante (JO L 32, 6.2.2018, p. 1).

(c) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(d) examinarea constatărilor relevante ale auditului intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(e) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor relevante;

(f) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora;

(g) examinarea criteriilor utilizate de personalul responsabil cu încadrarea manuală în stare de nerambursare a unui debitor sau a unei expuneri și a revenirii la statutul de a nu se afla în stare de nerambursare.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice utilizate în procesul de identificare a stării de nerambursare a unui debitor;

(b) efectuarea testelor prin eșantionare și examinarea documentelor referitoare la caracteristicile unui debitor și la inițierea și păstrarea expunerilor;

(c) efectuarea propriilor teste pe baza datelor instituției sau solicitarea efectuării de teste specifice de către instituție;

(d) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 27

Factori declanșatori pentru identificarea stării de nerambursare a unui debitor

(1) Atunci când evaluează specificarea detaliată și aplicarea practică a factorilor declanșatori pentru identificarea stării de nerambursare a unui debitor aplicați de instituție și a conformității acestora cu articolul 178 alineatele (1)-(5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și cu Regulamentul delegat (UE) 2018/171, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) existența unei politici adecvate în ceea ce privește numărarea zilelor restante la plată, inclusiv modificarea scadențelor tranzacțiilor, acordarea de prelungiri, modificări sau amânări, reînnoiri și compensarea conturilor existente;

(b) includerea în definiția stării de nerambursare aplicată de instituție cel puțin a tuturor factorilor declanșatori ai stării de nerambursare, astfel cum se prevede la articolul 178 alineatele (1) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) în cazul în care o instituție utilizează mai multe definiții ale stării de nerambursare în cadrul entităților sale juridice, specificarea în mod clar a domeniului de aplicare al fiecărei definiții a stării de nerambursare și justificarea diferențelor dintre definiții.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să evalueze dacă definiția stării de nerambursare este pusă în practică și suficient de detaliată pentru a fi aplicată în mod consecvent de toți membrii personalului pentru toate tipurile de expuneri și dacă toți indicatorii potențiali ai improbabilității de plată de mai jos sunt suficient de detaliați:

(a) încetarea contabilizării dobânzii aferente;

(b) evenimente care constituie ajustări specifice pentru riscul de credit, rezultate în urma perceperii unei deteriorări semnificative a calității creditului;

(c) vânzările de obligații din credite care constituie o pierdere economică semnificativă legată de credit;

(d) evenimente care constituie o restructurare în regim de urgență;

(e) evenimente care constituie o protecție similară cu cea a falimentului;

(f) alte indicii ale improbabilității de plată.

(3) Autoritățile competente trebuie să verifice dacă politicile și procedurile garantează că debitorii nu sunt clasificați ca nefiind în stare de nerambursare în cazul în care se aplică oricare dintre factorii declanșatori ai stării de nerambursare.

Articolul 28

Soliditatea și eficacitatea procesului de identificare a stării de nerambursare a unui debitor

(1) Atunci când evaluează soliditatea și eficacitatea procesului de identificare a stării de nerambursare a unui debitor în conformitate cu articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) existența procedurilor și mecanismelor adecvate care să garanteze că toate cazurile de nerambursare sunt identificate în timp util, în special că informațiile relevante sunt colectate și actualizate în mod eficace și cu o frecvență suficientă;

(b) în cazul în care identificarea stării de nerambursare a unui debitor se bazează pe procese automate, efectuarea testelor pentru a verifica dacă stările de nerambursare sunt identificate corect de sistemul informatic;

(c) în scopul identificării stării de nerambursare a unui debitor pe baza raționamentului profesional, stabilirea suficient de detaliată în documentația internă a criteriilor de evaluare a debitorilor și a factorilor declanșatori ai stării de nerambursare pentru a asigura coerența în identificarea stărilor de nerambursare de către toți membrii personalului implicat în respectiva identificare;

(d) în cazul în care instituția aplică definiția stării de nerambursare la nivelul debitorului, existența procedurilor și a mecanismelor adecvate pentru a garanta că, odată ce se identifică starea de nerambursare pentru un debitor, toate expunerile față de debitorul respectiv sunt înregistrate ca fiind în stare de nerambursare în toate sistemele, liniile de activitate și zonele geografice relevante la nivelul instituției și al filialelor sale și, după caz, la nivelul întreprinderii-mamă și al filialelor sale;

(e) în cazul în care încadrarea în starea de nerambursare a tuturor expunerilor față de un debitor, astfel cum se menționează la litera (d), este întârziată ca urmare a stării de nerambursare a uneia sau mai multor expuneri ale debitorului, această întârziere nu conduce la erori sau inconsecvențe în gestionarea riscurilor, raportarea riscurilor, calcularea cerințelor de fonduri proprii sau utilizarea datelor pentru cuantificarea riscurilor.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să evalueze aplicarea pragului de semnificație definit în temeiul articolului 178 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în definiția stării de nerambursare și coerența pragului de semnificație respectiv cu pragul de semnificație al unei obligații din credite restante stabilit de autoritățile competente în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2018/171 și trebuie să verifice următoarele:

(a) existența procedurilor și a mecanismelor adecvate pentru a garanta că starea de nerambursare este încadrată în conformitate cu articolul 178 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pe baza evaluării prevăzute la articolul 178 alineatul (2) litera (d) din regulamentul respectiv și respectă pragul de semnificație relevant pentru o obligație din credite restantă, astfel cum este definită de autoritățile competente în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) 2018/171;

(b) conformitatea procesului de numărare a zilelor restante la plată cu obligațiile contractuale sau legale ale debitorului, reflectarea în mod adecvat a plăților parțiale și aplicarea acestui proces în mod consecvent.

(3) În cazul expunerilor de tip retail, pe lângă verificarea prevăzută la alineatul (1) și evaluarea prevăzută la alineatul (2), autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) existența unei politici clare la nivelul instituției în ceea ce privește aplicarea definiției stării de nerambursare pentru expunerile de tip retail, fie la nivelul debitorului, fie la nivelul facilității de credit individuale;

(b) alinierea politicii menționate la litera (a) cu procedura de gestionare a riscurilor la nivelul instituției și aplicarea respectivei politici în mod consecvent;

(c) în cazul în care instituția aplică definiția stării de nerambursare la nivelul facilității de credit individuale:

(i) existența procedurilor și a mecanismelor adecvate pentru a garanta că, odată ce o facilitate de credit este identificată ca fiind în stare de nerambursare, facilitatea de credit respectivă este marcată ca fiind în stare de nerambursare în toate sistemele relevante din cadrul instituției;

(ii) în cazul în care există un decalaj în ceea ce privește încadrarea în stare de nerambursare a unei facilități de credit în toate sistemele relevante, astfel cum se menționează la punctul (i), acest decalaj nu conduce la erori sau inconsecvențe în gestionarea riscurilor, raportarea riscurilor, calcularea cerințelor de fonduri proprii sau utilizarea datelor în cuantificarea riscurilor.

Articolul 29

Reclasificarea în statutul de neaflare în stare de nerambursare

(1) Atunci când evaluează soliditatea factorilor declanșatori și procesul de reclasificare a unui debitor aflat în stare de nerambursare în debitor care nu se află în stare de nerambursare în conformitate cu articolul 178 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) stabilirea factorilor declanșatori pentru reclasificare pentru fiecare factor declanșator al stării de nerambursare și specificarea în mod clar a identificării și tratamentului obligațiilor din credite care fac obiectul restructurării în regim de urgență;

(b) posibilitatea reclasificării numai după ce toți factorii declanșatori ai stării de nerambursare au încetat să se mai aplice și toate condițiile relevante pentru reclasificare sunt îndeplinite;

(c) stabilirea cu prudență a factorilor declanșatori și a procesului de reclasificare, în special pentru a garanta că reclasificarea într-un statut de neaflare în stare de nerambursare nu este efectuată în cazul în care instituția preconizează că obligația din credite nu va fi achitată în întregime în lipsa recurgerii instituției la măsuri precum executarea garanției.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să verifice dacă politicile și procedurile instituției nu permit reclasificarea unui debitor aflat în stare de nerambursare în debitor care nu se află în stare de nerambursare doar ca urmare a modificărilor termenilor sau condițiilor creanțelor din credite, cu excepția cazului în care instituția a constatat că respectivele modificări permit să se considere că nu mai este improbabil ca debitorul să-și achite obligațiile.

(3) Autoritățile competente trebuie să verifice analiza pe care instituția și-a bazat criteriile de reclasificare. Autoritățile competente trebuie să verifice dacă analiza ține seama de istoricul stării de nerambursare al instituției și de procentajul debitorilor aflați în stare de nerambursare care, după reclasificarea în debitori care nu se află în stare de nerambursare, se află din nou în stare de nerambursare într-o perioadă scurtă de timp.

CAPITOLUL 7

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU DETALIILE CONCEPTUALE ȘI OPERAȚIONALE ȘI DOCUMENTAȚIA SISTEMELOR DE RATING

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 30

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua conformitatea unei instituții cu cerințele privind proiectarea, gestionarea și documentația sistemelor de rating, astfel cum se menționează la articolul 144 alineatul (1) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice toate elementele care urmează:

(a) caracterul adecvat al documentației privind fundamentarea, detaliile conceptuale și operaționale ale sistemelor de rating, astfel cum se prevede la articolul 175 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolele 31 și 32;

(b) caracterul adecvat al structurii sistemelor de rating, astfel cum se menționează la articolul 170 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolele 33-36;

(c) aplicarea de către instituție a cerințelor specifice pentru modelele statistice sau alte metode automate, astfel cum se menționează la articolul 174 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolele 37-40.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor interne relevante ale instituției;

(b) examinarea documentației tehnice a instituției privind metodologia și procesul de dezvoltare a sistemelor de rating;

(c) examinarea manualelor de dezvoltare, a metodologiilor și a proceselor pe care se bazează sistemele de rating;

(d) examinarea proceselor-verbale ale organelor interne ale instituției responsabile cu aprobarea sistemelor de rating, inclusiv ale organului de conducere sau ale comitetelor desemnate de acesta;

(e) examinarea rapoartelor privind performanța sistemelor de rating și a recomandărilor unității de control al riscului de credit, ale funcției de validare, ale funcției de audit intern sau ale oricărei alte funcții de control a instituției;

(f) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul monitorizării, a validărilor și a auditurilor relevante;

(g) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) solicitarea și analizarea datelor utilizate în procesul de dezvoltare a sistemelor de rating;

(b) efectuarea propriilor estimări sau reproducerea estimărilor instituției efectuate pe parcursul elaborării și monitorizării sistemelor de rating, utilizând datele relevante furnizate de instituție;

(c) solicitarea documentelor suplimentare din partea instituției sau solicitarea furnizării de către aceasta a analizelor legate de alegerea metodologiei de proiectare a sistemului de rating, precum și a furnizării informațiilor cu privire la rezultatele obținute;

(d) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice relevante pentru domeniul de aplicare al evaluării detaliilor conceptuale și operaționale, precum și a documentației sistemelor de rating;

(e) efectuarea propriilor teste ale autorității competente pe baza datelor instituției sau solicitarea efectuării de către instituție a testelor propuse de autoritatea competentă;

(f) examinarea altor documente relevante ale instituției.

SECȚIUNEA 2

Metodologia de evaluare a documentației privind fundamentarea, detaliile conceptuale și operaționale ale sistemelor de rating

Articolul 31

Exhaustivitatea documentației sistemelor de rating

(1) Atunci când evaluează exhaustivitatea documentației privind detaliile conceptuale și operaționale, precum și fundamentarea sistemelor de rating menționate la articolul 144 alineatul (1) litera (e) și prevăzute la articolul 175 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă documentația este completă și include următoarele elemente:

(a) caracterul adecvat al sistemului de rating și al modelelor utilizate în cadrul sistemului de rating, având în vedere caracteristicile portofoliului;

(b) o descriere a surselor de date și a practicilor de curățare a datelor;

(c) definițiile stării de nerambursare și pierderii;

(d) opțiuni metodologice;

(e) specificațiile tehnice ale modelelor;

(f) punctele slabe și limitările modelelor și eventualii factori atenuanți ai acestora;

(g) rezultatele testelor de implementare a modelelor în cadrul sistemelor informatice, în special informații cu privire la eventualul succes al implementării și la absența erorilor;

(h) o autoevaluare a conformității cu cerințele de reglementare pentru abordarea bazată pe modele interne de rating, astfel cum se menționează la articolele 169-191 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (a), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) documentația evidențiază în mod clar scopul sistemului de rating și modelele;

(b) documentația include o descriere a sferei de aplicare a sistemului de rating și a domeniului de aplicare al modelelor utilizate în cadrul sistemului de rating, și anume specificarea tipului de expuneri acoperite de fiecare model din cadrul sistemului de rating, atât din punct de vedere calitativ, cât și cantitativ, a tipului de rezultate ale fiecărui model și a utilizării rezultatelor;

(c) documentația include o explicație cu privire la modul în care informațiile obținute prin intermediul sistemului de rating și rezultatele modelelor sunt luate în considerare în sensul proceselor de gestionare a riscurilor, de aprobare a creditelor și al procesului decizional, astfel cum se menționează la articolul 19.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (b), autoritățile competente trebuie să verifice dacă documentația include:

(a) informații detaliate privind toate datele utilizate pentru dezvoltarea modelului, inclusiv o definiție clară a conținutului modelului, sursa, formatul și codificarea acestuia și, după caz, excluderea datelor din cadrul acestuia;

(b) orice proceduri de curățare a datelor, inclusiv proceduri de excludere a datelor, de detectare și tratare a valorilor excepționale și de adaptare a datelor, precum și o justificare explicită a utilizării acestora și o evaluare a impactului lor.

(4) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (c), autoritățile competente trebuie să verifice dacă definițiile stării de nerambursare și pierderii utilizate la elaborarea modelului sunt documentate în mod corespunzător, în special în cazul în care sunt utilizate definiții ale stării de nerambursare în scopul specificațiilor modelului altele decât cele utilizate de instituție în conformitate cu articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(5) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (d), autoritățile competente trebuie să verifice dacă documentația include:

(a) detalii privind conceptul, teoria, ipotezele și logica ce stau la baza modelului;

(b) descrieri detaliate ale metodologiilor modelului și fundamentarea acestora, tehnici statistice și aproximări și, după caz, justificarea și detaliile privind metodele de segmentare, performanțele proceselor statistice și diagnosticarea și măsurarea puterii de previzionare a modelelor;

(c) rolul experților din domeniile de activitate relevante în dezvoltarea sistemului și a modelelor de rating, inclusiv o descriere detaliată a procesului de consultare cu experți din domeniile de activitate relevante în proiectarea sistemului și a modelelor de rating, precum și performanțele și fundamentarea prezentate de experții respectivi din domeniile de activitate relevante;

(d) o explicație a modului în care modelul statistic și raționamentul profesional se îmbină pentru a obține rezultatul modelului final;

(e) o explicație a modului în care instituția ia în considerare calitatea nesatisfăcătoare a datelor, lipsa unor grupe omogene de expuneri, modificările proceselor economice, mediul economic sau juridic și alți factori legați de calitatea datelor care ar putea afecta performanța sistemului sau a modelului de rating;

(f) o descriere a analizelor efectuate în scopul modelelor statistice sau al altor metode automate, după caz:

(i) analiza unidimensională a variabilelor avute în vedere și criteriile respective pentru selecția variabilelor;

(ii) analiza pluridimensională a variabilelor selectate și criteriile respective pentru selecția variabilelor;

(iii) procedura de concepere a modelului final, inclusiv:

— selecția finală a variabilelor;

— ajustări bazate pe raționamentul profesional în ceea ce privește variabilele rezultate din analiza pluridimensională;

— transformarea variabilelor;

— atribuirea ponderilor în cazul variabilelor;

— metoda de structurare a componentelor modelului, în special în cazul îmbinării contribuției componentelor calitative și cantitative.

(6) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (e), autoritățile competente trebuie să verifice dacă documentația include:

(a) specificația tehnică a structurii modelului final, inclusiv specificațiile modelului final, componentele datelor de intrare, inclusiv tipul și formatul variabilelor selectate, ponderile aplicate în cazul variabilelor și componentele datelor de ieșire, inclusiv tipul și formatul datelor de ieșire;

(b) trimiteri la codurile și instrumentele informatice utilizate în ceea ce privește limbajele și programele informatice care permit unei terțe părți să reproducă rezultatele finale.

În sensul literei (b), în cazul modelelor furnizorilor, partea terță poate fi furnizorul.

(7) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (f), autoritățile competente trebuie să verifice dacă documentația include o descriere a punctelor slabe și a limitărilor modelului, o evaluare a îndeplinirii ipotezelor-cheie ale modelului și o anticipare a situațiilor în care modelul poate funcționa sub așteptări sau poate deveni inadecvat, precum și o evaluare a importanței punctelor slabe ale modelului și a eventualilor factori atenuanți ai acestora.

(8) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (g), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) documentația specifică procesul care trebuie urmat atunci când un model nou sau modificat este implementat în mediul de producție;

(b) documentația acoperă rezultatele testelor privind implementarea modelelor de rating în sistemele informatice, inclusiv confirmarea faptului că modelul de rating implementat în sistemul de producție este același cu cel descris în documentație și funcționează conform așteptărilor.

(9) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1) litera (h), autoritățile competente trebuie să verifice dacă autoevaluarea de către instituție a conformității cu cerințele de reglementare pentru abordarea IRB este efectuată separat pentru fiecare sistem de rating și este examinată de auditul intern sau de o altă unitate de audit independentă comparabilă.

Articolul 32

Registrul sistemelor de rating

(1) Atunci când evaluează sistemul de documentație și procedurile de colectare și stocare a informațiilor privind sistemele de rating, astfel cum se menționează la articolul 144 alineatul (1) litera (e) și la articolul 175 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția a implementat și menține un registru al tuturor versiunilor actuale și precedente ale sistemelor de rating pentru o perioadă anterioară de cel puțin trei ani („registrul sistemelor de rating”).

(2) În sensul alineatului (1), autoritățile competente trebuie să verifice dacă procedurile de menținere a registrului sistemelor de rating includ o înregistrare a următoarelor informații pentru fiecare versiune:

(a) sfera de aplicare a sistemului de rating, specificând tipul de expuneri care urmează să fie evaluate pe baza fiecărui model de rating;

(b) conducerea responsabilă cu aprobarea și data aprobării interne, data notificării autorităților competente, data aprobării de către autoritățile competente, după caz, și data punerii în aplicare a versiunii;

(c) o scurtă descriere a oricăror modificări față de versiunea anterioară care au fost luate în considerare în registru, inclusiv o descriere a aspectelor sistemului de rating care au fost modificate și o trimitere la documentația modelului;

(d) categoria de modificare atribuită în conformitate cu Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 și o trimitere la criteriile de încadrare într-o altă categorie.

SECȚIUNEA 3

Metodologia de evaluare a structurii sistemelor de rating

Articolul 33

Factori de risc și criterii de rating

(1) Atunci când evaluează factorii de risc și criteriile de rating utilizate în cadrul sistemului de rating în sensul articolului 170 alineatul (1) literele (a), (c) și (e), alineatul (3) litera (a) și alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice toate elementele care urmează:

(a) procesul de selecție a factorilor de risc relevanți și a criteriilor de rating, inclusiv definirea potențialilor factori de risc, criteriile de selecție a factorilor de risc și deciziile luate cu privire la factorii de risc relevanți;

(b) coerența factorilor de risc selectați și a criteriilor de rating și contribuția acestora la evaluarea riscurilor cu așteptările utilizatorilor comerciali ai sistemului de rating;

(c) coerența factorilor de risc și a criteriilor de rating selectate pe baza metodelor statistice cu dovezile statistice privind diferențierea riscurilor, asociate fiecărei clase de rating sau grupe de risc.

(2) Potențialii factori de risc și criteriile de rating care trebuie analizate în conformitate cu alineatul (1) litera (a) includ următoarele elemente, dacă sunt disponibile pentru tipul de expuneri:

(a) caracteristicile de risc ale debitorului, inclusiv:

  (i) în cazul expunerilor față de societăți și instituții: situații financiare, informații calitative, risc industrial, risc de țară, sprijin din partea entității-mamă;

  (ii) în cazul expunerilor de tip retail: situații financiare sau informații privind veniturile personale, informații calitative, informații comportamentale, informații socio-demografice;

(b) caracteristicile de risc ale tranzacției, inclusiv tipul de produs, tipul de garanție reală, rangul de prioritate, raportul între valoarea creditului acordat și cea a garanției aferente creditului;

(c) informații privind incidentele de neplată: informații interne sau informații provenite din surse externe, cum ar fi birourile de credit.

Articolul 34

Distribuția debitorilor și a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc

(1) Atunci când evaluează distribuția debitorilor și a expunerilor în cadrul claselor de rating sau a grupelor de risc din fiecare sistem de rating în sensul articolului 170 alineatul (1) literele (b), (d) și (f), alineatul (2) și alineatul (3) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) numărul de clase de rating și grupe de risc este adecvat pentru a asigura o diferențiere semnificativă a riscurilor și o cuantificare a caracteristicilor pierderilor la nivelul clasei de rating sau al grupei de risc și:

  (i) în cazul expunerilor față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale și al expunerilor provenind din finanțări specializate, scala de rating a debitorilor are cel puțin numărul de clase de rating prevăzut la articolul 170 alineatul (1) litera (b) și, respectiv, alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

  (ii) în cazul creanțelor achiziționate clasificate drept expuneri de tip retail, gruparea reflectă practicile de subscriere ale vânzătorului și eterogenitatea clienților săi;

(b) concentrarea numărului de expuneri sau de debitori nu este excesivă în nicio clasă de rating sau grupă de risc, cu excepția cazului în care o astfel de distribuție este susținută de dovezi empirice convingătoare privind omogenitatea riscului expunerilor sau debitorilor respectivi;

(c) ratingul și clasele de rating ale tranzacțiilor sau grupele de risc pentru expunerile de tip retail au un număr suficient de expuneri sau de debitori într-o singură clasă sau grupă, cu excepția cazului în care o astfel de distribuție este justificată prin dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că gruparea respectivelor expuneri sau debitori este adecvată sau că se utilizează estimări directe ale parametrilor de risc pentru debitori individuali sau expuneri, astfel cum se menționează la articolul 169 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(d) ratingul și clasele de rating ale tranzacțiilor sau grupele de risc pentru expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, în cazul în care sunt disponibile date suficiente, nu au prea puține expuneri sau debitori într-o singură clasă sau grupă, cu excepția cazului în care distribuția expunerilor sau a debitorilor se bazează pe dovezi empirice convingătoare din care să rezulte că gruparea respectivelor expuneri sau debitori este adecvată sau că estimările directe ale parametrilor de risc pentru debitori individuali sau expuneri sunt utilizate astfel cum se menționează la articolul 169 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) În plus față de verificarea prevăzută la alineatul (1), autoritățile competente evaluează, după caz, criteriile aplicate de instituție atunci când se stabilesc:

(a) numărul total, maxim și minim, de clase de rating sau grupe de risc;

(b) proporția expunerilor și a debitorilor încadrați în fiecare clasă de rating sau grupă de risc.

(3) În sensul alineatelor (1) și (2), autoritățile competente iau în considerare distribuțiile actuale și anterioare observate ale numărului de expuneri și de debitori și ale valorilor expunerilor, inclusiv migrarea expunerilor și a debitorilor de la o clasă de rating sau grupă de risc la alta.

Articolul 35

Diferențierea riscurilor

(1) Atunci când evaluează diferențierea riscurilor pentru fiecare sistem de rating în sensul articolului 170 alineatul (3) literele (b) și (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru expunerile de tip retail, autoritățile competente trebuie să verifice toate elementele care urmează:

(a) instrumentele utilizate pentru a evalua diferențierea riscurilor sunt solide și adecvate având în vedere datele disponibile, iar diferențierea adecvată a riscurilor este evidențiată prin înregistrări ale seriilor temporale ale ratelor de nerambursare sau ale ratelor pierderilor efective pentru clase de rating sau grupe de risc în diverse condiții economice;

(b) performanța preconizată a sistemului de rating în ceea ce privește diferențierea riscului este definită de instituție prin intermediul unor ținte fixe și al unor toleranțe clar stabilite pentru indicatorii și instrumentele definite, precum și prin acțiuni de rectificare a abaterilor de la aceste ținte sau toleranțe; pot fi definite ținte și toleranțe separate pentru dezvoltarea inițială și performanța în curs;

(c) țintele și toleranțele pentru indicatorii, instrumentele și mecanismele definite, aplicate pentru a atinge aceste ținte și toleranțe, asigură o diferențiere suficientă a riscurilor.

(2) Autoritățile competente aplică, de asemenea, alineatul (1) pentru evaluarea diferențierii riscurilor pentru alte expuneri decât cele de tip retail în temeiul articolului 170 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, dacă este disponibilă o cantitate suficientă de date pentru a permite acest lucru.

Articolul 36

Omogenitatea

(1) Atunci când evaluează omogenitatea debitorilor sau a expunerilor încadrate în aceeași clasă de rating sau grupă de risc în sensul articolului 170 alineatul (1) și alineatul (3) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze similaritatea caracteristicilor debitorilor și ale pierderilor din tranzacții incluse în fiecare clasă de rating sau grupă de risc, ținând seama de toți factorii care urmează:

(a) ratinguri interne;

(b) estimări ale PD;

(c) dacă este cazul, estimări proprii ale pierderii în caz de nerambursare;

(d) dacă este cazul, estimări proprii ale factorilor de conversie;

(e) dacă este cazul, estimări proprii ale pierderilor totale.

În cazul expunerilor de tip retail, autoritățile competente trebuie să evalueze factorii respectivi pentru fiecare sistem de rating. În cazul altor expuneri decât cele de tip retail, autoritățile competente trebuie să îi evalueze numai în raport cu sistemele de rating pentru care este disponibilă o cantitate suficientă de date.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să evalueze gama de valori și distribuțiile caracteristicilor debitorilor și ale pierderilor din tranzacții incluse în fiecare clasă de rating sau grupă de risc.

SECȚIUNEA 4

Metodologia de evaluare a cerințelor specifice pentru modele statistice sau alte metode automate

Articolul 37

Cerințe în materie de date

(1) Atunci când evaluează procesul de verificare a datelor de intrare ale modelului în conformitate cu articolul 174 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice:

(a) fiabilitatea și calitatea surselor interne și externe de date și gama de date obținute din aceste surse, precum și perioada de timp acoperită de surse;

(b) procesul de fuzionare a datelor, în cazul în care modelul este alimentat cu date din mai multe surse de date;

(c) fundamentarea și amploarea excluderilor de date defalcate în funcție de motivul excluderii, utilizând statistici privind ponderea datelor totale pe care fiecare excludere le acoperă în cazul în care anumite date au fost excluse din eșantionul de dezvoltare a modelului;

(d) procedurile de tratare a datelor eronate și a datelor lipsă și abordarea valorilor excepționale și a datelor categoriale, precum și verificarea faptului că, în cazul în care a avut loc o modificare a tipului de categorie, acest lucru nu conduce la scăderea calității datelor sau la discontinuități structurale ale datelor;

(e) procesele de transformare a datelor, inclusiv standardizarea și alte transformări funcționale, precum și caracterul adecvat al transformărilor respective, având în vedere riscul de supraadaptare a modelului.

(2) Atunci când evaluează reprezentativitatea datelor utilizate pentru elaborarea modelului menționat la articolul 174 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice:

(a) comparabilitatea caracteristicilor de risc ale debitorilor sau ale tranzacțiilor reflectate în datele utilizate pentru elaborarea modelului cu cele ale expunerilor vizate de un anumit model de rating;

(b) comparabilitatea standardelor actuale de subscriere și recuperare cu cele aplicate la momentul la care se referă setul de date de referință utilizat pentru modelare;

(c) coerența în timp a definiției stării de nerambursare în datele utilizate pentru modelare și verificarea următoarelor aspecte:

   (i) au fost efectuate ajustări pentru a se asigura coerența cu definiția actuală a stării de nerambursare în cazul în care definiția stării de nerambursare a fost modificată în cursul perioadei de observare;

   (ii) în cazul în care instituția își desfășoară activitatea în mai multe jurisdicții care aplică definiții diferite ale stării de nerambursare, instituția adoptă măsuri adecvate care asigură reprezentativitatea datelor;

   (iii) definiția stării de nerambursare utilizată în scopul specificației modelului nu are un impact negativ asupra structurii și performanței modelului de rating, în cazul în care această definiție este diferită de definiția stării de nerambursare prevăzută la articolul 178 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(d) în cazul în care la elaborarea modelului se utilizează date externe sau date centralizate la nivelul instituțiilor, relevanța și caracterul adecvat al acestor date pentru expunerile, produsele și profilul de risc ale instituției.

Articolul 38

Proiectarea modelului

Atunci când evaluează proiectarea modelului de rating în sensul articolului 174 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) caracterul adecvat al modelului, având în vedere aplicarea sa specifică;

(b) analiza de către instituție a ipotezelor alternative sau a abordărilor alternative celor alese în model;

(c) metodologia instituției pentru dezvoltarea modelului;

(d) personalul relevant al instituției înțelege pe deplin capacitățile și limitările modelului, în special faptul că documentația instituției cu privire la model:

(i) descrie care dintre limitările modelului sunt legate de datele de intrare ale modelului, ipoteze incerte, componenta de prelucrare a modelului și dacă rezultatul modelului se realizează manual sau în sistemul informatic;

(ii) identifică situațiile în care modelul poate funcționa sub așteptări sau poate deveni inadecvat și conține o evaluare a caracterului semnificativ al deficiențelor modelului și a eventualilor factori atenuanți ai acestora.

Articolul 39

Raționamentul profesional

Atunci când evaluează dacă raționamentul profesional vine în completarea modelului statistic sau a unei alte metode automate, în conformitate cu articolul 174 litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și dacă raționamentul profesional se aplică în mod proporțional și adecvat în elaborarea modelului de rating și în procesul de încadrare a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) modul în care se aplică raționamentul profesional este justificat și documentat pe deplin și impactul raționamentului profesional asupra sistemului de rating este evaluat, dacă este posibil și prin intermediul unui calcul al contribuției marginale a raționamentului profesional la performanța sistemului de rating;

(b) se ține seama de toate informațiile relevante care nu sunt luate în considerare în cadrul modelului și se aplică un nivel adecvat de prudență;

(c) în cazul în care procesul de încadrare a expunerilor în clase de rating sau grupe de risc în cadrul unui sistem de rating necesită aplicarea raționamentului profesional sub forma unor date de intrare subiective sau în cazul în care politica de creditare permite reparametrizarea datelor de intrare sau de ieșire ale modelului, se aplică toate condițiile care urmează:

(i) manualul pentru utilizatorii modelului definește în mod clar datele de intrare și situațiile în care datele de intrare pot fi ajustate pe baza raționamentului profesional;

(ii) situațiile în care datele de intrare au fost efectiv ajustate sunt limitate;

(iii) manualul pentru utilizatorii modelului definește în mod clar situațiile în care datele de intrare sau de ieșire ale modelelor de rating pot fi reparametrizate și procedurile în acest sens;

(iv) toate datele privind aplicarea raționamentului profesional și situațiile în care datele de intrare sau de ieșire ale modelelor de rating au fost reparametrizate sunt stocate și analizate periodic de unitatea de control al riscului de credit sau de funcția de validare pentru a stabili impactul asupra modelului de rating;

(d) aplicarea raționamentului profesional este gestionată în mod corespunzător și proporțională cu tipul de expuneri pentru fiecare sistem de rating.

Articolul 40

Performanța modelului

Atunci când evaluează puterea de previzionare a modelului prevăzută la articolul 174 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă standardele interne ale instituției:

(a) prezintă în linii generale ipotezele și teoria care stau la baza indicatorilor aleși de instituție în scopul evaluării performanței modelului;

(b) specifică aplicarea indicatorilor, precizează dacă utilizarea fiecărui indicator este obligatorie sau discreționară și când urmează să fie utilizată și se asigură că indicatorii sunt utilizați în mod coerent;

(c) specifică condițiile aplicabilității, pragurile acceptabile și abaterile acceptate pentru indicatori și stabilesc dacă și, în caz afirmativ, cum sunt erorile statistice legate de valorile indicatorilor respectivi luate în considerare în procesul de evaluare și, în cazul în care se calculează mai mult de un indicator, stabilesc metodele de agregare a mai multor rezultate ale testelor într-o singură evaluare;

(d) stabilesc un proces prin care să se asigure că evenimentele de deteriorare a performanței modelului care determină încălcarea pragurilor menționate la litera (c) sunt comunicate membrilor corespunzători ai conducerii superioare responsabili în acest sens și că membrii conducerii responsabili cu luarea deciziei finale în ceea ce privește punerea în aplicare a modificărilor necesare ale modelului furnizează orientări clare cu privire la modul în care sunt luate în considerare rezultatele indicatorilor.

CAPITOLUL 8

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU CUANTIFICAREA RISCURILOR

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

Articolul 41

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua conformitatea unei instituții cu cerințele privind cuantificarea parametrilor de risc, în sensul articolului 144 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice:

(a) conformitatea instituției cu cerințele generale privind estimarea prevăzute la articolul 179 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolele 42, 43 și 44;

(b) conformitatea instituției cu cerințele specifice privind estimarea probabilității de nerambursare prevăzute la articolul 180 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolele 45 și 46;

(c) conformitatea instituției cu cerințele specifice privind estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare prevăzute la articolul 181 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolele 47-52;

(d) conformitatea instituției cu cerințele specifice privind estimările proprii ale factorilor de conversie prevăzute la articolul 182 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolele 53-56;

(e) conformitatea instituției cu cerințele privind evaluarea efectului garanțiilor personale și al instrumentelor financiare derivate de credit prevăzute la articolul 183 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolul 57;

(f) conformitatea instituției cu cerințele privind creanțele achiziționate prevăzute la articolul 184 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în conformitate cu articolul 58.

(2) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor interne relevante ale instituției;

(b) examinarea documentației tehnice a instituției privind metodologia și procesul de estimare relevante;

(c) examinarea și contestarea estimării relevante a manualelor, metodologiilor și proceselor privind parametrii de risc;

(d) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, ale comitetului responsabil de model sau ale altor comitete;

(e) revizuirea rapoartelor privind performanța parametrilor de risc și recomandările formulate de unitatea de control al riscului de credit, funcția de validare, funcția de audit intern sau orice altă funcție de control din cadrul instituției;

(f) evaluarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor, validărilor și monitorizării relevante;

(g) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) solicitarea furnizării unei documentații sau analize suplimentare care să justifice opțiunile metodologice ale instituției și rezultatele obținute;

(b) efectuarea propriilor estimări ale parametrilor de risc sau reproducerea estimărilor efectuate de instituție, utilizând datele relevante furnizate de instituție;

(c) solicitarea și analizarea datelor utilizate în procesul de estimare;

(d) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice care sunt relevante pentru domeniul de aplicare al evaluării;

(e) efectuarea propriilor teste pe baza datelor instituției sau solicitarea efectuării testelor propuse de autoritatea competentă de către instituție;

(f) examinarea altor documente relevante ale instituției.

SECȚIUNEA 2

Metodologia de evaluare a cerințelor generale pentru cuantificarea parametrilor de risc

Articolul 42

Cerințe în materie de date

(1) Atunci când evaluează conformitatea cu cerințele generale privind estimarea prevăzute la articolul 179 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, datele utilizate pentru cuantificarea parametrilor de risc și calitatea datelor respective, autoritățile competente trebuie să verifice:

(a) exhaustivitatea datelor cantitative și calitative și a altor informații în legătură cu metodele utilizate pentru cuantificarea parametrilor de risc, pentru a se asigura că sunt utilizate toate experiențele anterioare și dovezile empirice relevante;

(b) disponibilitatea unor date cantitative care să furnizeze un istoric al experienței în materie de pierderi, în funcție de factorii pe care îi consideră determinanți pentru evoluția parametrilor de risc respectivi, astfel cum se menționează la articolul 179 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) reprezentativitatea datelor utilizate pentru estimarea parametrilor de risc pentru anumite tipuri de expuneri;

(d) caracterul adecvat al numărului de expuneri din eșantion și durata perioadei istorice de observare menționate la articolele 45, 47 și 53, utilizate pentru cuantificare, pentru a se asigura că estimările instituției sunt exacte și solide;

(e) justificarea și documentarea tuturor activităților de curățare a datelor, inclusiv orice excludere a observațiilor din estimare și o confirmare a faptului că aceste excluderi nu denaturează cuantificarea riscului; în ceea ce privește estimările PD, în special justificarea și documentarea impactului activităților de curățare a datelor asupra ratei medii de nerambursare pe termen lung;

(f) coerența dintre seturile de date utilizate pentru estimarea parametrilor de risc, în special în ceea ce privește definiția stării de nerambursare, tratarea cazurilor de nerambursare, inclusiv a cazurilor multiple de nerambursare, astfel cum se menționează la articolul 46 alineatul (1) litera (b) și la articolul 49, și componența eșantionului.

(2) În scopul verificării în temeiul alineatului (1) litera (c), autoritățile competente trebuie să evalueze reprezentativitatea datelor utilizate pentru estimarea parametrilor de risc pentru anumite tipuri de expuneri, evaluând:

(a) structura expunerilor acoperite de fiecare model de rating și diferitele caracteristici de risc ale debitorilor sau ale tranzacțiilor și dacă portofoliul curent este, în măsura necesară, comparabil cu portofoliile care constituie setul de date de referință;

(b) comparabilitatea standardelor actuale de subscriere și recuperare cu cele aplicate la momentul setului de date de referință;

(c) coerența definiției stării de nerambursare în perioada de observare:

(i) în cazul în care definiția stării de nerambursare a fost modificată în perioada de observare, descrierea ajustărilor efectuate pentru a atinge nivelul necesar de coerență cu definiția actuală a stării de nerambursare;

(ii) în cazul în care definițiile stării de nerambursare variază între jurisdicțiile în care instituția își desfășoară activitatea, caracterul adecvat al măsurilor și prudența adoptate de instituție;

(d) în cazul în care cuantificarea parametrilor de risc presupune utilizarea datelor externe și a datelor centralizate la nivelul instituțiilor, relevanța și caracterul adecvat al acestor date pentru expunerile, produsele și profilul de risc ale instituției și pentru definiția stării de nerambursare;

(e) în cazul în care datele externe sau centralizate nu sunt în concordanță cu definiția internă a instituției privind starea de nerambursare, descrierea ajustărilor datelor externe sau centralizate efectuate de instituție pentru a atinge nivelul necesar de coerență cu definiția internă a stării de nerambursare.

(3) Atunci când evaluează calitatea datelor centralizate la nivelul instituțiilor care sunt utilizate pentru cuantificarea parametrilor de risc, autoritățile competente trebuie să aplice metodologia de evaluare prevăzută la alineatele (1) și (2) în plus față de verificarea conformității cu cerințele prevăzute la articolul 179 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 43

Revizuirea estimărilor

Atunci când evaluează revizuirea estimărilor parametrilor de risc de către instituție, astfel cum se menționează la articolul 179 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) procesul și planul anual de revizuire a estimărilor prevăd o revizuire în timp util a tuturor estimărilor;

(b) au fost identificate criterii pentru identificarea situațiilor care determină o revizuire mai frecventă;

(c) metodologiile și datele utilizate pentru estimarea parametrilor de risc reflectă modificările survenite în procesul de subscriere și în structura portofoliilor;

(d) metodologiile și datele utilizate pentru estimarea pierderii în caz de nerambursare reflectă modificările survenite în procesul de recuperare, tipurile de recuperări și durata procesului de recuperare;

(e) metodologiile și datele utilizate pentru estimarea factorului de conversie reflectă modificările survenite în procesul de monitorizare a sumelor neutilizate;

(f) setul de date utilizat pentru estimarea parametrilor de risc include datele relevante din ultima perioadă de observație și sunt actualizate cel puțin o dată pe an;

(g) progresele tehnice și alte informații relevante sunt reflectate în estimările parametrilor de risc.

Articolul 44

Marja de prudență

(1) Autoritățile competente trebuie să evalueze dacă este inclusă o marjă adecvată de prudență în valorile parametrilor de risc utilizați la calcularea cerințelor de capital, astfel cum se menționează la articolul 179 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în următoarele situații:

(a) metodele și datele nu oferă suficientă certitudine în ceea ce privește estimările parametrilor de risc, inclusiv în cazul în care există valori ridicate ale erorilor de estimare;

(b) unitatea de control al riscului de credit, funcția de validare, funcția de audit intern sau orice altă funcție din cadrul instituției au identificat deficiențe relevante în materie de metode, informații și date;

(c) modificări relevante ale standardelor politicilor de subscriere sau de recuperare sau modificări ale apetitului pentru risc al instituției.

(2) Autoritățile competente trebuie să evalueze dacă instituțiile nu utilizează marja de prudență ca substitut al oricărei măsuri de remediere aplicate de instituție în temeiul articolului 146 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

SECȚIUNEA 3

Metodologia de evaluare a cerințelor specifice privind estimarea probabilității de nerambursare

Articolul 45

Durata perioadei istorice de observare

Atunci când evaluează durata perioadei istorice de observare menționată la articolul 180 alineatul (1) litera (h) și la articolul 180 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, luând în considerare condițiile prevăzute în Regulamentul delegat (UE) 2017/72 al Comisiei în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează condițiile de acordare a aprobărilor de derogare privind datele ([6]), precum și calcularea ratelor de nerambursare anuale pe baza experienței interne în materie de nerambursare, astfel cum se menționează la articolul 180 alineatul (1) litera (e), autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) durata perioadei istorice de observare acoperă cel puțin durata minimă în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 180 alineatul (1) litera (h) și alineatul (2) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în Regulamentul delegat (UE) 2017/72;

(b) în cazul în care perioada istorică de observare disponibilă este mai lungă decât perioada minimă prevăzută la articolul 180 alineatul (1) litera (h) sau la articolul 180 alineatul (2) litera (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru o sursă de date, iar datele corespunzătoare obținute sunt relevante, informațiile aferente respectivei perioade mai lungi sunt utilizate pentru a estima media pe termen lung a ratelor de nerambursare anuale;

(c) pentru expunerile de tip retail, în cazul în care instituția nu acordă aceeași importanță tuturor datelor istorice utilizate, acest lucru este justificat de o mai bună estimare a ratelor de nerambursare, iar o pondere zero sau foarte mică aplicată unei anumite perioade fie este justificată în mod corespunzător, fie conduce la estimări mai prudente;

(d) există o coerență între standardele de subscriere și sistemele de rating în vigoare și au fost utilizate standarde de subscriere comparabile la momentul generării datelor interne privind starea de nerambursare sau modificările standardelor de subscriere și ale sistemelor de rating au fost abordate prin aplicarea marjei de prudență, astfel cum se menționează la articolul 44 alineatul (1) litera (c);

([6]) Regulamentul delegat (UE) 2017/72 al Comisiei din 23 septembrie 2016 de completare a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului în ceea ce privește standardele tehnice de reglementare care precizează condițiile de acordare a aprobărilor de derogare privind datele (JO L 10, 14.1.2017, p. 1).

(e) în cazul expunerilor față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, definiția debitorilor foarte îndatorați și a debitorilor ale căror active sunt predominant active tranzacționate, astfel cum se menționează la articolul 180 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și identificarea perioadelor de volatilitate accentuată pentru debitorii respectivi, astfel cum se menționează în dispoziția respectivă, au un caracter adecvat.

Articolul 46

Metoda de estimare a probabilității de nerambursare

(1) Atunci când evaluează metoda de estimare a probabilității de nerambursare, astfel cum se menționează la articolul 180 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă rata de nerambursare pe un an pentru fiecare clasă de rating sau grupă de risc este calculată în conformitate cu caracteristicile ratei de nerambursare pe un an, definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 78 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și următoarele:

(a) numitorul ratei de nerambursare anuale include debitorii sau expunerile care, la începutul unei perioade de un an, nu sunt în stare de nerambursare și sunt încadrate în clasa de rating sau grupa de risc respectivă;

(b) numărătorul ratei de nerambursare anuale include debitorii sau expunerile menționate la litera (a) care au fost în stare de nerambursare în perioada respectivă de un an; multiplele cazuri de nerambursare pentru același debitor sau aceeași expunere, care au fost observate în cursul perioadei de un an în ceea ce privește rata de nerambursare, sunt considerate a fi un singur caz de nerambursare, astfel cum se menționează la articolul 49 litera (b), survenind la data primului caz de nerambursare dintre aceste cazuri multiple.

(2) Autoritățile competente trebuie să verifice dacă metoda de estimare a probabilității de nerambursare pentru fiecare clasă de rating sau grupă de risc a debitorilor se bazează pe media pe termen lung a ratelor de nerambursare anuale.

În acest scop, ele verifică dacă perioada utilizată de instituție pentru estimarea mediei pe termen lung a ratelor de nerambursare anuale este reprezentativă pentru intervalul de variabilitate probabil al ratelor de nerambursare pentru tipul de expuneri în cauză.

(3) În cazul în care datele observate utilizate pentru estimarea probabilității de nerambursare nu sunt reprezentative pentru intervalul de variabilitate probabil al ratelor de nerambursare pentru un anumit tip de expuneri, autoritățile competente trebuie să verifice dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

(a) instituția utilizează o metodă alternativă adecvată pentru estimarea mediei ratelor de nerambursare anuale într-o perioadă reprezentativă pentru intervalul de variabilitate probabil al ratelor de nerambursare pentru tipul de expuneri în cauză;

(b) se aplică o marjă de prudență adecvată în cazul în care, după aplicarea unei metode adecvate, astfel cum se menționează la litera (a), estimarea mediilor ratelor de nerambursare se dovedește a fi nefiabilă sau a avea alte limitări.

(4) În scopul verificării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să verifice dacă toate elementele care urmează sunt adecvate pentru tipul de expuneri:

(a) forma funcțională și structurală a metodei de estimare;

(b) ipotezele pe care se bazează metoda de estimare;

(c) ciclicitatea metodei de estimare;

(d) durata perioadei istorice de observare utilizate în conformitate cu articolul 45;

(e) marja de prudență aplicată în conformitate cu articolul 44;

(f) raționamentul profesional;

(g) după caz, alegerea factorilor de risc.

(5) În ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, în cazul în care debitorii sunt foarte îndatorați sau activele debitorului sunt predominant active tranzacționate, astfel cum se menționează la articolul 180 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă probabilitatea de nerambursare reflectă performanța activelor-suport în perioadele de volatilitate accentuată, astfel cum se menționează în dispoziția respectivă.

(6) În ceea ce privește expunerile față de societăți, instituții, administrații centrale și bănci centrale, în cazul în care instituția utilizează o scală de rating a unei ECAI, autoritățile competente trebuie să verifice analiza efectuată de instituție cu privire la conformitatea cu cerințele prevăzute la articolul 180 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și să verifice dacă această analiză abordează problema reprezentativității tipurilor de expuneri evaluate de ECAI pentru tipurile de expuneri ale instituției și orizontul de timp pentru evaluarea creditului de către ECAI.

(7) În ceea ce privește expunerile de tip retail, în cazul în care instituția obține estimările probabilității de nerambursare sau ale pierderii în caz de nerambursare dintr-o estimare a pierderilor totale și dintr-o estimare adecvată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, astfel cum se menționează la articolul 180 alineatul (2) litera (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice analiza efectuată de instituție în ceea ce privește conformitatea cu toate criteriile relevante privind estimarea PD și LGD, prevăzute la articolele 178-184 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(8) În ceea ce privește expunerile de tip retail, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția analizează periodic și ține seama de modificările așteptate ale probabilității de nerambursare de-a lungul duratei de viață a expunerilor din credite („efectele maturizării expunerii" – *seasoning effects*), astfel cum se menționează la articolul 180 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(9) La evaluarea modelelor statistice pentru estimarea probabilității de nerambursare, autoritățile competente trebuie să aplice, pe lângă metodele prevăzute la alineatele (1)-(8), metodologia de evaluare a cerințelor specifice pentru modelele statistice sau alte metode automate prevăzute la articolele 37-40.

SECȚIUNEA 4

Metodologia de evaluare a cerințelor specifice privind estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare

Articolul 47

Durata perioadei istorice de observare

Atunci când evaluează durata perioadei utilizate pentru estimarea pierderii în caz de nerambursare în sensul articolului 181 alineatul (1) litera (j) și alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și al Regulamentului delegat (UE) 2017/72 („perioada istorică de observare"), autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) durata perioadei istorice de observare acoperă cel puțin durata minimă în conformitate cu cerințele prevăzute la articolul 181 alineatul (1) litera (j) și alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, Regulamentul delegat (UE) 2017/72;

(b) în cazul în care perioada istorică de observare disponibilă este mai lungă decât perioada minimă în conformitate cu articolul 181 alineatul (1) litera (j) și cu articolul 181 alineatul (2) al doilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru o sursă de date, iar datele obținute din aceasta sunt relevante pentru estimarea LGD, informațiile pentru acea perioadă mai lungă sunt cele care se utilizează;

(c) pentru expunerile de tip retail, în cazul în care instituția nu acordă aceeași importanță tuturor datelor istorice utilizate, acest lucru este justificat de o mai bună estimare a ratelor de pierdere, iar o pondere zero sau foarte mică aplicată unei anumite perioade fie este justificată în mod corespunzător, fie conduce la estimări mai prudente.

Articolul 48

Metoda de estimare a pierderii în caz de nerambursare

Atunci când evaluează metoda estimărilor proprii ale pierderii în caz de nerambursare, astfel cum se menționează la articolul 181 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) instituția evaluează pierderea în caz de nerambursare per clasă de rating sau grupă de tranzacții omogene;

(b) pierderea în caz de nerambursare medie efectivă per clasă de rating sau grupă de tranzacții se calculează utilizând media ponderată a numărului stărilor de nerambursare;

(c) sunt utilizate toate stările de nerambursare observate în sursele de date, în special procesele de recuperare incomplete sunt luate în considerare în mod prudent în scopul estimării pierderii în caz de nerambursare, iar alegerea perioadei de restructurare și a metodologiilor de estimare a costurilor suplimentare și a recuperărilor ulterioare și, dacă este necesar, în cursul perioadei respective, au un caracter relevant;

(d) estimările pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile garantate nu se bazează numai pe valoarea de piață estimată a garanțiilor reale, ci țin seama și de veniturile efective din lichidările anterioare și de eventuala incapacitate a unei instituții de a obține controlul asupra garanțiilor reale și de a le lichida;

(e) estimările pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile garantate iau în considerare scăderile potențiale ale valorii garanției reale de la momentul estimării pierderii în caz de nerambursare până la eventuala recuperare;

(f) gradul de dependență dintre riscul aferent debitorului și riscul aferent garanției reale, precum și costul lichidării garanției reale sunt luate în considerare în mod prudent;

(g) orice penalități pentru întârzierile la plată neplătite care au fost înregistrate în contul de profit și pierdere al instituției înainte de starea de nerambursare se adaugă la valoarea expunerii și a pierderii instituției;

(h) posibilitatea unor viitoare trageri după ce starea de nerambursare este luată în considerare în mod corespunzător;

(i) toate aspectele care urmează sunt adecvate pentru tipul de expuneri cărora li se aplică:

(i) forma funcțională și structurală a metodei de estimare;

(ii) ipotezele privind metoda de estimare;

(iii) metoda de estimare a efectului de declin;

(iv) lungimea seriilor de date utilizate;

(v) marja de prudență;

(vi) utilizarea raționamentului profesional;

(vii) după caz, alegerea factorilor de risc.

Articolul 49

Tratarea cazurilor multiple de nerambursare

Pentru tratamentul debitorilor care se află în stare de nerambursare și recuperare de mai multe ori într-o perioadă limitată de timp, astfel cum este definită de instituție („cazuri multiple de nerambursare”), autoritățile competente trebuie să evalueze caracterul adecvat al metodelor utilizate de instituție și să verifice următoarele:

(a) condițiile explicite sunt definite înainte ca o tranzacție să fie considerată ca revenind la statutul de a nu se afla în stare de nerambursare;

(b) cazurile multiple de nerambursare identificate într-o perioadă de timp specificată de instituție sunt considerate a fi un singur caz de nerambursare în scopul estimării pierderii în caz de nerambursare, utilizând data primei stări de nerambursare observate ca dată relevantă a stării de nerambursare și luând în considerare procesul de recuperare de la acea dată până la sfârșitul procesului de recuperare după ultima stare de nerambursare observată în această perioadă;

(c) durata perioadei în care cazuri multiple de nerambursare sunt recunoscute ca un singur caz de nerambursare se determină ținând seama de politicile interne ale instituției și de analiza experienței în materie de nerambursare;

(d) cazurile de nerambursare utilizate în scopul estimării probabilității de nerambursare și a factorilor de conversie sunt tratate în mod consecvent cu cazurile de nerambursare utilizate în scopul estimării pierderii în caz de nerambursare.

Articolul 50

Utilizarea estimărilor pierderii în caz de nerambursare care sunt adecvate unui declin economic

Atunci când evaluează dacă este îndeplinită cerința de utilizare a estimărilor pierderii în caz de nerambursare care sunt adecvate unui declin economic, astfel cum se prevede la articolul 181 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) instituția utilizează estimările pierderii în caz de nerambursare care sunt adecvate unui declin economic, dacă acestea sunt mai prudente decât media pe termen lung;

(b) instituția furnizează atât mediile pe termen lung, cât și estimările pierderii în caz de nerambursare care sunt adecvate unui declin economic pentru justificarea alegerilor sale;

(c) instituția aplică un proces riguros și bine documentat de identificare a unui declin economic și de evaluare a efectelor acestuia asupra ratelor de recuperare și de producere a estimărilor pierderii în caz de nerambursare care sunt adecvate unui declin economic;

(d) instituția include în estimările pierderii în caz de nerambursare orice dependențe negative care au fost identificate între, pe de o parte, indicatorii economici selectați și, pe de altă parte, ratele de recuperare.

Articolul 51

Estimarea LGD, EL_{BE} și UL pentru expunerile aflate în stare de nerambursare

(1) Atunci când evaluează cerințele privind estimările pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile aflate în stare de nerambursare și cele mai bune estimări ale pierderii așteptate („EL_{BE}”), astfel cum se menționează la articolul 181 alineatul (1) litera (h) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția utilizează una dintre următoarele abordări și să evalueze abordarea utilizată de instituție:

(a) estimarea directă a pierderii în caz de nerambursare pentru expunerile aflate în stare de nerambursare („LGD în stare de nerambursare”) și estimarea directă a ELBE;

(b) estimarea directă a EL_{BE} și estimarea LGD în stare de nerambursare ca sumă a EL_{BE} și a unei majorări care să reflecte pierderile neașteptate legate de expunerile aflate în stare de nerambursare care ar putea apărea în cursul perioadei de recuperare.

(2) Atunci când evaluează abordarea instituției în conformitate cu alineatul (1), autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) metodele de estimare a LGD în stare de nerambursare, fie ca estimare directă, fie ca majorare a ELBE, iau în considerare posibile pierderi suplimentare neașteptate în cursul perioadei de recuperare și, în special, iau în considerare posibile modificări negative ale condițiilor economice pe durata preconizată a procesului de recuperare;

(b) LGD în stare de nerambursare, fie ca estimare directă, fie ca majorare a EL_{BE}, iar metodele de estimare a EL_{BE} iau în considerare informațiile privind perioada de nerambursare și recuperările realizate;

(c) în cazul în care instituția utilizează o estimare directă a LGD în stare de nerambursare, metodele de estimare sunt conforme cu cerințele prevăzute la articolele 47, 48 și 49;

(d) estimarea LGD în stare de nerambursare este mai mare decât EL_{BE} sau, în cazul în care LGD în stare de nerambursare este egală cu EL_{BE}, pentru expunerile individuale, astfel de cazuri sunt limitate și justificate în mod corespunzător de către instituție;

(e) metodele de estimare a EL_{BE} iau în considerare toate informațiile disponibile momentan și relevante și au în vedere în special circumstanțele economice actuale;

(f) în cazul în care ajustările specifice pentru riscul de credit depășesc estimările ELBE, diferențele dintre cele două sunt analizate și justificate în mod corespunzător;

(g) LGD în stare de nerambursare, fie ca estimare directă, fie ca majorare a EL_{BE}, iar metodele de estimare a EL_{BE} sunt documentate în mod clar.

Articolul 52

Cerințe cu privire la administrarea garanțiilor reale, la securitatea juridică și la gestionarea riscurilor

Atunci când evaluează dacă instituția a stabilit cerințe interne cu privire la administrarea garanțiilor reale, la securitatea juridică și la gestionarea riscurilor care sunt, în general, coerente cu cele prevăzute la capitolul 4 secțiunea 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, astfel cum se menționează la articolul 181 alineatul (1) litera (f) din regulamentul respectiv, autoritățile competente trebuie să verifice dacă cel puțin politicile și procedurile instituției referitoare la cerințele interne pentru evaluarea garanțiilor reale și securitatea juridică sunt pe deplin coerente cu cerințele prevăzute în partea a treia titlul II capitolul 4 secțiunea 3 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

SECȚIUNEA 5

Metodologia de evaluare a cerințelor specifice privind estimările proprii ale factorilor de conversie

Articolul 53

Durata perioadei istorice de observare

Atunci când evaluează durata perioadei utilizate pentru estimarea factorilor de conversie menționată la articolul 182 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Regulamentul delegat (UE) 2017/72 („perioada istorică de observare"), autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) durata perioadei istorice de observare acoperă cel puțin durata minimă prevăzută la articolul 182 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și, după caz, în Regulamentul delegat (UE) 2017/72;

(b) în cazul în care perioada de observare disponibilă este mai lungă decât perioada minimă prevăzută la articolul 182 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru o sursă de date, iar datele obținute din aceasta sunt relevante pentru estimarea factorilor de conversie, informațiile pentru acea perioadă mai lungă sunt cele care se utilizează;

(c) pentru expunerile de tip retail, în cazul în care instituția nu acordă aceeași importanță tuturor datelor istorice utilizate, acest lucru este justificat de o mai bună estimare a tragerilor în cadrul angajamentelor, iar dacă o pondere zero sau foarte mică este aplicată unei anumite perioade, aceasta fie este justificată în mod corespunzător, fie conduce la estimări mai prudente.

Articolul 54

Metoda de estimare a factorilor de conversie

Atunci când evaluează metoda de estimare a factorilor de conversie menționată la articolul 182 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) instituția evaluează estimările factorilor de conversie pe clase de rating sau pe grupe de tranzacții;

(b) factorii de conversie medie efectivi pe clasă de rating sau pe grupe de tranzacții se calculează utilizând media ponderată a numărului stărilor de nerambursare;

(c) toate stările de nerambursare observate în sursele de date sunt utilizate pentru estimarea factorilor de conversie;

(d) posibilitatea unor trageri suplimentare este luată în considerare în mod prudent, cu excepția expunerilor de tip retail, atunci când acestea sunt incluse în estimările pierderii în caz de nerambursare;

(e) politicile și strategiile instituției privind monitorizarea conturilor, inclusiv monitorizarea limitelor și procesarea plăților, se reflectă în estimarea factorilor de conversie;

(f) toate elementele care urmează sunt adecvate pentru tipul de expuneri cărora li se aplică:

  (i) forma funcțională și structurală a metodei de estimare;

  (ii) ipotezele pe care se bazează metoda de estimare;

  (iii) după caz, metoda de estimare a efectului de declin;

  (iv) durata perioadei istorice de observare, în conformitate cu articolul 53;

  (v) marja de prudență aplicată în conformitate cu articolul 44;

  (vi) raționamentul profesional;

  (vii) după caz, alegerea factorilor de risc.

Articolul 55

Utilizarea estimărilor factorului de conversie care sunt adecvate unui declin economic

Atunci când evaluează dacă cerința de utilizare a estimărilor factorului de conversie care sunt adecvate unui declin economic, astfel cum se prevede la articolul 182 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, este îndeplinită, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) instituția utilizează estimările factorului de conversie care sunt adecvate unui declin economic, dacă acestea sunt mai prudente decât media pe termen lung;

(b) instituția furnizează atât mediile pe termen lung, cât și estimările factorului de conversie care sunt adecvate unui declin economic pentru justificarea alegerilor sale;

(c) instituția aplică un proces riguros și bine documentat de identificare a unui declin economic și de evaluare a efectelor acestuia asupra limitelor de tragere din credite și de producere a estimărilor factorului de conversie care sunt adecvate unui declin economic;

(d) instituția include în estimările factorului de conversie orice dependențe negative care au fost identificate între, pe de o parte, indicatorii economici selectați și, pe de altă parte, limitele de tragere din credite.

Articolul 56

Cerințe privind politicile și strategiile de monitorizare a conturilor și de procesare a plăților

Pentru a evalua conformitatea cu cerințele privind estimarea factorilor de conversie, astfel cum se menționează la articolul 182 alineatul (1) literele (d) și (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția dispune de politici și strategii în ceea ce privește monitorizarea conturilor și procesarea plăților și dacă dispune de sisteme și proceduri adecvate pentru monitorizarea zilnică a valorilor tranzacțiilor.

SECȚIUNEA 6

Metodologia de evaluare a efectului garanțiilor personale și al instrumentelor financiare derivate de credit

Articolul 57

Eligibilitatea garanților și a garanțiilor

Atunci când evaluează conformitatea cu cerințele de evaluare a efectului garanțiilor și al instrumentelor financiare derivate de credit asupra parametrilor de risc, astfel cum se menționează la articolul 183 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) instituția a specificat în mod clar criteriile de identificare a situațiilor în care estimările probabilității de nerambursare sau estimările pierderii în caz de nerambursare urmează să fie ajustate pentru a încorpora efectele de diminuare aferente garanțiilor, iar aceste criterii sunt utilizate în mod consecvent de-a lungul timpului;

(b) în cazul în care probabilitatea de nerambursare a furnizorului de protecție urmează să fie utilizată în scopul ajustării valorilor ponderate la risc ale expunerilor în conformitate cu articolul 153 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, efectele de diminuare aferente garanțiilor nu sunt incluse în estimările pierderii în caz de nerambursare sau ale probabilității de nerambursare a debitorului;

(c) instituția dispune de criterii clar specificate de recunoaștere a garanților și a garanțiilor pentru calcularea valorilor ponderate la risc ale expunerilor, în special prin propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare sau ale probabilității de nerambursare;

(d) instituția documentează criteriile de ajustare a propriilor estimări ale pierderii în caz de nerambursare sau ale probabilității de nerambursare pentru a reflecta efectele garanțiilor;

(e) în estimările proprii ale pierderii în caz de nerambursare sau ale probabilității de nerambursare, instituția recunoaște numai garanțiile care îndeplinesc următoarele criterii:

(i) în cazul în care garantul este evaluat intern de către instituție cu un sistem de rating care a fost deja aprobat de autoritățile competente în scopul abordării IRB, garanția îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 183 alineatul (1) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(ii) în cazul în care instituția a primit aprobarea de a utiliza abordarea standardizată în temeiul articolelor 148 și 150 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 în cazul expunerilor față de entități, cum ar fi garantul, sunt îndeplinite cumulativ următoarele două condiții:

— garantul este încadrat într-o clasă de expuneri în conformitate cu articolul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 ca instituție, administrație centrală, bancă centrală sau entitate corporativă care a primit o evaluare a creditului efectuată de o ECAI;

— garanția îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 213-216 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(f) instituția îndeplinește cerințele prevăzute la literele (a) și (e) și în cazul instrumentelor financiare derivate de credit având la bază o singură semnătură.

SECȚIUNEA 7

Metodologia de evaluare a cerințelor privind creanțele achiziționate

Articolul 58

Estimări ale parametrilor de risc pentru creanțele achiziționate asupra societăților

(1) Atunci când evaluează caracterul adecvat al estimărilor PD și LGD pentru creanțele achiziționate asupra societăților, în cazul în care instituția obține probabilitatea de nerambursare sau pierderea în caz de nerambursare pentru creanțele achiziționate asupra societăților dintr-o estimare a pierderii așteptate în conformitate cu articolul 160 alineatul (2) și cu articolul 161 alineatul (1) literele (e) și (f) și dintr-o estimare adecvată a probabilității de nerambursare sau a pierderii în caz de nerambursare, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) pierderea așteptată este estimată pe baza mediei pe termen lung a ratelor totale ale pierderii pe un an sau printr-o altă metodă adecvată;

(b) procesul de estimare a pierderii totale este în concordanță cu conceptul de LGD, astfel cum este prevăzut la articolul 181 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) instituția este în măsură să descompună estimările sale cu privire la pierderea așteptată în probabilități de nerambursare și pierderi în caz de nerambursare într-un mod fiabil;

(d) în cazul creanțelor achiziționate asupra societăților care intră sub incidența articolului 153 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se utilizează suficiente date externe și interne.

(2) Atunci când evaluează caracterul adecvat al estimărilor PD și LGD pentru creanțele achiziționate asupra societăților în alte cazuri decât cele menționate la alineatul (1), autoritățile competente trebuie:

(a) să evalueze estimările respective în conformitate cu articolele 42-52;

(b) să verifice dacă sunt îndeplinite cerințele prevăzute la articolul 184 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

CAPITOLUL 9

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU ÎNCADRAREA EXPUNERILOR ÎN CLASE DE EXPUNERI

Articolul 59

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua conformitatea instituției cu cerința de încadrare a fiecărei expuneri într-o singură clasă de expuneri în mod consecvent de-a lungul timpului, astfel cum se prevede la articolul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze următoarele:

(a) de încadrare și punerea sa în aplicare de către instituție, în conformitate cu articolul 60; metodologia

(b) ordinea de încadrare a expunerilor în clase de expuneri, în conformitate cu articolul 61;

(c) dacă instituția a luat în considerare considerații specifice cu privire la clasa expunerilor de tip retail, în conformitate cu articolul 62.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor interne, a procedurilor și a metodologiei de încadrare relevante ale instituției;

(b) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(c) examinarea constatărilor relevante ale auditului intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(d) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor relevante;

(e) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora;

(f) examinarea criteriilor utilizate de personalul responsabil cu încadrarea manuală a expunerilor în clase de expuneri.

(3) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) efectuarea testelor prin eșantionare și examinarea documentelor referitoare la caracteristicile unui debitor și la inițierea și păstrarea expunerilor;

(b) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice relevante;

(c) compararea datelor instituției cu datele aflate la dispoziția publicului, inclusiv cu datele înregistrate în baza de date gestionată de ABE în conformitate cu articolul 115 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau în bazele de date administrate de autoritățile competente;

(d) verificarea conformității instituției cu Decizia de punere în aplicare 2014/908/UE a Comisiei ([7]) privind echivalența cerințelor de supraveghere și de reglementare din anumite țări și teritorii terțe în scopul tratării expunerilor în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(e) efectuarea propriilor teste pe baza datelor instituției sau solicitarea efectuării testelor propuse de autoritatea competentă de către instituție;

(f) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 60

Metodologia de încadrare și punerea sa în aplicare

(1) Atunci când evaluează metodologia instituției de încadrare în conformitate cu articolul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) metodologia este pe deplin documentată și respectă toate cerințele prevăzute la articolul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) metodologia reflectă ordinea de încadrare prevăzută la articolul 61;

(c) metodologia include o listă a regimurilor de reglementare și de supraveghere din țările terțe considerate echivalente cu cele aplicate în Uniune în conformitate cu Decizia de punere în aplicare 2014/908/UE, astfel cum se menționează la articolul 107 alineatul (4), articolul 114 alineatul (7), articolul 115 alineatul (4) și articolul 116 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, atunci când o astfel de echivalență este necesară pentru încadrarea unei expuneri într-o anumită clasă.

(2) Atunci când evaluează punerea în aplicare a metodologiei de încadrare menționate la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) procedurile care reglementează introducerea și transformarea datelor în sistemele informatice sunt suficient de solide pentru a asigura încadrarea corectă a fiecărei expuneri într-o clasă de expuneri;

(b) sunt disponibile criterii suficient de detaliate pentru personalul responsabil cu încadrarea expunerilor pentru a asigura o încadrare coerentă;

([7]) Decizia de punere în aplicare 2014/908/UE a Comisiei din 12 decembrie 2014 privind echivalența cerințelor de supraveghere și de reglementare din anumite țări și teritorii terțe în scopul tratării expunerilor în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului (JO L 359, 16.12.2014, p. 155).

(c) încadrarea în expuneri din titluri de capital, elemente reprezentând poziții din securitizare și expuneri identificate ca expuneri din finanțări specializate în conformitate cu articolul 147 alineatul (8) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este efectuată de personal care cunoaște termenii și condițiile și detaliile relevante ale tranzacției care determină identificarea expunerilor respective;

(d) încadrarea se efectuează pe baza celor mai recente date disponibile.

(3) Pentru expunerile față de organismele de plasament colectiv, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituțiile depun toate eforturile pentru a încadra expunerile-suport în clase de expuneri adecvate, în conformitate cu articolul 152 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 61

Ordinea de încadrare

Atunci când evaluează dacă instituția încadrează expuneri în clase de expuneri în conformitate cu articolul 147 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă încadrarea se efectuează în următoarea ordine:

(a) în primul rând, expunerile eligibile pentru a fi clasificate în categoria expunerilor provenind din titluri de capital, a elementelor reprezentând poziții din securitizare și a activelor, altele decât cele care reprezintă creanțe de natura creditelor, se încadrează în clasele respective în conformitate cu articolul 147 alineatul (2) literele (e), (f) și (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) în al doilea rând, expunerile care nu au fost încadrate în conformitate cu litera (a) și care sunt eligibile pentru a fi clasificate în clasele de expuneri față de administrații centrale sau bănci centrale, expuneri față de instituții, expuneri față de societăți sau expuneri de tip retail sunt încadrate în clasele respective în conformitate cu articolul 147 alineatul (2) literele (a), (b), (c) și (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) în al treilea rând, orice creanțe din credite care nu au fost încadrate în conformitate cu litera (a) sau (b) se încadrează în clasa expunerilor față de societăți în conformitate cu articolul 147 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 62

Cerințe specifice privind expunerile de tip retail

(1) Atunci când evaluează încadrarea expunerilor în clasa expunerilor de tip retail în conformitate cu articolul 147 alineatul (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) instituția face distincție între expunerile față de persoane fizice și expunerile față de IMM-uri, pe baza unor criterii clare și consecvente;

(b) în scopul monitorizării respectării limitei prevăzute la articolul 147 alineatul (5) litera (a) punctul (ii) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, instituția dispune de proceduri și mecanisme adecvate în ceea ce privește următoarele:

(i) identificarea grupurilor de clienți aflați în legătură și agregarea expunerilor relevante pe care fiecare instituție și întreprindere-mamă sau filialele sale le mențin față de acest grup de clienți aflați în legătură;

(ii) evaluarea cazurilor în care limita a fost depășită;

(iii) asigurarea faptului că o expunere față de un IMM pentru care limita a fost depășită este reîncadrată în clasa expunerilor față de societăți fără întârzieri nejustificate.

(2) Atunci când verifică dacă expunerile de tip retail nu sunt administrate doar în mod individual ca expuneri din clasa expunerilor față de societăți, în sensul articolului 147 alineatul (5) litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să ia în considerare cel puțin următoarele componente ale procesului de creditare:

(a) activitățile de comercializare și de vânzare;

(b) tipul de produs;

(c) procesul de rating;

(d) sistemul de rating;

(e) procesul de luare a deciziei de acordare a creditului;

(f) metode de diminuare a riscului de credit;

(g) procesele de monitorizare;

(h) procesul de colectare și recuperare.

(3) Atunci când stabilesc dacă sunt îndeplinite criteriile prevăzute la articolul 147 alineatul (5) literele (c) și (d) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să examineze dacă încadrarea expunerilor este în concordanță cu liniile de activitate ale instituției și modul în care sunt gestionate expunerile respective.

(4) Autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția încadrează fiecare expunere de tip retail într-o singură categorie de expuneri căreia i se aplică coeficientul de corelație relevant în conformitate cu articolul 154 alineatele (1), (3) și (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

(a) în scopul verificării conformității cu articolul 154 alineatul (4) literele (d) și (e) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

   (i) volatilitatea ratei pierderilor pentru portofoliul de expuneri eligibile de tip retail reînnoibile este scăzută în raport cu nivelul mediu al ratei pierderilor, prin evaluarea comparației efectuate de instituție între volatilitatea ratei pierderilor în cazul portofoliului de expuneri eligibile de tip retail reînnoibile și alte expuneri de tip retail sau alte valori de referință;

   (ii) gestionarea riscurilor portofoliului de expuneri eligibile de tip retail reînnoibile este în conformitate cu caracteristicile de risc aferente, inclusiv cu rata pierderilor;

(b) în scopul verificării conformității cu articolul 154 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă, pentru toate expunerile în cazul cărora garanțiile sub forma bunurilor imobile sunt utilizate în propriile estimări ale pierderii în caz de nerambursare, în conformitate cu articolul 181 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, se atribuie coeficientul de corelație prevăzut la articolul 154 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

CAPITOLUL 10

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU SIMULAREA DE CRIZĂ UTILIZATĂ LA EVALUAREA ADECVĂRII CAPITALULUI

Articolul 63

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua soliditatea simulării de criză utilizate de o instituție la evaluarea adecvării capitalului său în conformitate cu articolul 177 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice toate elementele care urmează:

(a) caracterul adecvat al metodelor utilizate pentru conceperea simulărilor de criză, în conformitate cu articolul 64;

(b) rigurozitatea organizării procesului de simulare de criză, în conformitate cu articolul 65;

(c) integrarea simulărilor de criză în procesele de gestionare a riscurilor și a capitalului, în conformitate cu articolul 66.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor, metodelor și procedurilor interne ale instituției în ceea ce privește conceperea și executarea simulării de criză;

(b) examinarea rezultatelor simulării de criză efectuate de instituție;

(c) examinarea rolurilor și responsabilităților ce revin unităților și organismelor de conducere implicate în conceperea, aprobarea și executarea simulării de criză;

(d) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(e) examinarea constatărilor relevante ale auditului intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(f) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor relevante;

(g) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice utilizate pentru simularea de criză;

(b) solicitarea efectuării unui calcul al simulării de criză de către instituție pe baza unor ipoteze alternative;

(c) efectuarea calculelor propriilor simulări de criză pe baza datelor instituției pentru anumite tipuri de expuneri;

(d) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 64

Caracterul adecvat al metodelor utilizate pentru conceperea simulărilor de criză

(1) Atunci când evaluează caracterul adecvat al metodelor utilizate pentru conceperea simulărilor de criză utilizate de către instituție în contextul evaluării adecvării capitalului în conformitate cu articolul 177 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) simulările sunt semnificative, suficient de prudente și capabile să identifice efectele asupra cerințelor totale de capital ale instituției pentru riscul de credit în cazul unor scenarii de recesiune gravă, dar plauzibilă;

(b) simulările acoperă cel puțin toate portofoliile IRB semnificative;

(c) metodele sunt consecvente, în măsura în care este adecvat, cu metodele utilizate de instituție în scopul simulărilor de criză privind alocarea capitalului intern;

(d) documentația privind metodologia simulărilor de criză, inclusiv datele interne și externe, precum și raționamentele calificate sunt suficient de detaliate pentru a permite părților terțe să înțeleagă motivele care stau la baza scenariilor alese și să reproducă simularea de criză.

(2) În scopul evaluării în temeiul alineatului (1) litera (a), autoritățile competente trebuie să verifice dacă simulările de criză includ cel puțin următoarele etape:

(a) o identificare a scenariilor, inclusiv a scenariilor de recesiune gravă, dar plauzibilă, și ajustarea, în conformitate cu articolul 153 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, a scenariului care prevede deteriorarea calității creditului furnizorilor de protecție;

(b) o evaluare a impactului scenariilor identificate asupra parametrilor de risc ai instituției, migrarea ratingurilor, pierderile preconizate și calcularea cerințelor de fonduri proprii pentru riscul de credit;

(c) o evaluare a adecvării cerințelor de fonduri proprii.

(3) Atunci când evaluează caracterul adecvat al scenariilor menționate la alineatul (2) litera (a), autoritățile competente trebuie să verifice soliditatea următoarelor metodologii:

(a) metodologia de identificare a unui grup de factori economici;

(b) metodologia de elaborare a scenariilor de criză, inclusiv gravitatea, durata și probabilitatea producerii acestora;

(c) metodologia de previzionare a impactului fiecărui scenariu asupra parametrilor de risc relevanți.

Articolul 65

Organizarea procesului de simulare de criză

Atunci când evaluează soliditatea organizării procesului de simulare de criză utilizat de instituție în evaluarea adecvării capitalului în conformitate cu articolul 177 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) simularea de criză se efectuează periodic și cel puțin o dată pe an;

(b) rolurile și responsabilitățile ce revin unității sau unităților responsabile cu proiectarea și executarea simulării de criză sunt clar definite;

(c) rezultatele simulărilor de criză sunt aprobate la un nivel adecvat de conducere, iar conducerea superioară este informată cu privire la rezultate în timp util;

(d) infrastructura informatică sprijină în mod eficace efectuarea simulărilor de criză.

Articolul 66

Integrarea simulărilor de criză în procesele de gestionare a riscurilor și a capitalului

Atunci când evaluează integrarea simulărilor de criză în procesele de gestionare a riscurilor și a capitalului instituției în sensul articolului 177 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) instituția ia în considerare rezultatele simulărilor de criză în procesul său decizional, în special în ceea ce privește gestionarea riscurilor și a capitalului;

(b) instituția ia în considerare rezultatele simulărilor de criză în cadrul procesului de gestionare a capitalului și identifică posibile evenimente sau viitoare modificări ale condițiilor economice în sensul cerințelor de capital.

CAPITOLUL 11

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU CALCULAREA CERINȚELOR DE FONDURI PROPRII

Articolul 67

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua dacă o instituție calculează cerințele de fonduri proprii utilizând parametrii săi de risc pentru diferite clase de expuneri în conformitate cu articolul 110 alineatele (2) și(3), cu articolul 144 alineatul (1) litera (g) și cu articolele 151-168 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și dacă este în măsură să efectueze raportarea prevăzută la articolul 430 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice toate elementele care urmează:

(a) fiabilitatea sistemului utilizat pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii, în conformitate cu articolul 68;

(b) calitatea datelor, în conformitate cu articolul 69;

(c) corectitudinea punerii în aplicare a metodologiei și a procedurilor pentru diferitele clase de expuneri, în conformitate cu articolul 70;

(d) organizarea procesului de calculare a cerințelor de fonduri proprii, în conformitate cu articolul 71.

(2) În ceea ce privește grupurile, autoritățile competente iau în considerare, în scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), structura grupului bancar și rolurile și responsabilitățile stabilite ale instituției-mamă și ale filialelor acesteia.

(3) În scopul verificării prevăzute la alineatele (1) și (2), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor și a procedurilor interne ale instituției în ceea ce privește procesul de calculare a cerințelor de fonduri proprii, inclusiv sursele de date, metodele de calcul și controalele aplicate;

(b) examinarea rolurilor și a responsabilităților relevante ce revin diverselor unități și organisme interne implicate în procesul de calculare a cerințelor de fonduri proprii;

(c) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(d) examinarea documentației privind testele sistemului de calcul, inclusiv scenariile vizate de teste, rezultatele și aprobările acestora;

(e) examinarea rapoartelor de control relevante, inclusiv rezultatele reconcilierii datelor provenind din diferite surse;

(f) examinarea constatărilor relevante ale auditului intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(g) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor relevante;

(h) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(4) În scopul evaluării prevăzute la alineatele (1) și (2), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice utilizate pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii;

(b) solicitarea efectuării unui calcul în timp real al cerințelor de fonduri proprii de către instituție pentru anumite tipuri de expuneri;

(c) efectuarea propriilor teste prin eșantionare cu privire la calcularea cerințelor de fonduri proprii pe baza datelor instituției pentru anumite tipuri de expuneri;

(d) efectuarea propriilor teste pe baza datelor instituției sau solicitarea efectuării testelor propuse de autoritatea competentă de către instituție;

(e) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 68

Fiabilitatea sistemului utilizat pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii

Atunci când evaluează fiabilitatea sistemului utilizat de instituție pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii, astfel cum se menționează la articolul 144 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în plus față de cerințele de la articolele 72-75 în ceea ce privește metodologia de evaluare pentru păstrarea datelor, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) testele de control efectuate de instituție pentru a confirma că modul de calcul al cerințelor de fonduri proprii este conform cu articolele 151-168 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt complete;

(b) aceste teste de control sunt fiabile și, în special, calculele efectuate în sistemul utilizat pentru cerințele de fonduri proprii sunt coerente cu calculele efectuate în cadrul unui instrument de calcul alternativ;

(c) frecvența testelor de control efectuate de instituție este adecvată, iar testele au loc cel puțin în momentul punerii în aplicare a algoritmilor pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii și în toate celelalte cazuri în care se efectuează modificări ale sistemului.

Articolul 69

Calitatea datelor

(1) Atunci când evaluează calitatea datelor utilizate pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii menționate la articolul 144 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în plus față de cerințele de la articolul 73, autoritățile competente trebuie să verifice mecanismele și procedurile puse în aplicare de instituție pentru a identifica valorile expunerilor cu toate caracteristicile relevante, inclusiv datele referitoare la parametrii de risc și tehnicile de diminuare a riscului de credit. Autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) parametrii de risc sunt compleți, inclusiv în cazurile în care parametrii lipsă sunt substituiți cu valori implicite și, în cazul în care a avut loc o astfel de substituire, aceasta este prudentă, justificată și documentată;

(b) intervalul valorilor parametrilor respectă valorile minime și de reglementare prevăzute la articolele 160-164 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) datele utilizate la calcularea cerințelor de fonduri proprii sunt în concordanță cu datele utilizate în alte procese interne;

(d) aplicarea parametrilor de risc este în conformitate cu caracteristicile expunerii și, în special, pierderea în caz de nerambursare atribuită este precisă și coerentă cu tipul de expunere și cu garanțiile reale utilizate pentru a garanta expunerea în conformitate cu articolul 164 și cu articolul 230 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(e) calculul valorii expunerii este corect și, în special, acordurile de compensare și clasificarea elementelor extrabilanțiere sunt utilizate în conformitate cu articolul 166 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(f) în cazul în care pentru expunerile provenind din titluri de capital se aplică metoda PD/LGD, clasificarea expunerilor și aplicarea parametrilor de risc sunt corecte în conformitate cu articolul 165 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) Atunci când evaluează coerența datelor utilizate pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii cu datele utilizate în scopuri interne în conformitate cu articolele 18-22 privind metodologia de evaluare pentru testul de utilizare și testul de experiență, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) existența mecanismelor adecvate de control și reconciliere pentru a garanta că valorile parametrilor de risc utilizați la calcularea cerințelor de fonduri proprii sunt în concordanță cu valoarea parametrilor utilizați în scopuri interne;

(b) existența mecanismelor adecvate de control și reconciliere pentru a garanta că valoarea expunerilor pentru care se calculează cerințele de fonduri proprii este în concordanță cu datele contabile;

(c) calculul cerințelor de fonduri proprii pentru toate expunerile incluse în Cartea mare a instituției este complet, iar defalcarea între expunerile din cadrul abordării IRB și cele din cadrul abordării standardizate este în conformitate cu articolele 148 și 150 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 70

Corectitudinea punerii în aplicare a metodologiei și a procedurilor pentru diferite clase de expuneri

Atunci când evaluează corectitudinea punerii în aplicare a metodologiei și a procedurilor de calculare a cerințelor de fonduri proprii menționate la articolul 144 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru diferite clase de expuneri, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) formula ponderii de risc este pusă în aplicare corect, în conformitate cu articolele 153 și 154 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ținând seama de încadrarea expunerilor în clase de expuneri;

(b) calculul coeficientului de corelație se face pe baza caracteristicilor expunerilor, în special parametrul vânzărilor totale se aplică pe baza informațiilor financiare consolidate;

(c) în cazul în care valoarea ponderată la risc a expunerilor este ajustată în conformitate cu articolul 153 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, ajustarea se bazează pe toate considerentele care urmează:

(i) informațiile privind probabilitatea de nerambursare a furnizorului de protecție sunt aplicate corect;

(ii) probabilitatea de nerambursare a furnizorului de protecție este estimată prin utilizarea sistemului de rating care a fost aprobat de autoritățile competente în cadrul abordării IRB;

(d) calculul parametrului de scadență este corect, în special:

(i) data de expirare a tranzacției este utilizată în scopul calculării parametrului de scadență în conformitate cu articolul 162 alineatul (2) litera (f) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(ii) în cazurile în care parametrul de scadență este mai mic de un an, acest lucru este justificat și documentat în mod corespunzător în sensul articolului 162 alineatele (1), (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(e) pragurile pentru pierderea în caz de nerambursare medie ponderată la expuneri pentru expunerile de tip retail garantate cu bunuri imobile locative și comerciale, care nu beneficiază de garanții din partea administrațiilor centrale, astfel cum se prevede la articolul 164 alineatele (4) și (5) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, sunt calculate la nivel agregat pentru toate expunerile de tip retail garantate cu bunuri imobile locative și, respectiv, comerciale și, în cazul în care pierderea în caz de nerambursare medie ponderată la expuneri la nivel agregat este sub pragurile respective, ajustările relevante sunt aplicate în mod consecvent de-a lungul timpului de către instituție;

(f) aplicarea unor abordări diferite pentru portofolii de titluri de capital diferite atunci când instituția însăși folosește abordări diferite în vederea gestionării interne a riscurilor în conformitate cu articolul 155 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este corectă, în special alegerea abordării:

(i) nu conduce la subestimarea cerințelor de fonduri proprii;

(ii) se realizează în mod consecvent, inclusiv de-a lungul timpului;

(iii) este justificată de practicile interne de gestionare a riscurilor;

(g) în cazul în care se utilizează metoda simplă de ponderare la risc în conformitate cu articolul 155 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, aplicarea ponderilor de risc este corectă, în special faptul că ponderea de risc de 190 % este utilizată numai pentru portofoliile suficient de diversificate, în cazul în care instituția a demonstrat că s-a obținut o reducere semnificativă a riscului ca urmare a diversificării portofoliului în comparație cu riscul expunerilor individuale din portofoliu;

(h) calcularea diferenței dintre valorile pierderilor așteptate și ajustările pentru riscul de credit, ajustările de valoare suplimentare și alte reduceri ale fondurilor proprii în conformitate cu articolul 159 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 este corectă și, în special:

(i) calculul se efectuează separat pentru portofoliul de expuneri aflate în stare de nerambursare și pentru portofoliul de expuneri care nu se află în stare de nerambursare;

(ii) în cazul în care calculul efectuat pentru portofoliul aflat în stare de nerambursare conduce la o valoare negativă, această valoare nu este utilizată pentru a compensa valorile pozitive rezultate din calculul efectuat pentru portofoliul de expuneri care nu se află în stare de nerambursare;

(iii) calculul se efectuează înainte de impozite;

(i) diferitele abordări pentru tratamentul expunerilor sub formă de unități sau acțiuni ale OPC sunt aplicate corect și, în special:

(i) instituția face în mod corect distincția între expunerile OPC care fac obiectul abordării de tip „look-through”, astfel cum se prevede la articolul 152 alineatele (1) și (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, și alte expuneri ale OPC;

(ii) expunerile OPC tratate în conformitate cu articolul 152 alineatul (1) sau (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 îndeplinesc criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 132 alineatul (3) din regulamentul respectiv;

(iii) în cazul în care instituția utilizează abordarea prevăzută la articolul 152 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 pentru calcularea valorilor medii ale expunerilor ponderate la risc:

— corectitudinea calculului este confirmată de un auditor extern;

— factorii de multiplicare prevăzuți la articolul 152 alineatul (2) litera (b) punctele (i) și (ii) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sunt aplicați corect;

— în cazul în care instituția se bazează pe o parte terță pentru calcularea valorilor expunerilor ponderate la risc, partea terță îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 152 alineatul (4) literele (a) și (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

Articolul 71

Organizarea procesului de calculare a cerințelor de fonduri proprii

Atunci când evaluează fiabilitatea procesului de calculare a cerințelor de fonduri proprii, astfel cum se menționează la articolul 144 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) alocarea responsabilităților unității sau unităților responsabile cu controlul și gestionarea procesului de calcul, în special alocarea responsabilităților pentru controalele specifice care trebuie efectuate în fiecare etapă a procesului de calcul, este clar definită;

(b) procedurile relevante, inclusiv procedurile de rezervă, asigură efectuarea calculului cerințelor de fonduri proprii în conformitate cu articolul 430 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(c) toate datele de intrare, inclusiv valorile parametrilor de risc și versiunile anterioare ale sistemului, sunt stocate pentru a permite reproducerea calculului cerințelor de fonduri proprii;

(d) rezultatele calculului sunt aprobate la un nivel de conducere adecvat și conducerea superioară este informată cu privire la posibilele erori sau deficiențe ale calculului și la măsurile care trebuie luate.

CAPITOLUL 12

METODOLOGIA DE EVALUARE PENTRU PĂSTRAREA DATELOR

Articolul 72

Dispoziții generale

(1) Atunci când evaluează conformitatea cu cerințele privind păstrarea datelor prevăzute la articolul 144 alineatul (1) litera (d) și la articolul 176 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze toate elementele care urmează:

(a) calitatea datelor interne, externe sau centralizate, inclusiv a procesului de management al calității datelor, în conformitate cu articolul 73;

(b) documentarea și raportarea datelor, în conformitate cu articolul 74;

(c) infrastructura informatică relevantă, în conformitate cu articolul 75.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor, a metodelor și a procedurilor de management al calității datelor relevante pentru datele utilizate în abordarea IRB;

(b) examinarea rapoartelor relevante privind calitatea datelor, precum și concluziile, constatările și recomandările acestora;

(c) examinarea politicilor privind infrastructura informatică și a procedurilor de gestionare a sistemelor informatice, inclusiv a politicilor de planificare pentru situații neprevăzute, relevante pentru sistemele informatice utilizate în scopul abordării IRB;

(d) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(e) examinarea constatărilor relevante ale auditului intern sau ale altor funcții de control ale instituției;

(f) examinarea rapoartelor privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul auditurilor relevante;

(g) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) efectuarea propriilor teste pe baza datelor instituției sau solicitarea efectuării testelor propuse de autoritatea competentă de către instituție;

(b) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 73

Calitatea datelor

(1) Atunci când evaluează calitatea datelor interne, externe sau centralizate necesare pentru a sprijini în mod eficace procedura de măsurare și de administrare a riscului de credit în conformitate cu articolul 144 alineatul (1) litera (d) și cu articolul 176 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice următoarele:

(a) exhaustivitatea valorilor din atributele care le impun;

(b) acuratețea datelor, asigurându-se că datele sunt lipsite de erori de fond;

(c) coerența datelor, asigurându-se că un anumit set de date poate fi corelat între diverse surse de date ale instituției;

(d) actualitatea valorilor datelor, asigurându-se că valorile sunt actualizate;

(e) unicitatea datelor, asigurându-se lipsa duplicării datelor agregate prin filtre sau alte transformări ale datelor sursă;

(f) validitatea datelor, asigurându-se că datele se bazează pe un sistem adecvat de clasificare, suficient de riguros pentru a impune acceptarea;

(g) trasabilitatea datelor care asigură urmărirea cu ușurință a istoricului, a prelucrării și a localizării datelor avute în vedere.

(2) Atunci când evaluează procesul de management al calității datelor, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) sunt instituite toate elementele care urmează:

(i) standarde adecvate de calitate a datelor care stabilesc obiectivele și domeniul de aplicare general al procesului de management al calității datelor;

(ii) politici, standarde și proceduri adecvate pentru colectarea, stocarea, migrarea, actualizarea și utilizarea datelor;

(iii) o practică de actualizare și îmbunătățire continuă a procesului de management al calității datelor;

(iv) un set de criterii și proceduri pentru stabilirea conformității cu standardele de calitate a datelor, în special criteriile generale și procesul de reconciliere a datelor între sisteme și în cadrul acestora, inclusiv între datele contabile și datele bazate pe modele interne de rating;

(v) procese adecvate pentru evaluarea internă și îmbunătățirea constantă a calității datelor, inclusiv procesul de emitere a recomandărilor interne pentru a aborda problemele din domeniile care necesită îmbunătățiri și procesul de punere în aplicare a acestor recomandări cu prioritate în funcție de importanța lor și, în special, procesul de abordare a discrepanțelor semnificative care apar în cursul procesului de reconciliere a datelor;

(b) există un grad suficient de independență a procesului de colectare a datelor față de procesul de management al calității datelor, inclusiv o separare a structurii organizatorice și a personalului, după caz.

Articolul 74

Documentarea și raportarea datelor

(1) Atunci când evaluează documentarea datelor necesare pentru a sprijini în mod eficace procedurile de măsurare și de administrare a riscului de credit în conformitate cu articolul 144 alineatul (1) litera (d) și cu articolul 176 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze toate elementele care urmează:

(a) specificarea setului de baze de date și, în special:

(i) harta globală a bazelor de date implicate în sistemele de calcul utilizate în scopul abordării IRB;

(ii) sursele relevante de date;

(iii) procesele relevante de extragere și transformare a datelor și criteriile utilizate în acest sens;

(iv) specificațiile funcționale relevante ale bazelor de date, inclusiv dimensiunea acestora, data construirii, dicționarele de date care specifică conținutul câmpurilor și al diferitelor valori introduse în câmpuri cu definiții clare ale elementelor de date;

(v) specificațiile tehnice relevante ale bazelor de date, inclusiv tipul bazei de date, tabelele, sistemul de gestionare a bazelor de date și arhitectura bazelor de date, precum și modelele datelor furnizate în orice notație standard de modelare a datelor;

(vi) fluxurile de lucru și procedurile relevante legate de colectarea și stocarea datelor;

(b) politica de gestionare a datelor și alocarea responsabilităților, inclusiv profilurile utilizatorilor și proprietarii de date;

(c) transparența, accesibilitatea și consecvența controalelor puse în aplicare în cadrul de gestionare a datelor.

(2) Atunci când evaluează raportarea datelor, autoritățile competente trebuie să verifice, în special, dacă raportarea datelor:

(a) specifică domeniul de aplicare al rapoartelor sau al revizuirilor, constatările și, după caz, recomandările pentru remedierea punctelor slabe sau a deficiențelor identificate;

(b) este comunicată conducerii superioare și organului de conducere al instituției cu o frecvență adecvată și nivelul destinatarului raportării datelor este în concordanță cu structura organizatorică a instituției, precum și cu tipul și importanța informațiilor;

(c) se efectuează în mod regulat și, după caz, și ad-hoc;

(d) furnizează dovezi adecvate că recomandările sunt abordate într-o măsură suficientă și puse în aplicare în mod corespunzător de către instituție.

Articolul 75

Infrastructura informatică

(1) Atunci când evaluează arhitectura sistemelor informatice, relevante pentru sistemele de rating ale instituției și pentru aplicarea abordării IRB în conformitate cu articolul 144 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze toate elementele care urmează:

(a) arhitectura sistemelor informatice, inclusiv toate aplicațiile, interfețele și interacțiunile acestora;

(b) o diagramă a fluxului de date care prezintă o hartă a principalelor aplicații, baze de date și componente IT implicate în aplicarea abordării IRB și legate de sistemele de rating;

(c) alocarea proprietarilor de sisteme informatice;

(d) capacitatea, scalabilitatea și eficiența sistemelor informatice;

(e) manualele sistemelor informatice și ale bazelor de date.

(2) Atunci când evaluează soliditatea, siguranța și securitatea infrastructurii informatice care este relevantă pentru sistemele de rating ale instituției și pentru aplicarea abordării IRB, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) infrastructura informatică poate sprijini procedurile ordinare și extraordinare ale unei instituții în timp util, în mod automat și flexibil;

(b) riscul de suspendare a capacităților infrastructurii informatice („disfuncționalități"), riscul de pierdere a datelor și riscul de evaluări incorecte („erori") sunt abordate în mod corespunzător;

(c) infrastructura informatică este protejată în mod adecvat împotriva furtului, fraudei, manipulării sau sabotajului datelor sau sistemelor de către persoane rău intenționate din interior sau din exterior.

(3) Atunci când evaluează soliditatea infrastructurii informatice relevante pentru sistemele de rating ale instituției și pentru aplicarea abordării IRB, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) procedurile de sprijinire a sistemelor informatice, a datelor și a documentației sunt implementate și testate periodic;

(b) sunt puse în aplicare planuri de acțiune în vederea asigurării continuității sistemelor informatice esențiale;

(c) procedurile de recuperare a sistemelor informatice în caz de disfuncționalitate sunt definite și testate periodic;

(d) gestionarea utilizatorilor sistemelor informatice respectă politicile și procedurile relevante ale instituției;

(e) sunt puse în aplicare piste de audit în ceea ce privește sistemele informatice esențiale;

(f) gestionarea modificărilor sistemelor informatice este adecvată, iar monitorizarea modificărilor acoperă toate sistemele informatice.

(4) Atunci când evaluează dacă infrastructura informatică relevantă pentru sistemele de rating ale instituției și pentru aplicarea abordării IRB este revizuită atât periodic, cât și ad-hoc, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) monitorizarea periodică și revizuirile ad-hoc au ca rezultat recomandări de remediere a punctelor slabe sau a deficiențelor, acolo unde au fost detectate;

(b) constatările și recomandările menționate la litera (a) sunt comunicate conducerii superioare și organului de conducere al instituției;

(c) există dovezi adecvate că recomandările sunt abordate și puse în aplicare în mod corespunzător de către instituție.

CAPITOLUL 13

METODOLOGIA DE EVALUARE A MODELELOR INTERNE PENTRU EXPUNERILE DIN TITLURI DE CAPITAL

Articolul 76

Dispoziții generale

(1) Atunci când evaluează dacă o instituție este în măsură să elaboreze și să valideze modelul intern pentru expunerile din titluri de capital și să încadreze fiecare expunere în sfera de aplicare a unei abordări bazate pe modele interne pentru expunerile din titluri de capital, astfel cum se prevede la articolul 144 alineatul (1) literele (f) și (h) și la articolele 186, 187 și 188 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze toate elementele care urmează:

(a) caracterul adecvat al datelor utilizate, în conformitate cu articolul 77;

(b) caracterul adecvat al modelelor, în conformitate cu articolul 78;

(c) exhaustivitatea programului de testare în condiții de criză, în conformitate cu articolul 79;

(d) integritatea modelului și a procesului de modelare, în conformitate cu articolul 80;

(e) caracterul adecvat al încadrării expunerilor în abordarea bazată pe modele interne, în conformitate cu articolul 81;

(f) caracterul adecvat al funcției de validare, în conformitate cu articolul 82.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicilor și a procedurilor interne relevante ale instituției;

(b) examinarea documentației tehnice a instituției privind metodologia și procedura de elaborare a modelului intern pentru expunerile din titluri de capital;

(c) examinarea și contestarea manualelor, a metodologiilor și a proceselor de elaborare relevante;

(d) examinarea rolurilor și a responsabilităților ce revin diverselor unități și organisme interne implicate în conceperea, validarea și aplicarea modelului intern pentru expunerile din titluri de capital;

(e) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, sau ale comitetelor;

(f) examinarea rapoartelor relevante privind performanța modelelor interne pentru expunerile din titluri de capital și recomandările formulate de unitatea de control al riscului de credit, funcția de validare, funcția de audit intern sau orice altă funcție de control din cadrul instituției;

(g) examinarea rapoartelor relevante privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul monitorizării, validărilor și auditurilor;

(h) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot aplica, de asemenea, oricare dintre următoarele metode suplimentare:

(a) solicitarea și analizarea datelor utilizate în procesul de elaborare a modelelor interne pentru expunerile din titluri de capital;

(b) efectuarea propriilor estimări de tip „valoare la risc” sau reproducerea estimărilor de acest tip efectuate de instituție, utilizând datele relevante furnizate de instituție;

(c) solicitarea furnizării unei documentații sau analize suplimentare care să justifice opțiunile metodologice și rezultatele obținute;

(d) examinarea documentației funcționale a sistemelor informatice utilizate pentru calcularea valorii la risc;

(e) examinarea altor documente relevante ale instituției.

Articolul 77

Caracterul adecvat al datelor

Atunci când evaluează caracterul adecvat al datelor utilizate pentru a reprezenta distribuțiile efective ale rentabilității expunerilor din titluri de capital în conformitate cu articolul 186 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) datele reprezintă profilul de risc al expunerilor specifice din titluri de capital ale instituției;

(b) datele sunt suficiente pentru a putea furniza estimări credibile din punct de vedere statistic ale pierderilor ori au fost ajustate în mod adecvat pentru a obține rezultate ale modelului care ating un nivel adecvat de realism și prudență;

(c) datele utilizate provin din surse externe sau, în cazul în care se utilizează date interne, acestea sunt supuse unor revizuiri independente de către o funcție de control relevantă a instituției;

(d) datele reflectă cea mai lungă perioadă disponibilă pentru a furniza o estimare prudentă a pierderilor potențiale pe parcursul unui ciclu de piață sau economic pe termen lung, relevant și, în special, acestea includ perioada de criză financiară semnificativă, relevantă pentru portofoliul instituției;

(e) în cazul în care se utilizează date trimestriale care au fost convertite din datele corespunzătoare unei perioade mai scurte, procedura de conversie este susținută de dovezi empirice prin intermediul unei abordări bine structurate și formalizate, aplicată în mod prudent și coerent în timp;

(f) se alege cea mai lungă perioadă de timp, care permite estimarea de 99 de centile, cu observații care nu se suprapun.

Articolul 78

Caracterul adecvat al modelelor

Atunci când evaluează caracterul adecvat al modelelor utilizate pentru estimarea distribuțiilor rentabilității capitalurilor proprii pentru calcularea cerințelor de fonduri proprii în conformitate cu articolul 186 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) modelul este adecvat profilului de risc și complexității portofoliului de titluri de capital al unei instituții și, în cazul în care instituția are deținere semnificative, ale căror valori au o natură pronunțat neliniară, modelul reflectă acest lucru în mod adecvat;

(b) punerea în corespondență a pozițiilor individuale cu valori aproximative, cu indici de piață și cu factori de risc este plauzibilă, intuitivă și riguroasă din punct de vedere conceptual;

(c) factorii de risc selectați sunt adecvați și acoperă în mod eficace atât riscul general, cât și riscul specific;

(d) modelul explică istoricul variației de preț în mod adecvat;

(e) modelul surprinde atât volumul concentrărilor potențiale, cât și schimbările de compoziție a acestora.

Articolul 79

Exhaustivitatea programului de testare în condiții de criză

(1) Atunci când evaluează exhaustivitatea programului de testare în condiții de criză prevăzut la articolul 186 litera (g) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă instituția este în măsură să furnizeze estimări ale pierderilor în cadrul unor scenarii nefavorabile alternative și dacă scenariile respective sunt diferite de cele utilizate de modelul intern, dar sunt încă susceptibile de a se produce.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) scenariile nefavorabile alternative sunt relevante pentru deținerile specifice ale instituției, reflectă pierderi semnificative pentru instituție și surprind efecte care nu se reflectă în rezultatele modelului;

(b) rezultatele modelului în cadrul scenariilor nefavorabile alternative sunt utilizate în gestionarea efectivă a riscurilor pentru portofoliul de titluri de capital și sunt raportate periodic conducerii superioare;

(c) scenariile nefavorabile alternative sunt revizuite și actualizate periodic.

Articolul 80

Integritatea modelului și a procesului de modelare

(1) Atunci când evaluează integritatea modelelor și a procesului de modelare prevăzută la articolul 187 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) modelul intern este integrat complet în administrarea titlurilor de capital din afara portofoliului de tranzacționare, în sistemele de organizare și gestiune a informației și în infrastructura instituției de gestionare a riscurilor și este utilizat pentru monitorizarea limitelor de investiții și a riscului expunerilor din titluri de capital;

(b) unitatea de modelare este competentă și independentă de unitatea responsabilă de gestionarea investițiilor individuale.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1) litera (a), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) organul de conducere al instituției și conducerea superioară sunt implicate activ în procesul de control al riscurilor, în sensul că au aprobat un set de limite de investiții bazate, printre alți factori, pe rezultatele modelului intern;

(b) rapoartele elaborate de unitatea de control al riscurilor sunt analizate de persoane aflate la un nivel al conducerii care are suficientă autoritate pentru a impune reduceri ale pozițiilor, precum și reducerea expunerii globale la risc a instituției;

(c) există planuri de acțiune pentru situațiile de criză a pieței care afectează activitățile ce intră în domeniul de aplicare al modelului, descriind evenimentele care declanșează aceste activități și acțiunile planificate.

(3) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1) litera (b), autoritățile competente trebuie să verifice dacă:

(a) personalul și conducerea superioară responsabile de unitatea de modelare nu îndeplinesc sarcini legate de gestionarea investițiilor individuale;

(b) membrii conducerii superioare a unităților de modelare și a unităților responsabile cu gestionarea investițiilor individuale au diferite linii de raportare la nivelul organului de conducere al instituției sau al comitetului desemnat de acesta;

(c) remunerarea personalului și a membrilor conducerii superioare responsabili de unitatea de modelare nu depinde de îndeplinirea sarcinilor legate de gestionarea investițiilor individuale.

Articolul 81

Caracterul adecvat al încadrării expunerilor în abordarea bazată pe modele interne

Atunci când evaluează caracterul adecvat al încadrării fiecărei expuneri din sfera de aplicare a unei abordări pentru expuneri din titluri de capital în abordarea bazată pe modele interne, în conformitate cu articolul 144 alineatul (1) litera (h) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să evalueze definițiile, procesele și criteriile de încadrare sau revizuire a încadrării.

Articolul 82

Caracterul adecvat al funcției de validare

Atunci când evaluează caracterul adecvat al funcției de validare în ceea ce privește cerințele prevăzute la articolul 144 alineatul (1) litera (f) și la articolul 188 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să aplice articolele 10-13 și să verifice dacă:

(a) instituția compară prima centilă a randamentelor efective ale titlurilor de capital cu estimările modelelor, cel puțin trimestrial;

(b) comparația menționată la litera (a) utilizează o perioadă de observare egală cu cel puțin un an și un orizont de timp care permite calcularea primei centile pe baza observațiilor care nu se suprapun;

(c) în cazul în care procentajul observațiilor sub prima centilă estimată a randamentelor titlurilor de capital este mai mare de 1 %, acest lucru este justificat în mod corespunzător, iar instituția ia măsuri de remediere relevante.

CAPITOLUL 14

METODOLOGIA DE EVALUARE PRIVIND GESTIONAREA MODIFICĂRILOR ADUSE SISTEMELOR DE RATING

Articolul 83

Dispoziții generale

(1) Pentru a evalua conformitatea instituției cu cerințele privind gestionarea modificărilor și documentarea modificărilor sferei de aplicare a unui sistem de rating sau a unei abordări bazate pe modele interne pentru expuneri din titluri de capital, precum și a modificărilor sistemelor de rating sau abordării bazate pe modele interne pentru expuneri din titluri de capital în conformitate cu articolul 143 alineatele (3) și (4) și cu articolul 175 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritățile competente trebuie să verifice dacă politica instituției referitoare la astfel de modificări („politica de modificare") a fost pusă în aplicare în mod corespunzător și îndeplinește cerințele prevăzute la articolele 2-5, la articolul 8 și în anexa I la Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014.

(2) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente trebuie să aplice toate metodele care urmează:

(a) examinarea politicii de modificare a instituției;

(b) examinarea proceselor-verbale relevante ale organelor interne ale instituției, inclusiv ale organului de conducere, ale comitetului responsabil de model sau ale altor comitete;

(c) examinarea rapoartelor relevante privind gestionarea modificărilor sistemelor de rating și recomandările formulate de unitatea de control al riscului de credit, funcția de validare, funcția de audit intern sau orice altă funcție de control din cadrul instituției;

(d) examinarea rapoartelor relevante privind progresele înregistrate în materie de eforturi depuse de instituție pentru a corecta deficiențele și a atenua riscurile detectate în cursul monitorizării, validărilor și auditurilor;

(e) obținerea declarațiilor scrise din partea personalului relevant și a conducerii superioare a instituției sau intervievarea acestora.

(3) În scopul evaluării prevăzute la alineatul (1), autoritățile competente pot examina și alte documente relevante ale instituției.

Articolul 84

Conținutul politicii de modificare

Atunci când evaluează politica de modificare a unei instituții, autoritățile competente trebuie să verifice dacă politica de modificare pune în aplicare cerințele Regulamentului (UE) nr. 575/2013, precum și criteriile prevăzute la articolele 1-5, la articolul 8 și în anexa I la Regulamentul delegat (UE) nr. 529/2014 și dacă aceasta prevede aplicarea practică a cerințelor și criteriilor respective, ținând seama de următoarele:

(a) responsabilități, linii de raportare și proceduri pentru aprobarea internă a modificărilor, având în vedere caracteristicile organizatorice și particularitățile de abordare ale instituției;

(b) definiții, metode și, dacă este cazul, indicatori pentru clasificarea modificărilor;

(c) proceduri de identificare, monitorizare, notificare și solicitare a aprobării modificărilor din partea autorităților competente;

(d) proceduri de punere în aplicare a modificărilor, inclusiv documentarea acestora.

CAPITOLUL 15

DISPOZIȚIE FINALĂ

Articolul 85

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la publicarea în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 20 octombrie 2021.

Pentru Comisie
Președintele
Ursula VON DER LEYEN